

Καλλιόπη ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΡ. ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΡ. ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τὰ μυθιστορήματα

Τὸ νέον μυθιστόρημα «ὁ τελευταῖος τῶν Ἀτλαντιδῶν», τὸ ὁποῖον προσφέρει ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ ἡ «Ἀτταντίς» στοὺς ἀναγνώστας τῆς, εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα δημιουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας. Τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ συστήσωμε στοὺς ἀναγνώστας μᾶς τὴν παρακολούθησιν τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, εἴμεθα βέβαιοι, θὰ μείνουν καταγοητευμένοι. Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴ σειρὰ τῶν δώδεκα περιπετειῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων, ἡ δημοσίευσίς τῶν ὁποίων ἀρχίζει ἐπίσης ἀπὸ τὸ φύλλο αὐτό.

★

Ἔρωσ ἀνίκατε...

Διαβάσατε τί ἔγινε στὸ Φάληρο μὲ τοὺς ἑκατὸ νεαροὺς ἐρωτευμένους; Μαζεύτηκαν ὅλοι κι' ἔσπασαν στὸ εὖλο τοῦς ἐργάτες τῆς ὁδοποιΐας ποὺ ἐδούλευαν ἐκεῖ, ἐπειδὴ, λένε, δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὶς φιλενάδες τοὺς ποὺ ἦταν ἐργάτριες σὲ κάποιο κοντινὸ ἐργοστάσιο.

Κατὰ τὶς περιγραφὰς τῶν ἐφημερίδων ἡ σχετικὴ συμπλοκὴ ἦταν μάχη, ἀπὸ τὴν ὁποία νικηταὶ θῆκαν οἱ... ἐρωτευμένοι. Μολονότι τὸ γεγονός μᾶς ἐκπλήττει, τὸ ἀποτέλεσμα μᾶς φαίνεται... φυσικώτατον. Μάχη ἔγινε, δηλαδή, τὸ ρητόν... «ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν»!..

★

Τὰ αἷτια

Τὰ αἷτια τῆς συμπλοκῆς τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἑκατὸν ἐρωτευμένων, φαίνεται πὼς εἶνε θαυότερα, ἀπὸ ὅσον ἀρχικῶς ὑπετέθη. Φανταζόμεθα, δηλαδή, ὅτι οἱ ἐργάται, ἐτήρησαν τὴν περίεργον στάσιν τῶν, προσπίζοντες κατὰ τὰ φαινόμενα... πιθανὰ ἐρωτικά τῶν συμφέροντα, μὲ τὰς ἐργατρίδας.

Ἄν συμβαίη αὐτὸ τότε ὅλο τὸ ἄδικο πρέπει νὰ τὸ ρίξῃ κανεὶς στὶς τελευταῖες. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ δικαιότερο ἦταν νὰ τὰ φτιάξουν μὲ τοὺς ἐργάτες. Σὲ ἐπίρρωσι τοῦ πράγματος ἔρχεται καὶ ἡ ἐφαρμογὴ ἐνὸς ἄλλου σχετικοῦ ἀποφθέγματος: «Ὁ ὁμοῖος ὁμοίῳ αἰετὶ πελάζει»!...

★

Εκτελέσεις

Στὰ τελευταῖα φύλλα διαβάσαμε ὅτι αἱ τὰς κρατικὰς φυλακάς τῆς Γρανάδας ὁ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον δολοφόνος Μανουὴλ Βάσκο Βέργας, ἐνυμφεῦθ μίαν μόνον ὥραν πρὸ τῆς θανατικῆς του ἐκτελέσεως καὶ ἀφοῦ προηγουμένως μετέλαβε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ὁ δυστυχὴς κατὰδικος, ἐξετέλεσε ἓνα σωρὸν πράγματα. Ἄν θέλετε μετράτε «ἐκτελέσεις»: Ἐξετέλεσε πρῶτα τὴν ὑπόσχεσίν του, νυμφεῦθ μίαν γυναῖκα μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει ἓνα νόθον παιδί. Μὲ τὴν πράξιν του αὐτὴν ἐξετέλεσε ἐν συγχρόνῳ καὶ μίαν ἱερὰν κοινωνικὴν ὑποχρέωσιν. Μεταλαβὼν ἀκολούθως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του ὡς Χριστιανός. Καὶ ἀφοῦ τὰ ἐξετέλεσε ὅλα αὐτὰ, συμπληρώνων τὸ πρᾶγμα... ἐξετέλεσε θῆ καὶ ὁ ἴδιος!...

Ὁ φόβος

Σὲ κάποιο συνοικιακὸ τμήμα, παρουσιάσθηκε πρὸ ἡμερῶν μιά γυναικούλα, ἡ ὁποία ἐδήλωσε στὸν ἀστυνόμῳ πὼς ἤθελε νὰ χωρίσῃ πάσῃ θυσίᾳ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς.

—Τί σοῦ κάνει; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.
—Τίποτα. Ἀγριεύει μόνο καμμιὰ φορὰ καὶ τόν... φοβάμαι...

Ὁ ἀτυχὴς ἀστυνόμος εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ πείσῃ τὴν γυναῖκα νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι τῆς. Καὶ τὸ κατάρθωσε μόνο ὅταν τῆς ἀνέφερε πὼς καὶ τὸ εὐαγγέλιον ὀρίζει πὼς «ἡ γυνὴ πρέπει νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα». Ἐτοί ἡ ὑπόθεσις ἐπῆρε τὴν εὐκταίαν λύσιν καὶ ἡ γυναικούλα τὸ δρόμῳ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ... σπιτιοῦ τῆς!...

★

Τὸ περίεργο

Μά, τί πλοῦτος, τέλος πάντων, εἶνε αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο περιοδικὸ τοῦ περιφήμου «πρωτοτύπου»! Ἀκόμη δὲν συνήλαμε ἀπὸ... τὰ γέλια ποὺ μᾶς ἐπροκάλεσε τὸ ἀνεκδιήγητο «πρωτότυπὸ» του καὶ μᾶς ἐσέρβιρε στὸ τελευταῖο του φύλλο ἓνα ἀμίμητο «περίεργον», μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς πληροφορεῖ πὼς «ὁ Ροκφέλλερ ἔχει διακόσιες ρυτίδες στὸ πρόσωπό του»!

Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ τό... μοντέρνο περιοδικὸ νὰ τοῦ παρατηρήσωμε τὰ ἑξῆς: Τὸ ὅτι ἔχει ὁ Ροκφέλλερ διακόσιες ρυτίδες δὲν εἶνε καθόλου περίεργον. Τὸ περίεργον εἶνε τὸ πὼς μετρήθηκαν αὐτὲς οἱ ρυτίδες. Μπορεῖ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ σχετικῶς τὸ σοφώτατο περιοδικόν:

Ἀπὸ σήμερον

ἡ

ΑΤΤΑΝΤΙΣ

Σᾶς προσφέρει τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ

— 12 —

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὸ ἔργο

ΙΟΥΛΙΟΥ ΝΤΕ ΤΚΑΣΤΟΝ

Μυστηριώδης ἐξαφάνισις

ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ :

ΖΕΟ ΜΠΑΚΗΝΟΥΣΣΕΣ

Ἡ αἰμοσταγὴς κληρονομία

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΙΟΛΕ

Τὰ δεκατρία ρόζ μαργαριτάρια

ΖΕΟ ΣΠΙΤΣΜΟΥΛΕΡ

Καὶ ΝΙΞ

ΡΕΝΕ ΣΟΥΑΜΠΛΕ

Τὸ μυστηριώδες δηλητήριον

ΖΕΟ ΠΕΤΙ ΤΟΥΚΕΝΕΝ

Τὸ ἔγκλημα ἐνὸς φαντάσματος

ΜΑΡΙΣ ΜΟΝΣΥΖΑΙΝ

Τὸ μαῦρο μαργαριτάρι

Ζ. ΜΠΑΡΙ

Τὸ μυστήριον τῆς ἐπαύλεως Πριμα

ρόζας

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΛΑΝΟΥΑ

Μιά πολὺ περίεργη ὑπόθεσις

ΖΑΡΖ ΓΚΡΙΖΟΝ

Τὸ σχισμένον δάχτυλο

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΙΟΛΙ

Τὸ πηγάδι ποὺ μιλά

Τὸ ἐξώφυλλο

Μιά νέα πρωτοτυπία ἐγκαινιάζει ἡ «Ἀτταντίς» μὲ τὸ σημερινὸν τῆς πρῶτο ἐξώφυλλο, μὲ τὴν προσωπογραφίαν τῆς γνωστῆς καλλιτέχνιδος τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου Σοφίας Βέμπο. Ἐτοί γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίζεται ἑλληνικὸ περιοδικὸ μὲ ἐξώφυλλο εἰκονογραφημένο μὲ ντόπιον θέμα.

Ἡ μήπως ἔχει ἀντίρρησην τὸ ἀνθρώπινο περιοδικόν, ποῦ ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1935 ἐμφανίζει στὸ ἐξώφυλλόν του τίς... νεράιδες τῶν χιλιῶν καὶ ἐνὸς παραμυθιοῦ τῆς Χαλιμάς;

★

Οἰκονομία

Στὶς «Μικρὰς Ἀγγελίας» μᾶς ἐφημερίδος ὁρήκαμε καὶ τὴν ἐξῆς... τηλεγραφικωτάτην: «ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς ἄνω 15 ἐτῶν νὰ γνωρίζῃ ποδήλατον. Πληροφορίαι κλπ». Προφανῶς ἡ περίεργος σύνταξις τῆς ἀγγελίας ὀφείλεται εἰς λόγους οἰκονομίας.

Γιατὶ ὅμως ὁ «ζητῶν» ἐπροτίμησε τὴν ἀνωτέρω διατύπωσιν καὶ δὲν ἔγραψε ἀπλοῦστατα ὅτι «ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς διά... ποδήλατον»; Καὶ πῶς εὐνόητο θὰ ἦταν καί, πρὸ πάντων, περισσότερο... οἰκονομικόν!...

★

Ὅ,τι χρειάζεται

Ἀπὸ τίς στήλες τῆς καλῆς ἐφημερίδος τῶν Σερρών «Πρόοδος» παίρνουμε τὴν ἐξῆς πρωτότυπὴ διαφήμησι:

«ΣΥΜΠΟΛΙΤΑΙ εἶνε συμφέρον σας νὰ προμηθεύεσθε τὸ κρέας Σας (sic) ἀπὸ τὸ ἀπαστράπτων ἐκ καθαριότητος κρεοπωλεῖον τοῦ κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΡΑΓΙΔΗ, ἔναγι κλπ.»

Ἐκεῖνο ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ὠραιότερον σημεῖον ἐν προκειμένῳ εἶνε τὸ ἐπιθετικὸν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ... ἀπαστράπτωντος κρεοπωλεῖου. Τραγίδη, τὸν λένε. Καὶ ἀνθελήσῃ νὰ ἀναλύσῃ κανεὶς τὸ ὄνομά του, ὅα ἰδῇ πὼς μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει καί... τράγος καί... γίδι. Ὅ,τι χρειάζεται, δι' ἑν, ἔστω καὶ μὴ ἀπαστράπτων ἐκ καθαριότητος, κρεοπωλεῖον.

★

Σκοπὸς ἱερὸς

Μετὰ δικαιολογημένη ἐκπληξέως διαβάσαμε πρὸ ἡμερῶν εἰς ἓνα λυρικώτατον τίτλον ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδος τὰ ἑξῆς:

«Τὸ ΗΘΙΚΟΝ ΜΑΣ ΕἶΝΕ ΑΚΕΡΑΙΟΝ ΚΑΙ Ὁ ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ ΙΕΡΟΣ».

Τὸ ἠθικόν, βέβαια, τῆς ἐφημερίδος καὶ τῶν ὁμοφρόνων τῆς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνῃ τὸ αὐτὸ καὶ προκειμένου περὶ τοῦ «ἱεροῦ σκοποῦ», τὸν ὁποῖον ἡ ἐφημερίς διὰ πρώτην φορὰν εἰσάγει εἰς τὴν πολιτικὴν, ὑποκλέπτουσα αὐτὸν ἀπὸ τοὺς... ἐρωτευμένους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐνέμοντο μέχρι τοῦδε προνομιακῶς. «Νέος, ἔγραφαν στερεοτύπως οἱ ἐρωτευμένοι, λαμπρὸς καὶ ὀλέθριος, ζητεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ νέαν ὥραν κλπ». Καὶ ἠκολούθει τό... ἐπιμύθιον: «Σκοπὸς ἱερὸς». Τώρα ποῦ ἡ ἐφημερίς καταχράται τὴν φράσιν, τί θὰ γίνῃ;

Το νέο μας μυθιστόρημα

Ο τελευταίος Των Ξωμαντιδών Ευκλειδών Ζιμόν

ΔΥΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ήταν μιά φθινοπωρινή ημέρα του έτους 1892.

Έξω από το ξενοδοχείον ή «Αργυρή Καμπάνα» είχε μαζευτή πολὺς κόσμος κ' έβλεπε με περιέργεια δυο Παρισινούς.

Γι' αυτό το πράγμα δεν έφταιγε κανείς άλλος από την κυρία Σαούλ, την ξενοδόχο, ή όποια είχε βγή στην γειτονιά κ'ι είχε ένα σωρό περιέργα πράγματα για τους δυο αυτούς ανθρώπους, που είχανε φτάσει την προηγούμενη από τή Παρίσι στο Λωριάν, ένα μικρό λιμάνι της Βρετανίας, κουβαλώντας μαζί τους πολλά δέματα και πρό πάντων κάτι μεγάλα κιβώτια, που είχαν κολλημένα απ' έξω κάτι χρωματιστά χαρτιά γραμμένα σε διάφορες γλώσσες.

Αυτοί οι άνθρωποι, αφού προγευμάσαν πλουσιοπάροχα, έπειτα έφυγαν για την αποβάθρα, όπου κουβάλησαν και τ'α κιβώτιά τους.

Ήταν βέβαια πολύ περίεργο — έπειτα και από όσα διέδωσε ή κυρία Λωράν — τή πώς και γιατί δυο Παρισίνοι να φυλάνε οι ίδιοι τ'α πράγματά τους πάνω στην αποβάθρα.

Πολλοί χωρικοί λοιπόν τους περιεσκεύον και ό καθένας απ' αυτούς έλεγε τή γνώμη του για τους δυο ξένους.

Ό ένας από τους δυο είχε ένα ύψος πολύ διακριτικό, ανθρώπου σπουδαμένου και ευγενούς και είχε καθήσει ψηλά, πάνω σ' ένα κιβώτιο.

Ό άλλος στεκόταν όρθιος κάτω κ'ι έβλεπε τή πλήθος, που κουδέντιαζε γι' αυτούς.

Τέλος, αυτός που ήταν κάτω, σαν να τόν πείραζε ή περιέργεια τού κόσμου, έρώτησε τόν άλλο, έπάνω, που ήταν πολύ πιο νέος απ' αυτόν.

—Θά περιμένουμε πολύ, άφεντικό;

—Ξέρω κ'ι εγώ, φτωχέ μου Τραντούλ!

Σ' ένοχλει όλο αυτό τή πλήθος;

—Μας κοιτάζουν σαν νάμαστε τίποτα άγρια θηρία.

—Ας κόνουμε ύπομονή. Ό καπετάν Ριγκά έδω βρή τή πλήρωμα και όπου νάσαι δεν θ' άργήση. Βλέπω εκεί κάτω στο στόμιο τού λιμανιού, τήν «Ελπίδα»...

—Α, είνε ένα υπέροχο καράβι.

—Θά ταξιδέψουμε λοιπόν με πανιά; έρώτησε κάπως κομικά ό υπερύψηλος ύπηρέτης, σηκώνοντας τή κεφαλή για να δή τόν κύριό του.

—Ήσυχασε, Τραντούλ, θά ταξιδέψουμε με άτιό, αλλά όταν εάχουμε τόν καιρό πρίμ, θά μεταχειριζώμαστε και τ'α πανιά... για οικονομία.

—Καί... θά πάμε μακρυά;

—Τρεις, τέσσερες, έξη μήνες... κατά τ'ας περιστάσεις.

Καί ό νέος μ' ένα πήδημα βρέθηκε στη

γή, δίπλα στον ύπηρέτη του, φωνάζοντας:

—Νά και ό καπετάνιος. 'Επί τέλους!

Πράγματι ένας ναυτικός, ένας από κείνους που συνήθως άποκαλοΰμε «Θαλασόλυκους», διώχνοντας τή πλήθος που είχε μαζευτή γύρω από τους δυο Παρισινούς, ήρθε κοντά τους με άνοιχτά τ'α χέρια και τή πρόσωπο γελαστό.

—Α, είσθε ακριβής, αγαπητέ μου Ιατρέ! Τι κάνετε;

—Πολύ καλά, φίλε μου. Καί σεις;

—Μά... ακόμα είνε αυτοί έδω;

Είπε κυττάζοντας τή πλήθος. Έσκυψε, έκανε πώς θά πάρη μιά πέτρα.

—Φευγάτε από δω, παληοτόμαρα, μήν σπάσω κανενός τή κεφαλή!

Οι περιεργοί άπομακρύνθηκαν, κ'ι έτσι οι τρεις άνδρες έμειναν μόνοι.

—Καί τώρα άς τ'α ποΰμε. Θά φορτώσωμε δλ' αυτά τ'α πράγματα;

—Μάλιστα. Καί τή πλήρωμα;

—Όλα έτοιμα. Είκοσι άντρες, ά πλήρωμα και είκοσι άντρες για τήν έξερευνητική άποστολή.

—Τά έπλεα. Οι προμήθειες ανθρώπων και τροφίμων;

—Όλα έτοιμα. Μπορούμε να σαλπάρωμε άπόψε κ'ι όλας, άν τή θέλετε.

—Ειδοποιήσατε τή πλήρωμα;

—Τους είπα πώς θά τους μιλούσατε άπόψε και έπειτα από αυτά που θά τους λέγατε, θά ήσαν ελεύθεροι να μείνουν ή να φύγουν.

—Μας είδαν, καπετάνιο, διέκοψε ό Τραντούλ, τους βλέπετε; Έρχονται με μιά βάρκα να μάς πάρουν.

—Πολύ καλά. Αυτό θά πη πειθαρχία. Μήπως έχετε τίποτα άλλο να φροντίσετε έδω στο χωριό, κύριε Ιατρέ;

—Όχι, τίποτε, είπε ό νέος.

—Έ, τότε πάμε να γευματίσωμε στο καράβι.

—Όλα έτοιμα. Μπορούμε να σαλπάρωμε άπόψε κ'ι όλας, άν τή θέλετε.

—Ειδοποιήσατε τή πλήρωμα;

—Τους είπα πώς θά τους μιλούσατε άπόψε και έπειτα από αυτά που θά τους λέγατε, θά ήσαν ελεύθεροι να μείνουν ή να φύγουν.

—Μας είδαν, καπετάνιο, διέκοψε ό Τραντούλ, τους βλέπετε; Έρχονται με μιά βάρκα να μάς πάρουν.

—Πολύ καλά. Αυτό θά πη πειθαρχία. Μήπως έχετε τίποτα άλλο να φροντίσετε έδω στο χωριό, κύριε Ιατρέ;

—Όχι, τίποτε, είπε ό νέος.

—Έ, τότε πάμε να γευματίσωμε στο καράβι.

—Όλα έτοιμα. Μπορούμε να σαλπάρωμε άπόψε κ'ι όλας, άν τή θέλετε.

—Ειδοποιήσατε τή πλήρωμα;

—Τους είπα πώς θά τους μιλούσατε άπόψε και έπειτα από αυτά που θά τους λέγατε, θά ήσαν ελεύθεροι να μείνουν ή να φύγουν.

—Μας είδαν, καπετάνιο, διέκοψε ό Τραντούλ, τους βλέπετε; Έρχονται με μιά βάρκα να μάς πάρουν.

—Πολύ καλά. Αυτό θά πη πειθαρχία. Μήπως έχετε τίποτα άλλο να φροντίσετε έδω στο χωριό, κύριε Ιατρέ;

—Όχι, τίποτε, είπε ό νέος.

—Έ, τότε πάμε να γευματίσωμε στο καράβι.

—Όλα έτοιμα. Μπορούμε να σαλπάρωμε άπόψε κ'ι όλας, άν τή θέλετε.

—Ειδοποιήσατε τή πλήρωμα;

—Τους είπα πώς θά τους μιλούσατε άπόψε και έπειτα από αυτά που θά τους λέγατε, θά ήσαν ελεύθεροι να μείνουν ή να φύγουν.

—Μας είδαν, καπετάνιο, διέκοψε ό Τραντούλ, τους βλέπετε; Έρχονται με μιά βάρκα να μάς πάρουν.

—Πολύ καλά. Αυτό θά πη πειθαρχία. Μήπως έχετε τίποτα άλλο να φροντίσετε έδω στο χωριό, κύριε Ιατρέ;

—Όχι, τίποτε, είπε ό νέος.

—Έ, τότε πάμε να γευματίσωμε στο καράβι.

—Όλα έτοιμα. Μπορούμε να σαλπάρωμε άπόψε κ'ι όλας, άν τή θέλετε.

—Ειδοποιήσατε τή πλήρωμα;

—Τους είπα πώς θά τους μιλούσατε άπόψε και έπειτα από αυτά που θά τους λέγατε, θά ήσαν ελεύθεροι να μείνουν ή να φύγουν.

—Μας είδαν, καπετάνιο, διέκοψε ό Τραντούλ, τους βλέπετε; Έρχονται με μιά βάρκα να μάς πάρουν.

—Πολύ καλά. Αυτό θά πη πειθαρχία. Μήπως έχετε τίποτα άλλο να φροντίσετε έδω στο χωριό, κύριε Ιατρέ;

—Όχι, τίποτε, είπε ό νέος.

—Έ, τότε πάμε να γευματίσωμε στο καράβι.

—Όλα έτοιμα. Μπορούμε να σαλπάρωμε άπόψε κ'ι όλας, άν τή θέλετε.

—Ειδοποιήσατε τή πλήρωμα;

—Τους είπα πώς θά τους μιλούσατε άπόψε και έπειτα από αυτά που θά τους λέγατε, θά ήσαν ελεύθεροι να μείνουν ή να φύγουν.

κτος, τόν είδε να πετ'α τή καπέλλο τή και τή παναφόρι του π'α σε μιά π'α, ρέκλα και να μπαίνη στο διαίτερο γ'α φείδ του με τόν δγκώδη τόμο.

—Τραντούλ, μή μ' άνησχήση κανείς, είπε μονάχα.

—Μάλιστα, κύριε, αλλά τή γεύμα είνε έτοιμο.

—Δέν μ' ενδιαφέρει.

—Θά κρυσώση τή φαγητό, κύριε κατ'α γητά.

—Στή διάβολο τή φαί και σύ μαζί. Δέξω καιρό να γευματίσω.

Κι' έκλεισε τήν πόρτα μπροστά σ'α κατάπληκτο ύπηρέτη του, στρίβοντας μάλιστα δυο φορές τή κλειδί στην κλειδ'α ρία.

Η αλήθεια είνε ότι ό γέρω Τραντούλ δεν είχε ξαναδ'η ποτέ άλλοτε τόν κύριό του σ' αυτήν τήν κατάσταση και δεν ήρε τί να υποθέση βλέποντας με τί τ'α τού φερότανε ό κύριος καθηγητής πρ'αί έκεينو.

Έσκυψε και είδε από τήν κλειδα'α τρυπα τόν κύριό του να άνοίγη τόν δγκώδη τόμο και να διαβάση. Ακουσε μάλιστα να μιλά μόνος τού με δυνατή φωνή.

—Είπε άρα γε τίμιο αυτό που κάνει καταχωμά της έμπιστοσύνης έκεינו που μου ένεπιστεΰθησαν αυτόν τόν τόμο; Είπε ό Ζολιθέ πρίν ν' άνοίξη τή βιβλίο.

Εδίστασε, αλλά σαν να ήπρε πιά τή άπόφασι του, άνοιξε τόν τόμο, άρ'α ένα σουγιαδάκι κ'ι άρχισε να έκτελ'α περιέργη δουλειά.

Χάραξε τή χοντρή έξώφυλλο κ'ι άμμεσα από τή χαρματιά έβγαλε μιά τ'α γαμνή, κάτι άλλα χαρτιά και τέλος κ'ι τρινησμένο από τήν πολυκαιρία χαρ'α τ'α χέρια τού Ζολιθέ τρέμανε, που έστουσε τ'α πράγματα έκείνα.

Τέλος, παίρνοντας τήν άπόφασι, κά'αε μπροστά στο γραφείο του και τ'α πάθησε να διαβάση τή μυστηριώδες ένο έγγραφο.

Για είκοστή φορά προσπαθ'αυσε βγάλη νήμα από τή μυστηριώδες έγγραφο.

«Κε νοζίπε σονομουον ναω Ισοινατω ωγεσηλοτοσπα σηκτηι νευρεζεσηοη—μυσατ ατακ—μυθπιε ιακυμοιταναδυο—»

Ήταν κάτι που μπορούσε να τού σ'αψη τή μυαλό του.

—Αρχισε να νευριάζη.

Διάβαζε δυνατά, αλλά ούτε από τή νατό διάθασμα μπορούσε να καταλή'α τιποτα.

Χτύπησε τή γροθιά του πάνω στο τ'α πέζι με θυμό.

Ξαφνικά τ'α μάτια του λάμπανε π'α εργα.

Στή τέλος ύπ'αρχε τή έξη:

αντων ιοσιω αννου

IIILCCOM

Ήταν μιά ήμερομηνία, γραμμένη τ'α τ'α τ'α.

Τ'α ήμερομηνίας όμως τ'α γραμ'α ήσαν βαλμένα από τήν άνάποδη.

Τ'α έγγραφε στα ίσια: МОССЛIII

αυτό έσήμαινε 1753;

Μήπως οι τρεις παραπάνω λέξεις διασά'αζοντουσαν απ' τήν άνάποδη, ίσως τήν ύπογραφη;

Έγραψε πάνω σ' ένα γαοτί τ'α γ'α τ'α από τήν άνάποδη.

αντων ιοσιω αννου

Μά βέβαια, ήταν δυο λέξεις χωρ'α νες σ'α τρία.

—Αντώνιος Ίωάννου.

—Αρα,

Τότε και έλο τή κείμενο θά ήταν μένο από τήν άνάποδη.

Προχώρησε:

«Εγώ, ό Αντώνιος Ίωάννου, με π'αζ'α έκ...»

—Ζ'αζ'α που ήμουνα, φώναξε. Κ'α τ'α τ'α τ'α.

—Ίδρωσα για να τ'α β'α.

Π'αρε ένα μεγάλο χαρτί κ'ι άρχ'α γράφη από τήν άνάποδη έλο τ'α τ'α τ'α που βρισκότανε γραμμένο πάνω

το χ'αρι έτρεμε κ'ι έγγραφε:

«Εγώ, ό Αντώνιος Ίωάννου, μόνος έπ'αζ'α έκ τ'α έξερευνητικής άποστολής, κατά τ'α στιγμ... τού θανάτου μου και έπ'αζ'α καταστήσα ευτυχής... μέλλον-τας, αίσθ'ανομαι έ... όρικ'α να φαν... τ'α μυστικό γύρω από... όλη πού αναλάβα-με εγώ, δυο ...προγάλλοι και ... Γάλλος πρ'α...»

«Γιά να είμαι ...β'αιος ότι από τήν ...π'α τ'α τ'α τ'α προσκομίση κέρδος κάποιος τ'α φοιτ... προτού κατ... οι τεράστιοι θ'αυροί... όποιον δικαιούμαι κατά μέ-να μέρος, θά κρύψω μέσα σ' ένα χοντρο τόμο ...ιολογίας τ'ας άκολ... ύποδειξ'α... τ'ας όπ... θά άνεΰρη... κρησφύγετον.

«Μάθε λοιπόν έσύ φοιτητά τού μέλλον-τος ...ταξ'α πρ'α τήν άριστ... άκτην έ-π'α από είκοσι... μέρες θά φθάσης εις τ'α ύποδεικν... υπό τ'ων βελών σημείων ό-που έΰρ... μέγας... θ'αυροός και ... έργ'α θ'αυμαστ... πολιτισμού, ό όποιος προ-τ'αξε... 5000... τ'ων πρ'α Χρ...»

«Είσερχ... εις τήν πολιτ... κάτωθεν γι-π'α... στούν χτισμέν... από σκληρή πέ-τρα... και κοσμημένες με πλάκες χρυσ'α.

«Ότι περισσότερον θά τή εύρητε επί τ'α έπιγραφο...»

«Αντώνιος Ίωάννου 1753».

Ό Έκτωρ Ζολιθέ, μη πιστεύοντας ά-να σ'α μάτια του γι' αυτά που έγγρα-φε άναπήδησε κ'ι άρχισε να φωνάζη:

—Τραντούλ! Έ, Τραντούλ!

—Εδώ είμαι, κύριε καθηγητά! Τ'α τ'α τ'α.

—Στή διάβολο να πάη τή γεύμα! Τραντούλ, φεύγομε.

Ό Τραντούλ άνοιξε τ'α μάτια από τ'α τ'α.

Σκέπ'αθε: «Μήπως τρελλάθηκε τ'α άφ'α τ'α...»

—Τ'α χρειαζόμενα θά μαζέψης. Τ'α ύ-πολοιπα θά τ' αγοράσωμε στο δρόμο. Τ'α β'α μου, τ'α χαρτιά μου και όσα χρ'α έ'α έ'α. Για τ'α ύπολοιπα θά φροντί-σω εγώ.

Και έανακλείστηκε στο γραφείο του, έ'α ό Τραντούλ κουν'αυσε με θλίψη τή κε-φαλή για τή όρασιό φαί που είχε φτιάσει.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

—Όλοι στίς θέσεις σας! φώναξε ό κα-πετάνιος πάνω από τή γέφυρα.

Τ'α κύματα χτυποΰσαν τή καράβι απ' όλας τ'ας μεριές.

Η «Ελπίς», Μιά γολέττα 1500 τόννων, ταξείδευε με άπλωμένα τ'α πανιά μιά νύχτα τού 1892 μέσα στον Άτλαντικό και άκρι-β'α πάνω στο πέραςμα μεταξύ Εϋρώπης και Αφρικής.

Η «Ελπίς» ήταν ένα από τ'α γερά κα-ράβια, που δεν φοβ'αταν τή θάλασσα. Ξα-φνικά, τή βράδυ έκεינו ό ούρανός σκοτεί-νασε και σηκώθηκε ένας τρομερός ζέ-φας.

Τ'α κύματα ύψωνοντο τεράστια και χτυποΰσαν τήν «Ελπίδα» σ'α πλευρά.

Ένας μονάχα είχαν άπομείνει έπάνω σ'α γέφυρα, δίπλα στο τιμόνι, δεμένος για να μή τόν πάρουν τ'α κύματα.

Ήταν ό καπετάν Ριγκά, ό όποιος π'α-ρε τήν διεύθυνσι τού πλοίου τήν ώρα αυ-τή τού κινδύνου.

Ζ'αυ καρυδότσουφλο πετιόντανε ή «Ελ-πίς» από τήν μιά στήν άλλη άκρη.

★

Ό Έκτωρ Ζολιθέ, ό όποιος είχε φορ-τώσει πάνω στο πλοίο όλα τ'α χρειαζ'α-μενα για τήν έξερευνητική αυτή άποστο-λή, κρατ'αυσε καλά κουμπωμένο μέσα στο σακκάκι του, μέσα στο πορτοφόλι και τή μυστηριώδες αυτό έγγραφο.

Ό καπετάν Ριγκά ήταν ό άνθρωπος που γ'αρευε. Αυτός φρόντισε να τού β'ρη στο Λωριάν τ'ας Βρετανίας τή γολέττα «Ελπίς», ως και τ'ους άντρες για τή πλή-ρωμα και τήν έξερευνητική άποστολή τ'ας.

Ήταν βέβαιος για τή ταξείδι του. Με-λετητής τ'ας αρχαιολογίας, έπ'αγινε τ'α-να να έξερευνηση αυτά που τού φανέρωνε

τ'α έγγραφο, βέβαιος ότι θά γ'αριζε με τ'α χέρια γεμάτα θ'αυρούς.

Ακριβ'ως ή αίτια τ'ων θ'αυρων'ων έ'ω-σε θάρρος και εις όλους τ'ους άντρες που τόν άκολουθοΰσαν να διακινδυνεύουν τή ζωή τους σε μιά τέτοια παράτολμη άπο-στολή.

Η τρικυμία αυτή ήταν τή πρώτο χτύπη-μα ενάντια στήν περιπέτεια τους.

Ό Έκτωρ Ζολιθέ μέσα στήν καμπίνα με τόν ύπηρέτη του Τραντούλ, έκλονίσθη για μιά στιγμή.

Ένα κύμα έκλόνισε τή καράβι από τήν καρίνα του και έσπασε τή μεσαία κα-τάρτι.

Ό καπετάν Ριγκά παρεσύρθη.

Ό Ζολιθέ β'γ'ηκε έξω και με κόπο πο-λύ κατάρθωσε να φθάση σ'α γέφυρα.

—Πού είνε ό καπετάνιος;

—Έξ'αφανίσθη! τόν παρέσυρε τή κύμα! έφ'αυναξε ένας ναύτης, τρελλός σχεδόν ά-πό τόν τρόμο του.

Ένα άλλο κύμα έπνιξε και πάλι τή καράβι.

Ευτυχ'ως τή κύμα αυτό δεν πείραζε κα-νένα.

Ό Ζολιθέ φώναξε δυνατά:

—Πρ'α Θεού! τή τιμόνι! Κρατ'ατε ίσα τή τιμόνι.

Ό τιμονιέρης άπάντησε:

—Τή τιμόνι δεν ύπακούει πιά!

Οι άντρες άρχισαν τ'α ούρλιάσματα.

Τι μπορούσε να π'α; Τι διαταγή να δ'αση;

Ξαφνικά ακούστηκε μιά φωνή:

—Τή καράβι βυθίζεται! Σ'αθήτε όποιος μπορεί!

★

—Μήπως κουραστήκατε; Ό κύριος κα-θηγητής μπορεί ν' άκουμπήση π'ανω μου.

—Ευχαριστώ, Τραντούλ, δεν κουρά-στηκα.

—Καί όμως...

—Ευχαριστώ. Αργότερα.

Οι δυο άντρες έξακολουθοΰσαν να κ'α-λυμπούν σιγά-σιγά για να μήν κουρά-

σου.

Η θύελλα είχε κοπάσει και τ'α μα'α συνεφα τρέχαν από πάνω τους να π'ανε κάπου άλλο να συνεχίσουν τήν κατα-στροφή τους.

Τι συνέβη; Γιατί αυτοί οι δυο άντρες βρισκόντουσαν μονάχοι στήν άπέραντη θάλασσα;

Ποιός μπορούσε να τή π'α; Ούτε κ'ι αυτοί οι ίδιοι. Ήταν ένα θαύμα π'ως β'ρι-σκόντουσαν ακόμα σ'α ζωή.

Ό Ζολιθέ δεν μ'αόρεσε να έξακολου-θήση παραπάνω.

Ό Τραντούλ τόν βαστοΰσε με τή ένα χέρι και με τή άλλο έξακολουθοΰσε να κολουμπ'α.

Ό Ζολιθέ είχε λιποθυμήσει από τήν κούρασι, αλλά συνήλθε γρήγορα.

Πόσο βαστήσανε;

Η θάλασσα ήταν άπέραντη, έρημη.

Έχασαν τ'ας αίσθήσεις τους.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

Χιοΰμορ

Η ΑΙΤΙΑ

Ό φύλακας τ'ων φυλακ'ων. — Γιατί σ' έ-χουν σ'α φυλακή;

Ό καταχραστής. — Γιατί έχασα τή τ'αίνα.

Ό φύλακας. — Π'ας;

Ό καταχραστής. — Μάλιστα. Γιατί αν τ'α πρόφταινα, θά είχα τώρα διαδ'η τ'α σύ-νορα.

ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Ό αστυνόμος — Γιατί χαστούκιες τ'ον ύπάλληλο τού τηλεγραφείου;

Ό κατηγορούμενος. — Γιατί ήθελε σώ-νει και καλά να διαδ'αση τή τηλεγράφη-μα που έστειλα σ'α την άρραδωνιαστικά μου.

—Αφ'α έ'α ήσυχ'α, Τραντούλ με τή φαί σου! Άναχωρούμε άμέσως!...

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΗΣ ΛΕΠΡΑΣ

Του 'Ολλανδοῦ συγγραφέως Μ. ΝΤΑΦΟΡΕΣΤΑ

Διήγημα Θρίλερ

Στόν κήπο της έξοχης ταβέρνας συζητούσαν.

—Λοιπόν, νέε μου, θέλεις να μπαρκάρης για τα νησιά; Είσαι γερό παλληκάρι, δεν λέω, αλλά η ζωή εκεί κάτω είναι πολύ σκληρή.

—Δεν με νοιάζει, κύριε Καρέλ. Πρέπει να κερδίσω τη ζωή μου και έχω ήδη αποφασίσει να φύγω.

—Μήν ονειροπολῆς προπαντός, μουρμούρισε ο γέρω—'Ολλανδός. Δεν πλουτίζουν πια στα νησιά μας πουλώντας καθαρεφτάκια στους Ιθαγενείς και με άερα καθουρντιστό. Πέρασε για πάντα εκείνος ο καιρός. Για πού λές να πᾶς; Στο Μπόρνεο;

—'Οχι. Στο 'Αμπονγκ.

—Μμμ... Έκανε ο γέρος. "Ενα λιμάνι κι' αυτό ούτε καλλίτερο ούτε χειρότερο από τα πόρτα του 'Ινδικού 'Ωκεανού. "Ας εἶνε ὅμως ἀφοῦ τ' ἀπεφασίσεις...

Κι' ο γέρω—Καρέλ χωρίς να τελειώση σήκωσε το ποτήρι με τὸ κρασί του και τὸ ἄδειασε σιγά-σιγά κροταλίζοντας τὴ γλῶσσα του.

Ο Ζώρς Ντορβάλ σιωπηλὸς κῦτταζε τὸν γέρο ναυτικό που τὸν σεβόταν και τὸν ἀκούγε πάντα με προσοχή γιατί τὰ πολλὰ ταξείδια που εἶχε κάνει στὴ ζωή του, τοῦ εἶχαν προσδώσει κάτι τὸ σεβασμιο και τὸ ἐπιθλιπτικό.

Οἱ δυὸ ἄνδρες εἶχαν γνωριστῇ ἔδω και ἔξη μῆνες σ' ἕνα πόρτο της Εὐρώπης και παρ' ὅλη τὴν διαφορά που εἶχαν στὰ χρόνια, μιά μεγάλη φιλία τοὺς εἶχε συνδέσει στενά. Ο Ζώρς ἐκτιμοῦσε τὸν γέρο ἐκείνο φιλόσοφο με τὸν ὀλοκαίνουργο πάντα ναυτικό σκοῦφο του και τὰ κόκκινα γένεια και ἀσφαλῶς ο σεβασμός του θὰ ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερος ἂν ο Καρέλ δὲν εἶχε τὰ δυὸ τεράστια χέρια του και τὴν χονδρὴ φωνή που τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ σὰν ἀληθινὸς γορίλλας.

Ἦξερε ὅμως ὅτι κατὰ θάθος, παρ' ὅλο τὸ ἀγριωπὸ παρουσιαστικό του, ο Καρέλ, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος με καλὴ καρδιά, πράγμα που διέπιστωσε ο Ζώρς Ντορβάλ με πολλὰς δυσκόλες στιγμές. Μικροευκολίες ἀσήμερες, τοῦχε κάνει, ἀλλὰ ἐγκάρδιες. Πότε ἔναν καλὸ λόγο ἢ μιά σοφὴ συμβουλή, ἕνα δυνατό και ταυτοχρόνως πρωτόγονο αἶσθημα φιλίας που τόσο ἐνισχυε τὸν ζενητευμένο και χίλις ἄλλα μικροπράγματα χρώσταγε ο νέος σ' ἐκείνο τὸν κοκκινωτὴ γίγαντα που παρ' ὅλα τὰ χρόνια του στεκόταν ἀκόμη ἴσιος, σὰν παλληκαράκι εἴκοσι χρονῶν. Κι' ἐκείνος, ὀλομόναχος στὸν κόσμο, με τὴν περιπέτεια ζωντανὴ μέσα του, με τὴν ἀφορτὴ σκέψεις στο... τεράστιο κεφάλι του, εἶχε ἀφοσιωθῇ ἐπίσης στὸ νέο με τὸ ἄσπρο, σὰν κοριτσιού, δέρμα, που τὸν ἀκούγε ἀνοίγοντας τὰ μάτια ἀπὸ ἐκπληξί, και με τὴν ἀναπνοὴ συγκρατημένη.

Στ' ἀλήθεια ὅμως ο Καρέλ ἤξερε ἕνα σωρὸ ἱστορίες γιὰ τὰ «Πράσινα Νησιά»! Ἀλλὰ δὲν τις ἐδιηγεῖτο συχνά... Μὰ γιατί; «Πράγματα περασμένα. Ἐξασμένα».

ἐξηκολούθησε:

—'Ετσι περνοῦσε ὁ καιρός ὅταν μιά μέρα—κατὰ ραμένη μέρα—γιὰ τὴν μικρὴ 'Αντουλάν, μὴ χορευτρία πὶδ εὐλύγιστη και πὶδ ὡμορφὴ ἀπ' ὅλες τὶς μπαγιαντέρες τοῦ Μπόρνεο. Τὴν ἀγάπησε σὰν τὸν λὸς, μ' ὅλο του τὸ πᾶθος και στὸ τέλος τὴν πήρε στὸ σπῆτι του. Ἡ εὐτυχία τοῦ ὅμως δὲν κράτησε γιὰ πολὺ. Ἐξῆ μῆνες ἀργότερα ἡ μικρὴ 'Αντουλάν ἀρρώστησε.

νὰ μαραζώνῃ, ἐνῶ στὰ μάγουλά της χύθηκε ἕνα περίεργο κοκκίνισμα, φρικτὰ σημάδια τῆς λέπρας. Τὸ σῶμα τῆς ἀρχισε νὰ πληγιαζῇ. Δὲν χωροῦσε ἀπὸ θάλα.

Ἦταν λεπρῇ! Ὁ Ρίσαρ Νάθμαν πού ὅπως σοῦ εἶπα τὴν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς του, θλῆποντας τὴν ἀγαπημένη του μέρα με τὴν ἡμέρα παραμορφώνεται, ἔγινε σὰν μαϊνὰ φώναζε τοὺς καλλίτερους γιατροὺς τῆς 'Ανατολῆς ἀπὸ τὸ Χὸν Κόγκ ἀπὸ τὴ Σιγγόν, ἀπὸ τὸ Πεκίνο, ἀλλὰ στάθηκε ἄδύνατον νὰ σώσῃ τὴν καλὴ του. Καὶ μὲρα τρελλὰ ἀπὸ τὸν πόνο θλῆποντας ὅτι οἱ καρῦδες τοῦ Καλμουγκρα πού τόσες θυσιές και κόπους εἶχε καλλιεργήσει ἦταν ἀνίκανες νὰ γλυτώσουν τὴν ἀγαπημένη του. Ἐβαλε φωτιά στὶς φυτὸς του και ἀρπάζοντας τὴν ἀγκυρία τῆς μικρῇ 'Αντουλάν χάθηκε ἀνάμεσα πὸ τὶς φλόγες...

Ἐδῶ ο γέρος σταμάτησε και ἔβαλε μισὴ τὴν κούπα του, λέγοντας:

—'Αντε στὴν υγεία σου, παιδί μου. Τὰ ἔχει ο κόσμος! Περρασμένα ἔχουν εἶνε...

... ..

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ο Ντορβάλ παρουσιάστηκε στὴν Ἐταιρεία που γαζόταν και δῆλωσε πὸς δὲν θὰ ἔρροῦσε νὰ κάνῃ τὸ ταξεῖδι ἐκείνο στὸ πογκ.

—Ναί. Ἐχω ξέρετε κάτι θλιβερὰ μνησίεις ἀπὸ κεῖ, εἶπε στὸν προϊστάμενο του. Εἶχα ξέρετε...

Και δικαιολόγησε τὴν ἀρνησί του τὴν ἱστορία τοῦ γέρω—Καρέλ.

ΜΑΞ — ΝΤΑΦΟΡΕΣΤΑ

—Εἶχε τὰ φρικτὰ σημάδια τῆς λέπρας, γέρω—Καρέλ. Ἦταν λεπρῇ!

Βιρμανῖοι Ἐρασταί 1ῆ1 παλῆοι Ὀδῆνοι

"Ενα ἀνοιξιᾶτικο βράδυ με πανσέληνο

τάς τα στὴ Ζαῖρα, τῆς εἶπα: «Ὅριστε, τὰ βιβλία σας». Ἐκείνη μοῦ χαμογέλασε και μ' εὐχαρίστησε: «Εἰστε πολὺ εὐγενής, μοῦ εἶπε. Εὐχαριστῶ πολὺ». Κι' ἔφυγε... Ὁ Μάνθος δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξί του.

—'Ετσι μιλήσατε μονάχα; ρώτησε.

—Γιατί; Δὲν μοῦ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ πρώτη φορά; Ἀφοῦ σοῦ εἶπα πὸς μοῦ χαμογέλασε κιόλας...

Γιὰ μερικά λεπτά οἱ δυὸ νέοι δὲν μίλησαν. Ὑστερα ο Μάνθος εἶπε σοβαρά:

—Θες μιά συμβουλή, Γιδῶργο; Νὰ προσπαθήσῃς νὰ ξεχάσῃς αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Δὲν εἶνε γιὰ σένα...

Ὁ Γιδῶργος σήκωσε τὰ μάτια στὸν φίλο του.

—'Εσύ μοῦ τὸ λές αὐτό; τοῦ εἶπε ἡρεμα. Μὰ δὲν σοῦχῃ πῇ πὸς ἂν ἀπελιζόμεν μιά μέρα πὸς θὰ τὴν ἀποκτήσω, θὰ πρεπε τὴν ἴδια ὥρα νὰ ξεμπερδεύω και με τὴ ζωή;

Ὁ Μάνθος ἀνατρίχιασε. Τὰ λόγια τοῦ φίλου του ἦσαν κατηγορηματικά. Για τοῦτο δὲν ἔμεινε στὴ συμβουλή του και τὸν ρώτησε μονάχα:

—Και τί σκοπεῖς νὰ κάνῃς, γιὰ νὰ τῆς πῆς ὅτι τὴν ἀγαπᾷς;

—Θὰ τὴ συναντήσω, εἶπε ἄπλῶς ο Γιδῶργος. Ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα θὰ τὴ βρῶ και θὰ τῆς τὸ πῶ...

★

—'Αντίο σας, δεσποινίς Ζαῖρα. Διαβίβατε παρακαλῶ τοὺς χαιρετισμούς και τὰ σέβη μου στοὺς γνωστούς σας.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ Ζαῖρα και βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου Φαλκᾶ, που ἦταν οικογενειακὸς της φίλος. Προχώρησε νὰ μπῇ στὸ ἀμάξι της που περιμένα ἀπ' ἔξω, ὅταν ἕνας νέος βρέθηκε μπροστά της και τὴ χαιρέτησε με σεβασμό.

—Δὲν με θυμάστε; τῆς εἶπε.

Τὸν κῦτταξε καλά και ἀπάντησε ζωηρά:

—Πῶς! Σὰς θυμοῦμαι! Εἰστε ὁ εὐγενικός κύριος που μοῦ μάζεψε προχτές τὴ βιβλία μου. Δὲν κάνω λάθος, βέβαια;

—'Οχι... ὄχι, ἔκανε σὰν σαστισμένος ἐκείνος. Μὰ βέβαια δὲν κάνετε λάθος...

Ἦθελε κάτι νὰ προσθέσῃ, μὰ τὰ λόγια δὲν βγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Λοιπόν, ἔκανε ἐκείνη, μοῦ φαίνεται πὸς πρέπει νὰ σὰς φεῖλω μιά ἀνταπόδοσι γιὰ τὴν πράξι σας...

Ὁ Γιδῶργος—αὐτὸς βέβαια ἦταν ὁ νέος—ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ ἡ Ζαῖρα τὸν σταμάτησε.

—'Αφήστε τίς ἀρνήσεις, τοῦ εἶπε. Λοιπόν τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴ σὰς προσκλήθω στὸ σπῆτι μου. Ξερετε, παντρεύομαι. Νὰ σὰς δώσω κι' ἕνα «φερ-πάρ»...

Χωρὶς νὰ κυττάξῃ καθόλου τὸ χαρτί που τοῦ ἔδωσε ἡ Ζαῖρα, ο νέος γύρισε ἀπὸτομα κι' ἔφυγε τρέχοντας, σὰν δαιμονισμένος. Στὸν παράξενο ἐκείνο δρόμο τοῦ ψιθύριζε μονάχα:

—Παντρεύεται... Τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴ παντρεύεται... Τίποτα πιά... Γκρεμίστηκαν ὅλα...

★

Σαρανταπέντε γιομάτες σελίδες ἦταν τὸ γράμμα που εἶχε γράφῃ ἐκείνο τὸ

μεσημέρι ο Γιδῶργος. Ὁ φάκελος που βρισκόταν ἐκεῖ μπροστὰ φάνερνε τὸν ἀποδέκτη: «Δίδαν Ζαῖραν Π... Ὅδος Χ... Ἐνταῦθα». Σὲ μιά γωνιά τοῦ φακέλου εἶχε προστεθῇ με κεφαλαῖα υπογραμμισμένα γράμματα κι' ἡ φράσις «ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ».

Στὸ γράμμα του ἐκείνο ο Γιδῶργος ἔγραφε στὴ Ζαῖρα ὅλα τὰ πράγματα που εἶχε σκεφθῇ γι' αὐτήν. Καὶ τελειώνει ἐτσι:

«... Ναί, φάνηκε εὐγενής ἀπέναντί σας, ἐκείνη τὴ μέρα... Μὰ συγχωρέστε με. Ἡ εἰδησίς που μοῦ δώσατε ἦταν ἡ ἀφορμή... "Ας εἶνε ὅμως, δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀπασχολήσω πιά. Σὰς βεβαιῶνῶ πὸς τίς ὥραιές στιγμές που μοῦ χαρίσατε ἐκείνη τὴ μέρα, με τὰ βιβλία, θὰ τίς θυμάμαι και στὴν ἄλλη μου ζωὴ και ἡ ψυχὴ μου θὰ σὰς εὐλογῇ πάντα ἀπὸ ψηλά, γιὰ τὴν καλὴσύνη σας ἐκείνη...

»Τὴ μοιραία αὐτὴ ὥρα δὲν σκέπτομαι ἄλλο πράγμα, παρὰ μονάχα τὴν εὐτυχία σας. "Αχ, πόσο θέλω νὰ μείνετε σ' ὅλη κληρὴ τὴ ζωὴ σας εὐτυχισμένη, νὰ μὴ σβύσῃ οὔτε μιά στιγμή τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χεῖλῃ σας! Συγχωρήστε με γιὰ τὸ θρόσος που εἶχα νὰ σκεφθῶ πὸς μποροῦσα νὰ σὰς κάνω δική μου. Μιά τρέλλα ἦταν, που θὰ τὴν πληρώσω σὲ λίγο με τὴ ζωὴ μου.

»Σὰς ἀποχαιρετῶ γιὰ πάντα και σὰς εὐχομαι γιὰ μιά ἀκόμα φορά νὰ μείνετε εὐτυχισμένη σὲ ὅλη σας τὴ ζωή...»

Ἔτσι τελειώνει τὸ γράμμα. Ὁ Γιδῶργος τῶκλεισε στὸν φάκελο κι' ὕστερα ἀρχισε νὰ σκέπτεται. Νὰ τῶσταλνε τὸ γράμμα; Καὶ γιατί; Μήπως ἔφταιγε ἐκείνη γιὰ ὅτι γίνηκε ἡ γιὰ ὅτι θὰ γινόταν; Καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κάνῃ νὰ λυπηθῇ χωρὶς κανένα λόγο;

—Μὰ βέβαια, ἔκανε μονολογώντας ο Γιδῶργος. Μπορεῖ νὰ λυπηθῇ κιόλας. Μὰ, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ λυπηθῇ. Γιὰ κανένα λόγο, δὲν πρέπει...

Πῆρε ἀπὸτομα τὸ γράμμα και τῶσχισε σὲ χεῖλινα κομματάκια. Ὑστερα βγήκε στὸ παράθυρο και τὰ ἔριξε ἔξω. Ὁ ἀέρας ἀνέλαβε νὰ τὰ διασκορπίσῃ.

—'Ετσι εἶνε καλλίτερα, εἶπε ο Γιδῶργος. Φαντάσου νὰ τὴν ἔκανα νὰ μελαγχολήσῃ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος...

Πῆρε τὸ καπέλο του και βγήκε. Κόντευαν πέντε. Ἐκανε μιά βόλτα στὴν πόλι κι' ὕστερα ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολι. Δὲν περπάτησε καθόλου ἐκεῖ ἀπάνω. Κατ' εὐθεσίαν στὸν Παρθενῶνα πῆγε και κάθησε ἐκεῖ μέσα. Κι' ὅταν ὅλος ο κόσμος ἔφυγε, αὐτὸς ἔμεινε στὸν παράξενο κρυψῶνα του.

★

Τὸν ἐπίλογο τοῦ δράματος αὐτοῦ τὸν ξέρομεν. Ξετυλίχτηκε ἀπάνω στὸν βράχο τῆς Ἀκρόπολης, ἕνα βράδυ που τὸ ἀργυρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καθὼς ἔπεφτε ἀπάνω στὰ κατάλευκα μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα, ἔκαμε τὸν πανάρχαιο ναὸ νὰ φέγγῃ ὀλόκληρος.

Ἐνα ἀνοιξιᾶτικο βράδυ με πανσέληνο ἦταν...

Τὰ θαύματα...
ΤΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ

Μέσα στο φυτικό βασίλειο υπάρχουν πολλά παράδοξα φυτά με καταπληκτικές ιδιότητες μεταξύ των οποίων την πρώτη θέση κατέχουν τὰ «σαρκοφάγα». Τὰ φυτά αυτά καθώς και τὸ ὄνομά τους δείχνει, τρέφονται μέ... σάρκας ζώων!...

Πολλά έχουν γραφή για τὰ φυτά αυτά και τὰ πάμπολλα ατυχήματα τὰ οποία συνέβησαν εἰς ἀνθρώπους, πού θρεθήκαν κοντά τους ἐνῶ ἀγνοοῦσαν τὶς ιδιότητές των καὶ τὴν προτίμησι τῆς τροφῆς των.

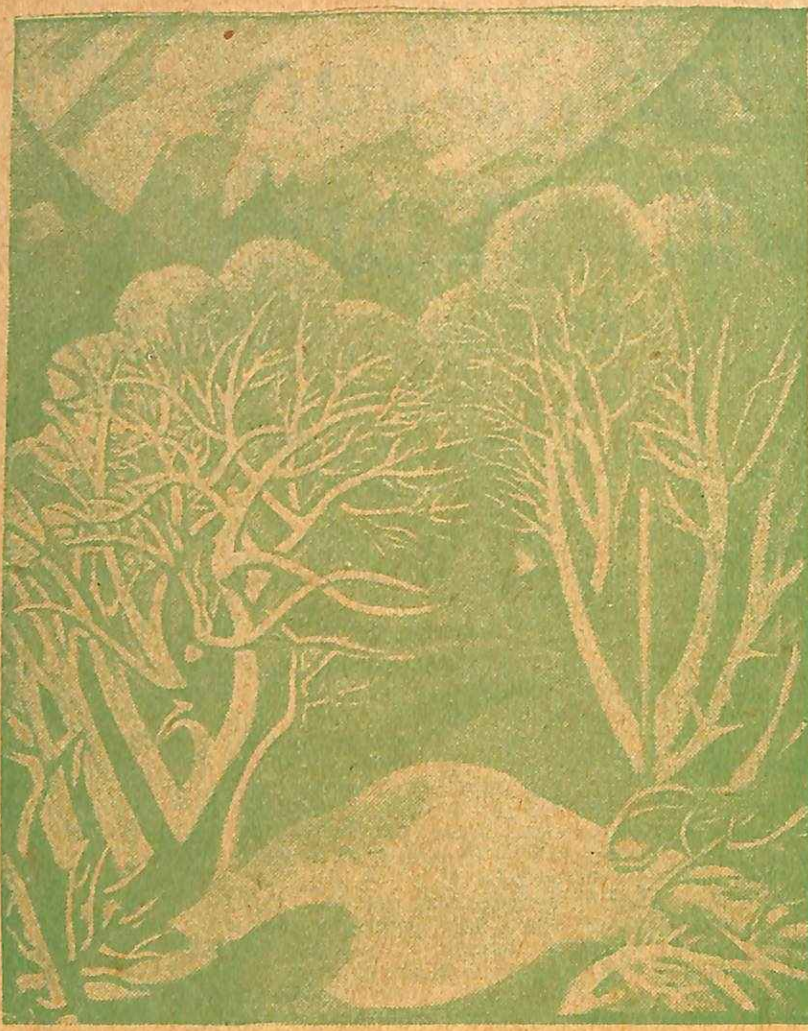
Ἡ μορφή των σαρκοφάγων φυτῶν εἶνε πολὺ περίεργη. Ἐχουν ὄργανα κατάλληλα γιὰ τὴ σύλληψι των ἐντόμων ἀπὸ τὰ ὁποία τρέφονται κατὰ τὸ πλεῖστον.

Υπάρχουν πολλές ποικιλίες των φυτῶν αὐτῶν καὶ μέχρι τώρα εἶνε γνωστά περίπου διακόσια εἶδη.

Στὴν Εὐρώπη ὑπάρχει γνωστή μόνο ἡ λεγομένη «Δροσερά» ἢ «στρογγυλόφυτος», ὡραίοτατο μικρὸ φυτὸ των «Αλπεων με ἀνθη λεπτὰ.

Τὸ φυτὸ αὐτὸ ἔχει μικρὰ φύλλα σχήματος κουταλιῶν, τὰ ὁποία στὴ ράχη των ἔχουν τριχίδια ὀρθὰ, ἐφωδιασμένα με μίαν στρογγυλὴν κεφαλὴν, κατακόκκινη πού καλύπτεται ἀπὸ ἰξῶδες ὑγρόν. Μὲ τὰ τριχίδια αὐτὰ τὸ σαρκοφάγον αὐτὸ φυτὸν συλλαμβάνει ὅλων των εἰδῶν τὰ ἐντομα πού κάθονται ἐπάνω στὰ φύλλα του καὶ τὰ καταδρόχθίζει, προκαλώντας τὴν ἀποσύνθεσιν τους με τὸ ὑγρὸ πού ἐκκρίνει, κατόπιν δὲ τὰ ἀπορροφᾷ. Ἐπίσης με τὸν ἴδιον τρόπον ἡ «δροσερά» ἀπορροφᾷ μικρὰ τεμάχια... τυροῦ καὶ κρέατος!...

Ἄλλο παρόμοιον σαρκοφάγον φυτὸν, εἶνε ἡ φυομένη στὴν Ἀμερικὴ «Διοναία ἢ μυστοπαγίς». Τὰ φύλλα τῆς διοναίας εἶνε ἀλγηθινὰ παγίδες, ἀποτελούμενα ἀπὸ δυὸ μέρη, τὰ ὁποία συγκλίνουν κατὰ τέτοιον

τρόπον ὥστε σχηματίζουν γωνία περίπου ὀρθή. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ γωνία τὸ φυτὸν περικλείει κάθε ἐντομον πού θὰ ἐπικαθήσῃ ἐπάνω στὰ φύλλα του καὶ τὸ κατατρώγει.

Ἄλλων ἐντομοφάγων φυτῶν τὰ ἄκρα των φύλλων σχηματίζουν ἀσκοειδὴ ἢ σταμνοειδὴ ὄργανα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε τὸ νηπενθές, τὸ ληκυθοειδές, τὸ ὁποῖον φύεται στὰ νησιά τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, Μαδαγασκάρην, Κεϋλάνην, Ἰάβαν, κλπ.

Εὐθυμο διήγημα

Στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ ὁδοντοίατροῦ Ἰκιγιάρ περιμέναν οχτὼ ἐννῆα πελάτες, ἐνῶ ὁ γιατρός, γονατισμένος μπρὸς στὴν μηχανικὴ πολυθρόνα του, ἐπάνω στὴν ὁποία καθόταν ἡ δεσποινὶς Μπλάνς Φορτίε, ἔκανε μιά θερμότητά... ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι!...

Μάλιστα. Καθόταν ἐκεῖ καὶ σαλιάρζε ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους, πού ὑπέφεραν στὴν διπλανὴ αἴθουσα, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς θὰ προτιμοῦσαν νὰ εἶνε αἰσθηματικὸς ἀπέναντί τους καὶ ὄχι ἀπέναντί στὴν πρώτη ὡμορφὴ καπέλλα πού συναντοῦσε. Ἄλλ' αὐτὸ βοηθαίαν δὲν μπορούσε νὰ τὸ λογαριάξῃ ὁ ὁδοντοίατρος μας. Χωρὶς λοιπὸν νὰ λογαριάξῃ κανένα, ἐπανελάμβανε γιὰ ἑκατοστὴ φορά:

—Μπλάνς, σὰς ἀγαπᾷ σὰν τρελλός. Ἄν μπορούσατε νὰ δῆτε πόσο ὑποφέρω ἀσφαλῶς θὰ πέφτατε κάτω κεραυνόπληκτος. Μάλιστα. Μὴ γελᾶτε. Κεραυνόπληκτος.

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ, γιὰτὶ μερικὰ ἄγρια κυττήματα στὴν πόρτα διέκοψαν τὸν ἐρωτικὸ πυρετὸ του.

Παρὰ τὸ ὅτι ὁ Γκιγιάρ φώναζε πῶς ἦταν ἀπρησυχολημένος, ἡ πόρτα ἀνοίξε σ'

Παράξενος πελάτης

πτόμα καὶ φάνηκε ἕνα ἀγριωπὸ κεφάλι πού ἔκανε τὸ γιατρό νὰ πεταχτῇ σὰν ἐλατήριο ὀρθός.

Συνάδευσε τὸ ἀντικείμενον των ὀνείρων του ἔως τὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ ἀγριάνθρωπος θρονιαζόταν στὴ μηχανικὴ καρέκλα.

Ὁ γιατρός, παραξενεμένος ἀπὸ τὸ ἀπτόμοτο ὕψος τοῦ ἀγνώστου, τὸν κύτταξε λοξὰ καὶ ἄρπαξε μιά τανάλια.

—Ἐ! Τί κάνεις αὐτοῦ;

—Καθῆστε ἡσυχος, εἶπε ὁ γιατρός. Στὰ χέρια μου κανέναν ἀρρωστος δὲν ὑπέφερε.

—Πάντα ἔτσι λέτε ἐσεῖς οἱ γιατροί.

—Μά, με προσβάλλετε, κύριέ μου...

—Δηλαδή... νά... θέλω νὰ πῶ... Ἄλλα γιὰ στάσου μιά στιγμή. Ναί! Ναί! Ἐτσι εἶνε! Δὲν πονάω πιά! Τελείωσε!

Ὁ Γκιγιάρ ἔγινε θηρίο. Τὸν κοροϊδῶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος.

—Ὅχι, πονάτε! τοῦ εἶπε δυνατὰ.

—Πῶς; Ὅχι; Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι πονάω ἀκόμα; Νάτα μου! Μά μοῦ πέρασε, σὰς λέω. Μοῦ πέρασε τελείως ὁ πόνος.

Σηκώθηκε. πέταξε τοὺς ἐπιδέσμους με τοὺς ὁποίους εἶχε τυλίξει τὰ μάγουλά του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

—Γιατρέ μου, νὰ με συγχωρῆς πού σὲ ἀνησυχῆσα ἀδίκως, τοῦ εἶπε πρὶν βγῆ.

...τῆς φύσεως
ΤΡΩΝΕ ΚΡΕΑΣ

Σαρκοφάγα φυτὰ ἔχομε καὶ στὴν Ἑλλάδα. Πρόκειται περὶ τῆς «ὕδροβίου οὐτρικουλαρίας», ἡ ὁποία ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Κοπαῖδα. Τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ ἔχουν σχῆμα φούσκας με μικρὸ στόμιον. Ἀπὸ τὸ στόμιον αὐτὸ εἰσέρχονται στὸ φυτὸ τὰ διάφορα ζωῦφια, τὰ ὁποία ἀποσυντίθενται με τὸ πεπτικὸ ὑγρὸ πού ἐκκρίνει καὶ κατόπιν ἀπορροφῶνται. Τροφή τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ εἶνε κατὰ μικρὰ ψάρια τῆς λίμνης!

Ἐξ ἄλλου εἰς τὸν Παρνασσὸν φύεται ἡ «Πιγκουίκουλα», μικρὸ φυτὸν με φύλλα γλωσσοειδῆ, τὰ ὁποία φέρουν μικροὺς ἀδένας. Οἱ ἀδένες αὐτοὶ ἐρεθίζονται ἀπὸ τὰ ἐντομα πού ἐπικάθονται πάνω στὰ φύλλα του καὶ ἀρχίζουν τὴν ἐκκρίσι τοῦ πεπτικοῦ ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον ἐπενεργεῖ, ὅπως περιγράψαμε καὶ γιὰ τὰ ἄλλα σχετικὰ φυτὰ.

Τὸ περίεργον στὰ φυτὰ αὐτὰ εἶνε τὸ ὑγρὸ πού ἐκκρίνουν τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει με τὸ ὑγρὸν τοῦ στομάχου των θηλαστικῶν ζώων. Ἄν στερήσωμε τὰ φυτὰ αὐτὰ των ἐντόμων καὶ των ἄλλων ζωῦφιων θὰ ξεραθοῦν. Ὅχι βέβαια διότι δὲν στεροῦνται των ριζῶν των διὰ των ὁποίων ἀπορροφῶν ἀπὸ τὴ γῆ θρεπτικὰς οὐσίας κατάλληλας γιὰ τὴ ζωὴ των. Καὶ με τὰ φύλλα των εἰσπνέουν ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα ὀξυγόνο ὅπως καὶ τὰ ἄλλα φυτὰ. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι τρεφόμενα καὶ με ἐντομα αὐξάνουν καλύτερα καὶ δυναμώνουν.

Πολλά ἀπὸ τὰ εἶδη των σαρκοφάγων φυτῶν, βρίσκονται στὸν θυθὸ τῆς θαλάσσης, καὶ τρέφονται, κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐλληνικῆς οὐτρικουλαρίας με ψάρια! Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τὸ... ρεκόρ τῆς περιέργου αὐτῆς... τάσεως των φυτῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Τοῦ Μπέρναρ Σῶ

—Ὡστε ἔχασα μιά πελάτισσά μου, οὐρλιάξε ὁ Γκιγιάρ, γιὰ νὰ σὰς ἀνακουφίσω ἀπὸ τοὺς πόνους σας καὶ τώρα με ἀφίνετε ἔτσι; Στὸ διάβολο! Θὰ τὸν βγάλω ὁπωσδήποτε τὸ δόντι, πονᾷς δὲν πονᾷς...

Μιλώντας, προχωροῦσε ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν «πελάτη», πού ἀτάραχος περιμενε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ γιατροῦ.

—Ἐλα νὰ μοῦ τὸ βγάλῃς ἂν μπορῇ.

—Ἐννοια σου, παλιάνθρωπε, καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, φώναξε ὁ γιατρός ὀρμίζοντας ἐπάνω του.

Ὁ ἀγνώστος δὲν ἔμεινε με τὰ χέρια δεμένα.

—Παληγοῦρουνι ἐρωτευμένο, πού ἀφίνεις τὸν κόσμον νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τὸ κάνης τὶς ἐξομολογήσεις σου στὴν κόρη μου, θὰ σοῦ δείξω ἐγώ. Πάρε προσωινῶς αὐτὴν ἐδῶ γιὰ νὰ μάθης...

Καὶ τοῦ ἔδωσε μιά γερὴ μπουινὰ κατὰ μουτρα...

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὅταν ἡ Μπλάνς πέρασε ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον, βρῆκε τὸ γιατρό με τρία δόντια σπασμένα καὶ τὸ πρόσθιον στρογγυλὸ ἀπὸ τὸ πρήξιμον σάν... ἀπὸ σπῆτο...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

Ἑλληνικὸ διήγημα

Μοντέρνο κορίτσι...

Τοῦ κ. Σ. Στανέλλου

Τάχε πιά ἀποφασίσει ἡ Ρίτα. Θὰ χώριζε με τὸν Παῦλο ὁπωσδήποτε. Μπορεῖ γάταν καλός, χρυσός, δὲν ἔλεγε τὸ ἀντίθετο. Ὅμως δὲν τῆς ταίριαζε. Πρῶτα, πρῶτα ἦταν νευρικός. Ἐπειτα ἦταν ζηλιάρης. Εἶχε κάνει τὴ ζωὴ τῆς μαρτύριον. Δὲν τὴν ἄφινε νὰ πάη πούθενά. Κι' αὐτὴ εἶχε τόσες γνωριμίες. Ναί, δὲν μπορούσε νὰ πῇ, τὸν ἀγαποῦσε. Μά τέλος πάντων ἡ ἀγάπη εἶχε καὶ ὄρια. Δὲν ἦταν βέβαια δυνατὸν καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμο ὅλο γιὰ χατήρι του. Ἀ, σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἦταν θετική. Ἦταν ἕνα αἶσθημα πού με τὸν καιρὸ θὲ νὰ περνοῦσε καὶ θὰ ξεχνιόταν. Καλὰ εἶσαι. Ἐδῶ ξεχνιούνται τόσα ἄλλα πράγματα. Καλλίτερα λοιπὸν τώρα, πού ἴσως δὲν ἦταν ἀκόμη ἀργὰ καὶ θὰ μπορούσε νὰ ξαναβρῇ τὸν ρυθμὸ τῆς.

Κάησε στὸ γραφεῖο τῆς κι' ἄρχισε νὰ τοῦ γράφῃ:

«Τὸν παρακαλοῦσε πολὺ, πάρα πολὺ, νὰ τῆς ἔστελνε τὰ γράμματά της. Θὰ τῷ τὸ χρωστοῦσε μεγάλη χάρι. Οἱ χαρακτήρες τους δὲν ταίριαζαν καθόλου. Τί ἔλεγε πάνω σ' αὐτό; Δὲν ἦταν καὶ ἡ γνώμη του;

... Καὶ λοιπὸν θὰ τὰ περίμενε. Θάταν πολὺ εὐχαριστημένη, ἂν αὐτὸ δὲν τὸν λυποῦσε. Δὲν θάθελε νὰ στενοχωρηθῇ... Ἐτσι: Δὲν θὰ στενοχωριώταν καθόλου. Ναί;... Κι' ἂς μὴ τῆς κρατοῦσε κακία. Δὲν ἦταν καλύτερα, πού τοῦ τάλεγε ὀρθόκορτά, δίχως ἰπερβειφές καὶ ὑπονοούμενα; Ἀλλῶστε θὰ μπορούσαν νὰ παραμένουν φίλοι καλοὶ καὶ πού ξέρει κανεὶς τί γίνεται. Λοιπὸν, τὸν χαιρετοῦσε καὶ περιέμενε...»

... Τὸ διάβασε κι' εὐχαριστήθηκε. Αὐτὸ ἦταν, ἀδελφέ... Ὅυτε πολλὰ λόγια, οὔτε συγκινήσεις, οὔτε σπαρτακτικότητες. Πού ζῶμε... Εἰκοστὸς αἰώνας. Οὔτε αὐτὴν τὴν ἔλεγαν Ἰουλιέττα, οὔτε αὐτὸν Ρωμαῖο, γιὰ νάχουμε σκάλες μεταξένιες κι' ἀπαγωγὰς ἱπποτικῆς. Εἰκοστὸς αἰώνας! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε, πού ἡ βενζίνη σοῦ τρελλαίνει τὰ ρουθόνια καὶ τὰ κλάζον σοῦ σποῦν τ' αὐτιά.

Ἐβαλε τὸ γράμμα στὸ τσαντάκι της, φόρεσε τὴ γούνα της καὶ περνώσανε ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τῶρριξε στὸ κουτί.

Μιά φιλὴ χειμωνιάτικη βροχὴ ἄρχισε νὰ σιγοπέφτῃ στὴν γυαλιστερὴ τὴν ἀσφάλτο. Πού θὰ περνοῦσε τὸ ἀπόγευμα τῆς;... Σκέφθηκε τὴ Λιλή. Ἦταν ἡ καλλιτέρη τῆς φίλη καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι της. Θὰ τὴν ἔπαιρνε νὰ πάνε μαζί κάπου, νὰ περάσουνε τὴν ὥρα τους, γιὰτὶ ἔνοιωθε μιά στενοχώρια ἀνεξήγητὴ νὰ τὴ βαραίνει.

★

... Βράδυ χειμωνιάτικο. Ἐξω βρέχει. Ἡ Ρίτα ἔχει γυρίσει ἀπὸ τὸν κινηματογράφον καὶ πεσμένη στὸ κρεβάτι της προσπαθεῖ νὰ κοιμηθῇ. Θεέ μου, αὐτὴ, ἦταν πάντα τόσο εὐκόλῃ στὸν ὕπνον τῆς! Ποίος σκέφει τῆς βαραίνουν ἀπὸψε τὸ κεφάλι καὶ τὰ βλέφαρά της δὲν κλείνουν. Κι' ὅλο γυρίζει στὸ κρεβάτι της. Παίρνει ἕνα μαξιλάρι, ρίχνει μιά κουβέρτα κάτω, ἀνακάθεται, σηκώνεται, ξαναπέφτει, μὰ ὕπνος δὲν τῆς ἔρχεται.

Σὲ μιά στιγμή στηλώνει τὰ μάτια της στὸ ταβάνι τῆς καμαρούλας της.

—Ἀλήθεια, πῶς θὰ τοῦ φανῇ; Θυμῶναι με τὸν ἑαυτὸ της. Ποιανοῦ καλέ; ρωτᾷ μέσα τῆς φοβισμένα.

—Νυστάζω καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ. Ὅρι-

στε μας! Ἦς τοῦ φανῇ ὅπως θέλει. Αὐτὸ ἐμεῖς νὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου, Καληνύκτα!

—Στάσου, τῆς ψιθυρίζει κατὰ. Σ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ... Καὶ μὴν εἶσαι ἐγωίστρια. Καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς... Τὸ ξέρεῖς καλὰ αὐτό!

Θυμώνει καὶ πετιέται νευριασμένη... Σβύνει τὸ φῶς... Καληνύκτα εἶπα...

★

... Σὲ δυὸ μέρες... Ὁ ταχυδρόμος.

—Δεσποινίς, ἔνα γράμμα γιὰ σὰς...

Τὸ ἀρπάζει ἀνυπόμονα. Τὸ ἀνοίγει βιαστικά κι' ἡ καρδιά της γοργοχτυπᾷ σὰν πουλιοῦ κυνηγμένου. Εἶνε ἀπὸ τὸν Παῦλο. Διαβάζει:

«Γράφεις νὰ σοῦ στείλω τὰ γράμματά σου. Τὰ γράμματα εἶνε πάντα ὁ ἐπιλογος. Φάσαμε λοιπὸν σ' αὐτόν;

Καὶ σκέφτομαι: Εἶνε τάχα, ἀλήθεια, γρήγορα; Ναί, μπορεῖ νάνε... Ὅχι, στάσου. Δὲν εἶνε ἔτσι. Μήπως ἀργήσαμε νὰ φτάσωμε;... Ξέρεις, μάλλον αὐτὸ εἶνε. Ὅχι μάλλον. Εἶνε αὐτό. Ἀργήσαμε πολὺ νὰ φτάσωμε. Εἶνε κατὰ πού θάπρεπε νάχαι γίνε ἀπὸ καιρὸ. Ἄν δὲν ἔγινε, φταίμε κι' οἱ δυὸ γι' αὐτό. Θάπρεπε νὰ τώχαμε προβλέψει. Δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ ἀποφύγωμε, τόσο ἀλλόκοτα πού βαδίζαμε.

Κι' ἂν θέλῃς νὰ μάθης, μ' εὐχαριστεῖ ἐξαιρετικά. Ἐπὶ τέλους. Ἦταν ὥρα, θὰ ξαναβρῇ τὸν ἑαυτὸ μου, πού κοντὰ σου, με τὰ πείσματα καὶ τὰ καπρίτσια σου τὰ παράλογα, τὸν εἶχα χάσει.

Ἐλευθερία! Θεέ μου, ἦταν πιά ὥρα, γιὰτὶ εἶχα βαρεθῇ. Θὰ ἡσυχάσω μιά γιὰ πάντα καὶ θὰ μοῦ λείψῃ ὁ ἐφιάλτης σου πού μου στραγκίζει ὅλες τὶς χαρές. Θὰ μπορῶ νὰ περπατῶ μονάχος μου, δίχως νὰ σ' ἔχω πάντα δίπλα μου καὶ νὰ συγχίζωμαι με τὸ προκλητικὸ γιὰ ὅλους ὕψος σου, τὴν ἐπιδεικτικὴ σου τὴν μανία καὶ τὶς κοσμικὰς σου ἀξιώσεις.

Νὰ σοῦ στείλω—λές—τὰ γράμματά σου! Τὰ ἔχω κιόλας ἑτοιμα ἀπὸ καιρὸ. Μόνον πού δὲν θὰ σοῦ τὰ στείλω. Ἀ, ὅχι! Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Θὰ σοῦ τὰ δώσω ὁ ἴδιος στὰ χέρια σου. Αὐτὸ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ πολὺ. Θὰ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ πού θὰ ἰδωθοῦμε ἀπὸ κοντὰ καὶ δὲν θέλω νὰ περάσῃ ἔτσι.

Ἐοῦ, τώρα, βέβαια, θ' ἀρχίσῃς νὰ τὰ λογαριάζῃς ὅπως θέλεις καὶ θὰ σκέφτεσαι τοῦτο, ἐκεῖνο, τὸ ἄλλο.

Θὰ κάνης μύριες ὅσες ὅσες ὑποθέσεις καὶ θὰ ἐξηγῇς τὸ γράμμα μου ὅπως σοῦ ἀρέσει. Δικαίωμα σου. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου αὐτό. Ἀλλῶστε ἔχω πάρει κι' ἐγὼ τὴν ἀπόφασί μου ἀπὸ καιρὸ καὶ ὁ μόνος λόγος πού δὲν σὲ πρὸλαβα ἦταν πού ἤθελα νὰ σοῦ ἀφήσω πρωτοθούλια. Τὴν πῆρες ἐπὶ τέλους καὶ μούχραψες.

Ἀργήσες. Εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὅμως, κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Ἀς χωρίσουμε. Ἀς πάρεθὰ καθένας τὸν δρόμο του, γιὰτὶ ἀρκετὰ γινήκαμε πρόσκομμα ὁ ἕνας στὸν δρόμο τοῦ ἄλλου, τόσο καιρὸ τώρα.

Ἦταν μιά ἀτυχία πού γνωριστήκαμε. Τῶχα καταλάβει ἀπὸ καιρὸ αὐτό. Μ' ἔναν ἄλλον — πού ἴσως κιόλας νὰ ὑπάρχη, πράγμα πού δὲν μ' ἐνδιαφέρει καὶ καθόλου — θὰ μπορούσες ἴσως νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀληθινὴ τὴν εὐτυχία.

Μαζί μου, ὁμολογῶ, πῶς δὲν τὴ γνώρισες. Ἐγὼ βλέπεις, συνήθισα νὰ δίνω περισσότερη σημασία στὰ αἰσθήματα καὶ λιγώτερη στὰ καπέλλα καὶ στὶς γούνες. Ἰσως αὐτὸ νάνε κακό, μὰ τί νὰ κάνω. Γεννήθηκα τέτοιος δυστυχῶς καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω.

Εἶμαι τόσο ἀδέξιος στὶς κοσμικὰς συγκεντρώσεις καὶ τόσο δειλὸς στὶς συναναστροφές πού μαζεύονται οἱ χαριτωμένοι καὶ μοντέρνοι νέοι καὶ χαρίζουν με τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα τους, τὸν θαυμασμό πού νοιώθουν γιὰ τὶς ἀβρὲς ὑπάρξεις σὰν καὶ σένα. Γι' αὐτὸ καὶ πάντα τὶς ἀπέφευγα καὶ κάθε τρίτο ἀνάμεσα μας, τὸν θεωροῦσα ἐμπόδιο.

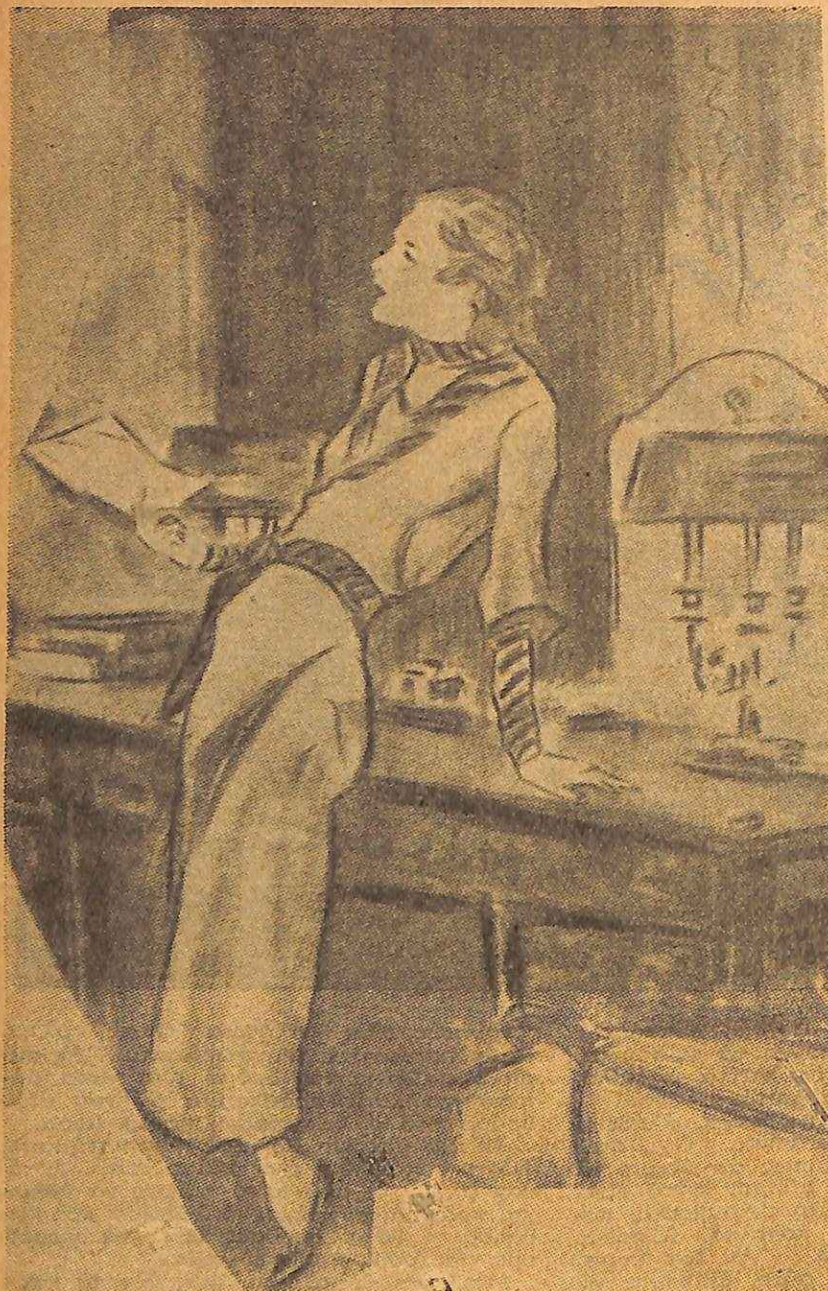
Εἶνε, βλέπεις, οἱ συνήθειες τοῦ παρελθόντος, πού ἀκόμη δὲν τὶς ἀφῆσα. Ζῶ ἴσω πενήντα χρόνια πίσω, ἐνῶ εἶσαι τόσο γοργή, πού προπορεύεσαι ἄλλα τόσα.

Ἦταν λοιπὸν μοιραῖο καὶ πάντα τὸ περίμενα. Ἦρθε τώρα, ἐνῶ θὰ μπορούσε νὰ ἐροχόταν καὶ προτιήτερα ἢ θὰ μπορούσε καὶ νὰ ἐξοράδυνε.

Ἐχει καλὸς. Γράφεις νὰ μὴ στενοχωρηθῶ καθόλου. Τί λόγος! Μά μὴν ἀνησυχῇς γιὰ μένα... Καὶ γιὰτὶ νὰ στενοχωρηθῶ... Βλέπεις, ἐσύ, κανέναν τέτοιο λόγο: Ἐγώ, ὅχι! Λοιπὸν, θὰ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς πού θὰ μπορέσω νὰ σὲ δῶ. Δὲν φαντάζομαι μοντέρνα δεσποινίς, ἐσύ, νὰ φοβηθῇς μιά ἀπλὴ συνάντησι. Περιμένω...

★

Ὡστε ἔτσι τῶθελε αὐτός; Νὰ τὴ δῇ; Καὶ νόμιζε πῶς θὰ τὸν φοβόταν; Ἀκου, Θεέ μου, ἀφέλεια πού σοῦ τὴν ἔχουν αὐ-

...Και επί τέλους αυτήν δεν την ενδιέφερε καθόλου...

τοι οι άνδρες!... Μά ποῦ ζοῦμε λοιπόν; σκεφτόταν ἡ Ρίτα. Καὶ δὲν τὸν ἐνδιέφε-
ρε καθόλου, ἔ; Βρῆκε—λέει—τὴν ἐλευθε-
ρία του! Τί ὠραία. Τί καλὰ. Κι' αὐτὴ ἐ-
τοῦτο ἤθελε, νὰ μὴν στενοχωρηθῇ καθό-
λου... Τί λόγος!

Ἀκούς ἐκεῖ! Πῆρε τὸ γράμμα καὶ ἐα-
ναδιάσασε. «... Κι' ἂν θέλεις νὰ μάθης,
μ' εὐχαριστεῖ ἐξαιρετικά. Ἐπὶ τέλους ἦ-
ταν ὦρα...»

Ἐνα κῦμα θυμοῦ πέρασε πάνω της κι'
ὁ γυναικεῖος της ἐγωϊσμός ἀναταρά-
χτηκε.

—Καλὰ, καλὰ, μουρμούρισε. Θὰ τὸ
δοῦμε αὐτό.

*

Ἡ ἡμέρα ποῦ ἔχουν ὀρίσει νὰ συναν-
τηθοῦν.

.... Ἀπόγευμα καὶ πλησιάζει ἡ ὥρα 4.
Ἡ Ρίτα στὴν τάδε γωνία τοῦ δεινὰ δρό-
μου περιμένει. Αὐτὸς δὲν φαίνεται. Αὐτὴ
θυμῶναι ποῦ ἔχει πάει πρώτη. Φεύγει. Κά-
νει μιά βόλτα καὶ ἐξαγορεύει βιαστική.

Τώρα—σκέφτεται—θάχρη ἐρῇ. Τίποτε...
Κυττάζει ἀνυπόμονα κατὰ μῆκος τοῦ με-
γάλου δρόμου. Δὲν φαίνεται.

Ἀρχίζει νὰ θυμῶν. Κυττάζει τὸ ρολο-
γάκι της. Μά, Θεέ μου, σταμάτησε λοι-
πόν; Οἱ δειχτές του, τόσο ὦρα τώρα, λές
κι' ἔχουν καρφωθῇ στὸ ἴδιο μέρος. Φυσάει
κιάλως. Ἀνυπόμονα χτυπᾷ τὸ ἄκουνακι
της στὸ πλακόστρωτο καὶ παρασάπνεται σὲ
σκέψεις.

—Θὰ ἐρῇ ἐπὶ τέλους νὰ τελειώνωμε;

ρωτᾷ τὸν ἑαυτὸ της.
... Ναι, ἀλήθεια... Νὰ
τελειώνωμε... λέει αὐ-
τὸς περίλυπα.

—Τί εἶπες; ρωτᾷ
ἐξαφισμένη. Θυμῶ-
νει. Νευριάζει. Πάει
κι' ἐρχεται. Μουρ-
μουρίζει. Τὸν βρίζει.

—Πάντα τοῦ χωρι-
άτης ἦταν! Τί περι-
μένεις, παιδί μου, ἀπ'
αὐτόν... Ἀνθρώπος
ποῦ ἂν σὲ δῇ νὰ χαι-
ρετῆς ἕναν ἄνδρα,
καὶ τὸν παπποῦ σου
ἀκόμα, κατεβάζει
ρεῖς ὁκάδες μούτρα,
σὰν νὰ τοῦ σκότωσες
τὸν πατέρα.

Ἀρχίζει νὰ θυμᾶ-
ται διαφορὲς σκηνές.
—Καλὰ τοῦ τάπα
ἐγὼ μιά μέρα; σκέ-
φεται, ποῦ μοῦ τὰ
παρακάνα.

—Ἐσύ, παιδί μου,
ἔχεις μέσα σου, αἰ-
μα ἀνθρωποφάγου...
Ἐσύ, νὰ μπορούσες
νὰ μέβαζες σὲ μιά
γυῖα! καὶ νὰ μὲ
σκεπάσης καὶ μ' ἕνα
πανί, νὰ μὴ μὲ βλέ-
πῃ ἄνθρωπος.

—Ἐ, δὲν μπορῶ ἐ-
γὼ ἔτσι... Ἐγὼ εἰμαι
διαφορετικὰ μαθημέ-
νη. Καταλαβαίνεις;
Ἡ ἄλλαξε λοιπόν, ἡ
νὰ χωρίσωμε. Ἐγὼ
μιά ξαδέλφη ἀπὸ τὸν
Καρθασαρά. Θὲς νὰ
σοῦ τὴ συστήσω; Εἶνε
ὅ,τι σοῦ χρειάζεται...
Ἄ, μὰ τὸν Θεό! Καὶ
ἐξέσπασε σὲ γέλια ἡ
Ρίτα ποῦ τὸ θυμήθη-
κε.

Κύτταξε πάλι τὸ
ρολόι της. Τέσσερις
καὶ εἴκοσι. Ὅριστε
μας, φώναξε. Ὅριστε
συμπεριφορὰ. Ὅριστε
εὐγένεια. Ἐχει 20
λεπτά ποῦ μὲ κά-
νει νὰ περιμένω μόνη
μου. Πάλι ξαναπερ-
πάτησε. Ἄν δὲν ἐρ-
πάτησε.

*

4.35'. Ἡ Ρίτα κυττάζει πρὸς τὸν δρό-
μο. Ἀπὸ μακριὰ φαίνεται ὁ Παῦλος
ἔρχεται βιαστικὸς κι' ἀτάραχος.

Αὐτὴ παίρνει ὕφος σοδαρό κι' ἐπίσημο.
Σὰν νὰ λή: «Δὲν ἤθελα νὰ ῥθῶ, μὰ
κι' ὅπου ἦρθα, τὸ ἴδιο κάνει. Μπορεῖς λοι-
πόν νὰ τελειώσης, γιατί ἀρκετὴν ὥρα πε-
ριμένω».

Αὐτὸς πλησιάζει ἡρεμὸς καὶ ἀξιοπρε-
πής. Σὰν ν' ἀπαντᾷ: «Ἀσφαλῶς δὲν
ἤθελες νὰ ῥθῃς, μὰ ἀφοῦ ἦρθες, δὲν πει-
ράζει. Μπορούσες ὅμως καὶ νὰ φύγης,
ἀφοῦ εἶχες τόσο κούρασή νὰ περιμέ-
νης...»

Τώρα μιλοῦν πραγματικά. Πρῶτος ὁ
Παῦλος:

—Μὲ συγχωρεῖτε... Σὰς ἀφησα καὶ
περιμέναντε τόσο ὥρα. Δὲν φταίω... Ἐέ-
ρετε χάλασε ἡ συγκοινωνία μας καὶ ἄρ-
γησα... Πάντως σὰς ζητῶ συγγνώμην.

Ἐπειτα ἡ Ρίτα:
—Μπα, μπά! Τί λέτε! Κι' ἐγὼ μόλις
ἦρθα, γιατί μὲ ἄργησε ἡ μοδίστα μου...
Πέρασα κι' ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λιλῆς, ποῦ
ἦρθε ὁ ἀδελφός της ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ
πὲς καὶ πὲς, πέρασε ἡ ὥρα δίχως νὰ κα-
ταλάβω. Σὲ συγχωρεῖτε.

Σιωποῦν καὶ οἱ δύο

Ξαναμιλοῦν...
—Τί ἀγέρας, Θεέ μου! λέει αὐτός.
—Ναί, εἰδατε, τί ἀγέρας!... Πολὺς ἀγέ-
ρας.

—Καὶ κάνει καὶ ψύχρα...
—Ναί, ἀλήθεια... Ἀρχισε νὰ κάνῃ
καὶ ψύχρα...

Πάλι σιωποῦν.
Περνᾷ ἕνα αὐτοκίνητο. Ἄλλο αὐτοκί-
νητο. Ἐνα τράμ.

—Λοιπόν; λέει ὁ Παῦλος. Μά, δὲν θυ-
μᾶμαι... Εἶχε ἀδελφὸ στὴ Γερμανία ἡ Λι-
λῆ;... Ἀλήθεια, δὲν θυμᾶμαι...

—Βέβαια, πῶς!... Εἶχε. Ἐχε κι' ἕναν
ἄλλο στὴ Γαλλία. Σπουδάζει. Μάλιστα,
πρόκειται νὰ ῥθῇ αὐτὲς τὲς μέρες. Λέπει
τρία χρόνια. Ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω, ἄλ-
λὰ μοῦ ἐδειξε ἡ Λιλῆ τὴ φωτογραφία του.

—Πῶς συννέφιασε, λέει ὁ Παῦλος. Θὰ
βρέξῃ. Κύτταξε, Ρίτα!... Ὁ οὐρανὸς ἔ-
χει μαυρίσει.

—Ναί, ἀλήθεια... Θὰ βρέξῃ ἴσως...
Ξάφνου τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι.

—Περπατοῦμε λιγάκι; Τί λές;
—Ἄς περπατήσωμε... Ἄν καὶ εἰμαι
βιαστική... Ἐρείς, πρέπει νὰ περάσω

πάλι ἀπὸ τὴ Λιλῆ. Τοὺς ὑποσχέθηκα νὰ
παῖε ἀπόψε στὸν κινηματογράφον...
—Θὰ εἶνε μὲ τὸν ἀδελφὸ της;
—Μά, ναί!... Εἶνε ἕνας τόσο καλὸς

κι' εὐγενικὸς νέος...
Σιωπῇ. Περπατοῦν. Ὁ ἀγέρας τῆς ἀ-
νεμίζει τὸ ἐλαφρὸ παλτό. Τὴν κυττάζει
μὲ ἀγάπῃ καὶ τὴν κοιμπῶναι. Αὐτὴ δὲν
διαμαρτύρεται. Προχωροῦν στὴ δειδρο-
στοιχία. Μιλᾷ αὐτῇ:

—Ἐλαβες κανένα γράμμα μου;...
Αὐτός, φυσικώτατα:

—Ὅχι! Μοῦ ἔγραψες;
Ἡ Ρίτα δὲν ἀπαντᾷ. Ἐξακολουθοῦν νὰ
προχωροῦν.

Σὲ λίγο ξαναρωτᾷ:
—Μήπως μοῦ ἔγραψες;

Αὐτός, πάλι φυσικώτατα:
—Ἐγώ; Δὲν θυμᾶμαι... Ἐλαβες τί-
ποτα;

—Ὅχι!... Νά, μοῖρθε μιά ἰδέα... Ἐ-
ται... Ἐέρω κι' ἐγώ...

—Ἀκού, Παῦλο, δὲν βάζεις τὸ παλτό
σου;... Ὁ καιρὸς χάλασε ἀπὸτομα καὶ

εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ περπατᾷ ἔτσι...
Τοῦ παίρνει τὸ παλτό καὶ τὸ κρατᾷ νὰ
τὸ φορέσῃ... Τὴν κυττάζει μὲ λατρεία...

*

.... Οἱ δύο τοὺς ἀγκαλιασμένοι, σ' ἕνα
αὐτοκίνητο ποῦ τρέχει ἀπρογραμμάτιστα.
Ἡ βροχὴ δέρνει τὰ τζάμια ἀλύπητα κι'
αὐτὸς κρατώντας τὴν ἀγαπημένην του σφι-
κτὰ ἀπὸ τὴ μέση, ἔχει γύρει στὸ κεφαλα-
κι της καὶ τῆς λέει... τῆς λέει.

Ἀκουμπισμένη αὐτὴ στὸν ὦμο του ἔχει
ἀφήσει τὴν ὑπαρξί της μ' ἐμπιστοσύνη στὰ
χέρια του καὶ στὰ ὠραία της χαρακτηρι-
στικά εἶνε διάχυτη ἡ εὐδαιμονία ποῦ συγ-
κλονίζει τὸν ψυχικὸ της κόσμον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΑΝΕΛΛΟΣ

—οο—

Ἐγχείρησις...

Μία πολὺ πρωτότυπη ἐγχείρησις ἔγινε
κατὰ τὴ διάρκειά τοῦ μεγάλου πολέμου
εἰς τὰ ἀγγλικά ναυπηγεῖα τοῦ Στόκφολ
σὲ δύο... ἀντιτορπιλλικά. Ἰδοὺ δὲ πᾶσι
Σὲ μιά ναυτική ἐπιθεσί, δύο γερμανικά
τορπίλλες εἶχαν τελειῶς καταστρέψει τὴν
πλώρη τοῦ ἀγγλικοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ
«Ζουλο» καὶ τὴν πρὸν τῆς «Νούμιτα»
ἀγγλικὸ ἐπίσης ἀντιτορπιλλικοῦ ὁμοῦ
τύπου καὶ τὸ πρῶτον.

Τὰ δύο πλοῖα μεταφέρθησαν στὰ να-
πηγεῖα τοῦ Στόκφολ καὶ ἐκεῖ ἐγίνε... συγ-
κόλλησις τῆς πρὸν τῆς τοῦ ἐνὸς μὲ τὴν
πλώρη τοῦ ἄλλου! Κατὰ τὸν περιεργον
αὐτὸν τρόπον ποῦ ἐνθυμίζει... χειρουργί-
κῃν ἐπεμβασί, κατεσκευάσθη ἕνα νέο ἀν-
τιτορπιλλικό, ποῦ ἐβαπτίσθη μὲ τ' ἀρχαῖα
τῶν ὀνομάτων τῶν δύο πλοίων ποῦ τὸ ἀ-
ποτελοῦσαν. Τὸ παράξενον αὐτὸ ὄνομα ἦ-
ταν «Ζούμπιαν»!

Ο ΚΛΕΨΑΣ ΤΟΥ ΚΛΕΨΑΝΤΟΣ!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Λίντα, μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ γδύ-
νεται στὸ μπουντουάρ της μὲ ἀργές κι-
νῆσεις, καθισμένη ἀπέναντι ἀπὸ τὸν με-
γάλον καθρέφτη τῆς τουαλέττας της. Τὸ
πρόσωπὸ της σκίαζε μιά ἀχάριστη σκέ-
ψις. Ἰσως νὰ τὴν ἀπασχολοῦσε τὸ θέ-
μα τῆς συζητήσεως τῶν προσκεκλημένων
της.

Ἀπὸ τίς συζητήσεις αὐτές, ἡ Λίντα εἶ-
χε μάθει ὅτι ἀγνώστοι διαρρήκται εἶχαν
κατορθώσει νὰ κλέβουν ἀπὸ μιά κοντινὴ
βίλλα, πολυτίμητα ἀντικείμενα καὶ χρυσα-
φικά ἀξίδια ἄνω τῶν διακοσίων χιλιάδων
φράγκων...

Τὴς σκοτεινὲς σκέψεις της, διέκοψε ἕ-
νας ἐλαφρὸς θόρυβος στὴν πόρτα τῆς
κρεβάτοκάμαράς της.

Γύρισε ἀπὸτομα καὶ ἔμεινε ἐκπληκτὴ
στὸ ἀντίκρουμα τοῦ μηχανικοῦ μὲ τὸν
ὀποῖο φλετάριζε ἡ καμαριέρα της.

Ἐκεῖνος ἀκουμπισμένος στὴν πόρτα τὴν
κυττοῦσε ἀτάραχος, ἐνῶ ἕνα ὑπεροπτικὸ
καὶ συνάμα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἀνθοῦσε
στὰ στεγὰ τοῦ χεῖλι.

—Ἐσείς; φώναξε ἡ Λίντα. Τί κάνετε
αὐτοῦ;

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος ἔφερε τὸν
δεῖκτῃ του στὰ χεῖλη κανόντάς της ση-
μεῖο νὰ μὴν φωνάξῃ, καὶ μπαίνοντας μέσα
στὸ δωμάτιο ἔκλεισε πίσω τοῦ τὴν πόρτα.

—Ἦσυχάστε κυρία, εἶπε ἀργά. Σὰς πα-
ρακαλῶ μὴν ταράζεστε.

—Ἐξηγήστε μου, τοῦλάχιστον...
—Ἀμέσως. Θὰ σὰς ἐξηγήσω. Εἰμαι ἐδῶ
γιατὶ σὰς... ἀγαπῶ! Σὰς ἀγαπῶ σὰν τρελ-
λός...

Ἡ κ. Λίντα, παρὰ τὴν ταραχὴν τῆς γέ-
λασε σαρκαστικά καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὸ μόνο ποῦ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σὰς
εἶνε νὰ σὰς θεωρήσω τρελλὸ στ' ἀλήθεια
ἢ τὸ λιγώτερον μεθυσμένο.

Κι' ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴν ἀπάθειά του
φώναξε:

—Κύτταξε καλὰ, ἀνθρωπέ μου, γιατί
καὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχει ὅρια!

Ὁ παρᾶξενος ἐπισκέπτης δὲν φάνηκε
πῶς φοβήθηκε.

—Ἐλάτε, κυρία, εἶπε. Πρὸς τί νὰ μὲ ἀ-
πειλήτε; Μήπως σὰς πείραξα; Σὰς παρα-
καλῶ μόνο νὰ μὲ πιστέψετε.

—Καὶ μὲ νομίζετε τόσο ἀφελῇ ὥστε νὰ
σὰς πιστέψω; Ἐμπρός νῆ μου πηγαίνετε
γιὰ νὰ μὴ μ' ἀναγκάσετε νὰ φωνάξω τὴν
ὕπνρσία!

—Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό! Σὰς βεβαιῶ
πὼς εἰμαι εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας. Δῶ-
στε μου ἕνα λεπτό καιρὸ γιὰ νὰ σὰς ἀπο-
δείξω πὼς δὲν κρινετέ σωστά.

Ἐβγαλε γρήγορα τὴ φόρμα ποῦ φοροῦ-
σε καὶ μπρὸς στὴν κατάπληκτη Λίντα πα-
ρουσιάσθηκε ἕνας τέλειος τζέντλεμαν ντυ-
μένος μ' ἕνα ἀψογο φράκον.

—Κυρία, συνέχισε ὑποκλινόμενος μὲ ἀ-
φάνταστη λεπτότητα, σὰς βεβαιῶ καὶ πάλι
πὼς μόνο ἡ θεϊκὴ φλόγα τῆς ἀγάπης μὲ
ἐμπρῶξε νὰ ἐπιχειρήσω αὐτὸ τὸ τολμη-
ρὸ διάθεμα γιὰ νὰ σὰς διαβεβαιώσω πὼς
σὰς ἀγαπῶ... Πὼς σὰς ἀγαπῶ τόσο πολὺ,
τόσο θερμὰ ὥστε εἰμαι ἀποφασισμένος νὰ
μὴν φύγω ἀπὸ κοντὰ σας προτοῦ σὰς πεί-
σω γιὰ τὴν ἀνερπὴν ἀγάπῃ μου.

Παρὰ τὴν κατάπληξί της ἡ Λίντα κατῶρ-
θωσε νὰ τοῦ πῇ:

—Καλὰ. Καὶ ἡ ἀγάπῃ σας γιὰ τὴν Ντό-
ρα; Ἐσείς δὲν εἰσθε ὁ ἐρωμένος τῆς κα-
μαριέρας μου;

—Ἦταν ἀπλῶς ἕνα τέχνασμα γιὰ νὰ
ἀπορῶσω νὰ σὰς πλησιάσω, εἶπε ὁ κομπὸς
ἐπιδρόμεός.

—Ἐνα στοίχημα μήπως;
—Ὅχι. Πάθος μόνο. Ἀληθινὸ καὶ εἰλι-
κρινότατο πάθος!

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι σὰν νᾶθελε νὰ πνίξῃ
ἐνα λυγμό, κι' ἔπειτα ζητώντας μὲ τὴν μα-
τιά του μιά λέξι, ρώτησε:

—Λοιπόν;

Παρ' ὅλο ποῦ ἡ ἀπρόσπτη αὐτῇ σκηνῇ
ἐπὶ τοῦ ἀπ' εὐθείας στὴν ρομαντικὴ φύσι
τῆς Λίντας, ἐκείνη δὲν ἀπήντησε.

Τότε ἐκεῖνος μεταμορφωμένος μὲ μιὰς
τὴν πλησίασε καὶ σταυρώνοντας τὰ χέρια
τοῦ φώναξε μὲ φωνὴ ποῦ εἶχε κατὰ τὸ σκλη-
ρὸ.

—Ὡστε ἔχετε πέτρινη καρδιά, λοιπόν;
Δικαίωμά σας, βέβαια. Περιττὸν ὅμως νὰ
προσπονήσθε, περισσότερο τὴν ἐνάρετη.
Τὸ σημάδι αὐτὸ στὸ χέρι σας μ' ἔπεισε
γιὰ κεῖνο ποῦ ἀμφέβαλλα. Εἰμαι ὁ ἀστυ-
νομικὸς Νίγγερ κι' ἐσεῖς ἡ ἠθικὸς αὐτοῦρ
γὸς τῆς κλοπῆς ποῦ εἶνε προχθὲς στὴν
διπλὴν βίλλα. Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου,
σὰς συλλαμβάνω!

Ἡ γυναῖκα κιτρίνισε μὲ μιὰς, ἔκανε
μερικὰ θήματα πίσω μὲ τὰ χέρια προτε-
ταμένα κι' ἔπειτα ἔμπηξε μιά ἀδύνατη
φωνή.

—Κύριε... Εἰσθε ἕνας ἐλεεινός, καὶ θὰ
μοῦ πληρώσετε ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ σαχλὸ ἀ-
στεῖο σας.

—Ἐνὰριστὼ γιὰ τὸ κοπιμμένο, ἀλλὰ

...Τὴν κυττοῦσε χαϊδεύοντας σὰν ὑπνωτισμένος τὸ
ἐπὶ της...

σὰς παρακαλῶ ἀφήστε τοὺς θεατρικὲς
μοῦς. Ἐνέχεσθε σὲ μιά σοβαρὴ κλοπὴ
καὶ κρατῶ τίς ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἐνοχή
σας.

Χωρὶς νὰ καλοσκεφθῇ ἡ Λίντα, ρώτησε:
—Καὶ ποῦ εἶνε λοιπόν οἱ περίφημοι ἀ-
ποδείξεις σας;

Δάγκωσε ἀμέσως τὰ χεῖλη της ἀπὸ τὴν
ἀπερίσκεψιά της ποῦ τῆς ἐξέφυγε. Ὁ ἀ-
στυνομικὸς πρόσεξε ἰδιαίτερώς τὴ φράσι
της.

—Βλέπετε λοιπόν ὅτι δὲν κάνω λάθος;
τῆς εἶπε.

—Λέτε ψέματα! φώναξε ἡ Λίντα.

—Σύμφωνοι. Καὶ τώρα μπορείτε νὰ μοῦ
πῆτε ἂν ἔχετε συννόχους;

—Ἀρνοῦμαι. Ἀρνοῦμαι τὰ πάντα.

—Δὲν κάνετε ἀσχημα. Ἐν πάσῃ περι-
πτώσει ὅμως θὰ σὰς ἐνδιαξῇ ἡ νομίζω νὰ
μάθετε ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχουν...

—Συλληφθῇ; ρώτησε ἡ Λίντα, συμ-
πληρώνοντας τὴν φράσι τοῦ ἀστυνομικοῦ.
Ἐκεῖνος γέλασε.

—Βλέπετε πόσο ἀπερίσκεπτη εἰσάστε;
εἶπε πάλι. Γιὰ δεύτερη φορὰ προδίδεσθε.

Καὶ τώρα, ἄς μποῦμε στὴν οὐσία. Ποῦ
ἔχετε τὰ κλοπιμαία;

—Τὸ θράσος σας κύριε, ὑπερβόησε κάθε δ-
ριο, μουρμούρισε ἐκείνη ἐνῶ ἔπεφτε σὰν

πῶμα πάνω σὲ μιά πολυθρόνα κοντὰ στὸ
κρεβάτι της.

Κι' οἱ δύο σάπασαν γιὰ λίγο. Τὸ γλυ-
κοχάραμα μόλις ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζῃ
πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς. Ὅλα γύ-
ρω κοιμόντουσαν.

—Ἀκούστε, κ. Νίγγερ, εἶπε ἐξαφνα μὲ ἡ-
ρεμία ἡ Λίντα. Ὁμολογῶ πὼς μὲ νικήσατε.
Ἀλλὰ ἔχω μιά ἀπορία. Πὼς ἐσεῖς ἕνας ἀν-
θρώπος μὲ τόσα προσόντα περιορίζεσθε
νὰ κάνετε τὸν ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ; Πόσα
κερδίζετε;

—Πρὸς τὸ παρὸν τίποτε, ἀπάντησε σο-
δαρά ἐκεῖνος. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε μιά ὑπό-
θεσις ξεχωριστὴ ποῦ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει.

—Τοῦναντίον. Σὰς βεβαιῶ ὅτι μ' ἐνδια-
φέρει πάρα πολὺ, ὅπως ἀλλοστε καί...
σὰς!

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε χωρὶς νὰ τὴν πι-
στέψῃ, ἀνοίξε τὴν ταμπακέρα του καὶ
τράβηξε ἕνα τσιγάρο μὲ ἀργές κινήσεις.

Ἐπειτα εἶπε σοδαρά:

—Κυρία, ἐτοιμασθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθή-
σετε...

—Κρίμα, τὸν διέκοψε ἐκείνη. Θὰ μπο-
ρούσατε νὰ κάνωμε οἱ δύο μας εὐτυχισμέ-
νη καὶ πλούσια ζωὴ καὶ θά...;

—Δὲν θὰ εἶχα ἀντίρρηση ἂν δὲν ὑπῆρχε
τὸ δωμάτιον καὶ ὁ νόμος.

Ἡ Λίντα ἀναστέναξε.

—Κουταμάρες! εἶπε. Ὡστε, λοιπόν, πρὸ
ὀλίγου μὲ κοροιδεῖτε λέγοντάς μου πὼς
μ' ἀγαπάτε;

Ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν κυττοῦσε στὰ μάτια
σὰν ὑπνωτισμένος χαϊδεύοντας τὸ χέρι
της ποῦ ἐκείνη εἶχε ἀφήσει μὲ τρόπο νὰ
πέσῃ στὰ νόνάτα του, συνέχισε:

—Νίγγερ, εἰσάστε νόστιμος ἄνδρας.
Πρὸ ὀλίγου δὲν σὰς γνωρίζα καὶ κατα-
λαβαίνετε... Τώρα ὅμως τοῦ βλέπω καλ-
λίτερα...

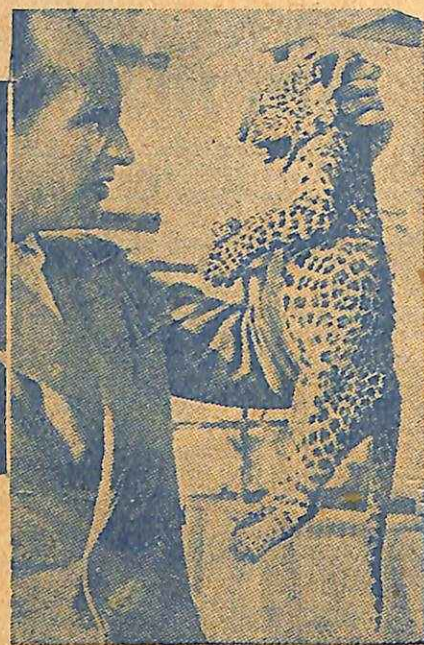
Μιλώντας εἶχε γύρει τὸ κεφάλι της κοι-
τὰ του, ἐνῶ τὰ χεῖλη ὀλόθερμα τοῦ προ-
σέφεραν τὴ δροσιά τους.

Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν πειρασμὸ ὁ Νίγ-
γερ δὲν βόασταξε. Τὰ χεῖλη τοῦ κόλλησαν
στὰ δικά της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἕνα
στριγκὸ σφύριγμα ἀντήχησε στὴν σ

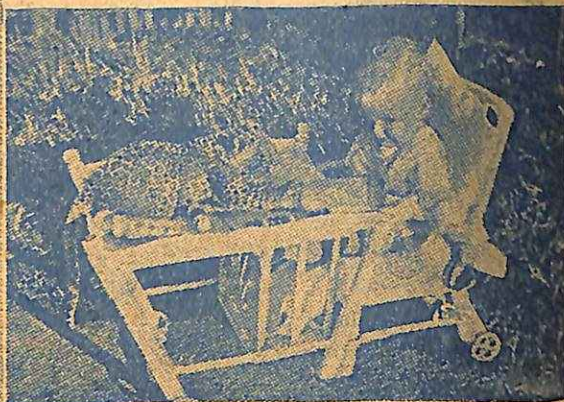
‘Η ζούγκλα

ΑΝΩ: Ο μικροσκοπικός πάνθηρ που δεν διαφέρει στα... ήθη και έθιμα από τον καλοκαίρινο γάτο του σπιτιού, αφού τρώει έτσι ξανά στο τραπέζι. ΣΤΟ ΜΕΣΩΝ: Τα μορτίκια ενός επιδόρπου... αν τιθασιώνει της ζούγκλας από τον σέρ Βίγκερ.

στο σπίτι!...

ΚΝΩ: Πιστεύετε ποτέ πως μπορούσε να σκεφτείται τόσο καλά αυτός ο χαριτωμένος μπιμπερός Βίγκερ με τον... άγριο συντρόφο του; Κι όμως, είναι τόσο ήλιος που δεν αποχωρίζονται ούτε κατά την στιγμή του φαγητού. Ίσα-Ίσα το μοιράζονται ξεχωριστά θυμαρία την όρεξη και των δύο τους συγχρονισμώς!...

Κι' ο τίτλος ακόμη της ελαφρής αυτής καμπάνιας, είμαι βέβαιος, πως θα ξαφνίσει πολλούς από τους αναγνώστες μου. Καί πολλοί θα διερωτηθούν:

—Μα τί σχέσεις είναι δυνατό να υπάρ-
χουν μεταξύ ζούγκλας και σπιτιού;

Δεν άδικω εκείνους που θα παραξενευθούν μαθαίνοντας, πως υπάρχουν πολλά σπίτια στην Εύρωπη, στα όποια «λεοντιδεύς υπερήφανος» και «αδάμαστοι τίγρεις», έκτελούν τά... ταπεινότητα καθη-
κοντα του... σκύλου και της γάτας του σπιτιού.

“Αν θέλετε να εξετάσουμε την θέση του φαινομένου, μπορώ να σας πω ότι ο συγχρονισμός αυτός των ανθρώπων και των θηρίων, πρέπει να αναζητηθεί μέσα στις περιέργες τάσεις που δημιουργήσε η μεταπολεμική νοοτροπία.

“Αξίζει, νομίζω, τον κόπο να μάς απασχολήσει λίγο η νοοτροπία αυτή. Μετά το τέλος του Μεγάλου Πολέμου είδαμε, είναι η αλήθεια, μια περίεργη εξέλιξη του ανθρώπου, η οποία ξεδιηλώθη σε τάσι να κατακτήσει τα πάντα.

“Απόδειξεις αυτού είναι ότι μέσα σε λίγα χρόνια δημιουργήθηκαν ένα σωρό έφευρες, που συνέτειναν στο να καθυποτάξουν τα πάντα. Και μπορεί να πη κανείς, ότι ο σκοπός αυτός έχει στεφθεί από μεγάλη επιτυχία. Οι νεότερες μηχανικές έφευρες, από την τελειοποίηση των συγκοινωνιακών μέσων, μέχρι την δημιουργία του ρομπότ, έχουν δώσει στον σημερινό άνθρωπο το δικαίωμα, να ισχυρίζεται πως έχει δαμάσει τα στοιχεία της φύσεως.

“Αφού όμως ο άνθρωπος εδάμασε τα στοιχεία της φύσεως, θα μπορούσε να αφήσει ήσυχα και τα αγριότερα, έστω, δημιουργήματά της; “Ασφαλώς, όχι! “Ετσι, λοιπόν, εξηγείται το φαινόμενο της απαγωγής των θηρίων από τη ζούγκλα και της εγκαθίδρυσής των στο σπίτι, υπό την ιδιότητα των... οικιακών ζώων.

“Ολα αυτά, αγαπητοί μου φίλοι, όμως πως δεν τα είχα σκεφθεί, πριν κάνα χρόνο έπαισα μου, στο σπίτι του πολυεκατομμυριούχου εργοστασιάρχη σέρ Τζών Βίγκερ. Και το αυτό, γιατί δεν συνέπεσε, να μου δοθεί και άλλοτε ευκαιρία να αποδυναμώσω την περίεργη γειννίαση του ανθρώπου με τα θηρία της ζούγκλας. “Επιτρέψατέ μου όμως, να σας περιγράψω τις λεπτομέρειες της περιέργου αυτής επισκέψεως.

Στο σπίτι ή μάλλον στο μεγάλο του σέρ Τζών Βίγκερ, έπληγα για μια συνέντευξη για τα θιομηχανικά προβλήματα. “Ήταν απασχολημένος στο λουτρό του εκείνη την ώρα και ο υπηρέτης με ώδηγηση στο πολυτελέστατο σαλόνι. Κάθησα

σε μια αναπαυτική πολυθρόνα και περιεργαζόμουν το ωραίο δωμάτιο, όταν αντηλήφθην ότι δίπλα μου σε ένα ντιβάνι εκάθονταν μία... τίγρις, αρκετά σεβαστών διαστάσεων.

Στην αρχή υπέθεσα ότι επρόκειτο περιγούνας τίγρεως μονάχα, αλλά ένα μουγγρητό που προερχόταν από το χαμογούρισμα του θηρίου, με έκανε να αντι-
μετωπίσω την... τρομεράν πραγματικότητα. “Εκεί κοντά μου, σε απόσταση δυο μέτρων μονάχα, θρισκόταν ολοζώντανο, το τρομερότερο, το πιο αιμοβόρο θηρίο της ζούγκλας.

Πετάχτηκα άμέσως επάνω και εξωφρενών από την τρομάρα μου, θύγικα τρέχοντας από το σαλόνι, ζητώντας βοήθεια. Δεν είχα τρέξει πολύ όταν θρέθηκα εμπρός στον σέρ Βίγκερ, ο οποίος έρχοταν να με συναντήσει.

—Τι σας συνέβη, αγαπητέ μου; με ρώτησε ήρεμά του. Πάθατε τίποτα...

Τρέμοντας ακόμη από την ταραχή μου, έδειξα την πόρτα του σαλονιού και τραύλισα:

—“Εκεί μέσα... Ξέρετε εκεί μέσα...

—Τι συμβαίνει εκεί μέσα; με ξαναρώτησε ο οικοδεσπότης.

—Είμαι μία τίγρις! Μάλιστα! Μια τίγρις! Θάφυγε φαίνεται από το ζωολογικό κήπο! Πρέπει να καλέσετε την αστυνομία!

“Ο σέρ Βίγκερ παραδόξως αντί να τα-
ραχθεί, έβγαλε τα γέλια.

—“Η τίγρις; με ρώτησε ξεκαρδισμένος. “Ωστε σας τρόμαξε, λοιπόν; Μα είναι το πιο άκακο ζώο του κόσμου αυτό. Το έχω αναθρέψει από μικρό και είναι πιο ήμερο κι' από ένα σκυλάκι λουλού.

“Εμβρόντης άκουσα τις εξηγήσεις αυτές του σέρ Βίγκερ, ενώ αυτός φώναξε δυο φορές:

—Κίττυ! “Ελα έδω, Κίττυ!

Στη στιγμή είδα την πελωρία τίγρι, να βγαίνει από την πόρτα του σαλονιού, που είχα αφήσει ανοιχτή φεύγοντας, και να πλησιάζει κοντά στον κύριό της. Αυτός έσκυψε μπροστά της και την χέιδεψε ενώ εκείνη του... έγλειφε το χέρι!

—Είπατε, μου είπε ο οικοδεσπότης. Είπατε τί ήμερη που είναι η Κίττυ; Δεν περίμενα πως μπορούσε να τρομάξει άνθρωπο. “Εδω, ο γυιός μου δεν μπορεί να χωριστεί ποτέ από το μικρό του πάνθηρα. Αυτός, ξέρετε, δεν φοβάται καθόλου τα θηρία. “Αξίζει όμως να δείτε αυτήν την πρωτότυπη παρέα.

“Ο σέρ Βίγκερ έδωσε την Κίττυ και

βγήκαμε μαζί στον κήπο. “Εκεί σε μια σκιάδα θηρία τον μικρό γυιό του — ένα παιδάκι μόλις... ένδεκα μηνών — να κάθεται στην καρεκλίτσα του, και να μοιράζει το περιεχόμενο του μπιμπερού του με τον τρομερό άγριόστο φίλο του.

“Ο σέρ Βίγκερ, έπιασε το μικρό θηρίο από το πίσω μέρος του λαιμού και το σήκωσε ψηλά σαν γατάκι.

—Είπατε, τι άμορφο ζώο, που είναι; μου είπε. Δεν αξίζει να το αγαπάει τόσο πολύ ο γυιός μου;

—Μόλις μπόρεσα να ρωτήσω:

—Μά δεν φοβάστε; Δεν μπορεί να κάνει κανένα κακό στο μικρό;

“Ο σέρ Βίγκερ γέλασε πάλι.

—Κακό; είπατε. “Οχι, δά. “Ίσα — ίσα μόνο έχω χάριστη τον κάνει. Τρύνει μαζί κι' παίζουνε μαζί κι' ευχαριστιούνται κι' ο ένας...

★

“Εφυγα από το σπίτι του σέρ Τζών Βίγκερ, με τις πιο παράξενες εντυπώσεις. Μάλιστα, δεν ντρέπομαι να σας πω, ότι έχασα και το σκοπό της επισκέψεώς μου, και δεν τον ρώτησα ούτε λέξη για τα θιομηχανικά προβλήματα.

“Όπωςδήποτε, τη θέση της καμπάνιας εκείνης πήρε το θέμα που βλέπετε, το οποίο, φαντάζομαι, είναι πολύ πιο ενδιαφέρον από κάθε κίνησι του θιομηχανικού προβλήματος, αφού δημιουργεί ένα σωρό σοβαρές σκέψεις, πολλές από τις οποίες σας ανέφερα στην αρχή του σημειώματός αυτού.

“Εξ άφορμης του γεγονότος αυτού, εφρόντισα και έμαθα ότι υπάρχουν και πολλά ακόμη σπίτια, στα όποια φιλοξενούνται άγρια θηρία, στη θέση της γάτας του σκύλου. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος μετέφερε την ζούγκλα στο σπίτι. Μεγάλο θηρίο, τέλος πάντων, αυτός ο άνθρωπος!

Τώρα, κρίνω περιττό να σας προσάσω ακόμη και το ότι μετοξύ των ξενούμενων στα σπίτια θηρίων συγκαταλέγονται και πολλά έρπετα, από τα οποία δεν λείπει ούτε ο περίφημος «βόρας ο συσφυγκτήρ», καταλλήλως βέβαια υποστάς σχετική... χειρουργική επέμβαση. “Όπωςδήποτε και αυτό είναι αρκετά χαρακτηριστικό της μεταπολεμικής τάσεως των ανθρώπων των οποίων η ανάπτυξη...

Πρωτότυπο έλληνικό μυθιστόρημα του ΡΩΜΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(“Ο Παύλος διηγείται από την ιστορία: “Εγνώριζε τη Νταίζη από κοριτσάκι ένηλθ χρον. Αύτος τότε ήταν είκοσι πέντε. “Επήγαίνε σπίτι της την έχάιδε σαν μικρό κοριτσάκι... “Εφτά χρόνια πέρασαν και η Νταίζη, που μεγάλωνε χωρίς να το καταλάβει, έγινε μια κοπέλλα ώριμη, που διάβαζε τα ρωμάντσα του Ντεκουμπρά και φαινόταν να έχει πολλά από τα μυστικά της ζωής. Παρητήρησε τότε μερικά σημεία περίεργα στη συμπεριφορά της:

“Ενα θράδυ, η Νταίζη τραβή τον Παύλο έξω στη βεράντα και του λέει:

—Θέλω να σας μιλήσω! Θάρρω στο σπίτι σας! “Τ' άλλο απόγευμα ηγαίνει πραγματικά στο σπίτι, όπου ο Παύλος — τριάντα δύο χρόνων πιά—έμενε μόνος του σ' ένα μικρό διαμέρισμα. “Εκείνη του εξομολογείται πως είχε ερωτευμένη τρελλά με κάποιον αρκετά μεγαλύτερό της.

—Μέ ποιόν; ρωτάει ο Παύλος. “Εκείνη όμως δεν του φανερώνει τ' όνομα. Του λέει μόνο πως είναι μεγαλύτερος της. “Ερχόταν — λέει — στο σπίτι της κι' ένα θράδυ την περίμενε έξω από το “Ωδείο και πήγαν στο πρώτο ραντεβού. Της έβγαλε ένα γράμμα. “Ο Παύλος το διαβάσει. Είναι μια ερωτική εξομολόγηση. “Η Νταίζη του ζητάει να της απαγορεύσει μια άπάντησι καταφορική. “Ο Παύλος συμφωνεί. Στο τέλος η Νταίζη παίρνει το γράμμα και φεύγει, λέγοντας του ότι θα τον κρατήσει ένημερο της εξέλιξεως του ερωτός της. “Ο Παύλος μένει συλλογισμένος. Και σε μια στιγμή ρωτάει:

—Μήπως η Νταίζη; Δεν ήθελε όμως να το παραδεχθεί. “Η Λόλα, που είχε ραντεβού μαζί του εκείνο το απόγευμα, συνέταξε άστε να του φύγει αυτή η υποψη. Τη Λόλα την είχε γνωρίσει στο σπίτι της Νταίζης και είχαν μαζί έναν έρωτα πολύ συγχρονισμένο. “Εκείνη ήταν και ένα μοντέρνο κορίτσι, υπαλλήλου σε μια Τράπεζα και είχε συμφωνήσει με τον Παύλο να έχουν ερωτικές σχέσεις προχωρημένες ως την ημέρα που θα θαυμάσει ο ένας τον άλλο. “Η Λόλα, παρατηρεί ότι ο Παύλος φαίνεται άφηρημένος, σαν νάναι ερωτευμένος, και του λέει πως έχει την ιδέα ότι η Νταίζη είναι ερωτευμένη μαζί του.

Σε λίγες μέρες τον επισκέπτεται ξανά η Νταίζη στο σπίτι και του λέει πως έγινε ένα έπεισοδιόκι με τον άνθρωπο που αγαπούσε και θέλει να έχουν τώρα ένα γράμμα που να του ζητάει συγγνώμη και να του ορκίζεται για την αγάπη της.

“Ο Παύλος αρχίζει να απαγορεύει. Ξαφνικά όμως σηκώνεται και λέει: — Δεν μπορεί να εξακολουθήσει αυτή η κατάσταση πιά!... “Η Νταίζη πετάει την πένα και ρίχνεται στην άγκαλιά του Παύλου λέγοντας: — “Επί τέλους! Μ' αγαπάς!... “Το αποκάλυπτε ότι τον αγαπά από καιρό και ότι έπαινε αυτή την ψευτική ιστορία με τον άλλο, για να του προκαλέσει τη ζήλεια και την αγάπη. Τώρα είναι ευτυχισμένοι. Και δίνουν ραντεβού για το άλλο απόγευμα στο Ζάππειο.

Ξαφνικά ένα απόγευμα που ο Παύλος βρισκόταν στο σπίτι του μαζί με τη Λόλα, ήρθε η Νταίζη, η οποία βύρτα από μια σκηνη ελπίστιας έφυγε έλευ φρενών. “Ο Παύλος ηγαίνει ότι η Νταίζη, αν θύνητας πως η Νταίζη ήταν άρρωστη ζητεί να την δει).

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

“Ανεβήκαμε στο άπάνω διαμέρισμα,

—Σταθήτε μια στιγμή, είπε η κυρία Τζούλια, να σας αναγγειλω. Βλέπετε, είναι στο κρεβάτι!

“Εμπήκε μέσα, ενώ εγώ περίμενα στον διάδρομο.

“Η πόρτα έμεινε μισανοιχτή κι' έτσι μπόρεσα ν' άκούσω όλη τη σύντομη κουβέντα που έγινε μέσα.

—Νταίζη — είπε η κυρία Τζούλια — ήρθε ο κ. Παύλος να σε δει.

—Είμαι άρρωστη! άκουσα τη νευρισμένη φωνή της Νταίζης να φωνάζει. Σας είπα μαμά, ότι οι επισκέψεις μ' ένοχλούν.

—Μά ο κ. Παύλος είναι άνθρωπος του σπιτιού. Τι θα πη όταν μάθη ότι δεν τον δέχεσαι;

—Θά του πητε ότι κοιμάμαι. “Αν θέλετε ακόμα, πές τε του ότι τον ευχαριστώ για το ενδιαφέρον του, αλλά θά προτιμούσα να μη τον δεχθώ και παίρνω εγώ όλη την ευθύνη.

Χωρίς να περιμένο περισσότερο, έχτύπησα την πόρτα κι' εμπήκα μέσα.

—Οι άρρωστοι πάντα έχουν παράξενες ιδιοτροπίες, είπα. Και οι υγιείς καμιά φορά είναι άγενης, όπως εγώ!... Δεν εί' έτσι, Νταίζη;

—Σας ζητώ συγγνώμη εκ μέρους της, είπε η κυρία Τζούλια.

—Δεν υπάρχει λόγος, είπα. Την Νταίζη την ξέρω σαν παιδί μου. Θυμώνει εύκολα. Μόνο που ο θυμός της δεν κρατάει πολύ.

—Σ' αυτό έχετε λάθος! άπήντησε με πείσμα η Νταίζη. “Εξαρτάται από την αίσια του θυμού.

—Τι άρρώστεια έχεις; ρώτησα με τυπικό ενδιαφέρον. Μου φαίνεται πως θα κρυμμένη. Θά κάθισες ίσως σε καμιά πόρτα άνοιχτή.

“Ο υπαινιγμός είχε ως άπάντησι ένα άγριο βλέμμα γεμάτο θυμό.

—Μπορεί, είπε. Πάντως ο γιατρός διατάζει άπόλυτη ήσυχια.

—Μά δεν νομίζω ότι κάνουμε θόρυβο! “Εγώ μια φορά θά σου κάνω λίγη συντροφιά, θά σου διηγηθώ μερικές άμορφες ιστορίες και θά σε βοηθήσω να σου περάσει ο πονοκέφαλος. Δεν θά κάνω καλά, κυρία Τζούλια;

—Θά κάνετε θαυμάσια! Μόνο που έμεινα θά μου επιτρέψετε να σας αφήσω να πητε τις ιστορίες μόνοι σας. “Ετσι θά κάνετε καλύτερη συντροφιά.

“Η κυρία Τζούλια μάς άφησε. Κι' όταν έκλεισε η πόρτα, η Νταίζη χύρισε το πρόσωπό της προς τον τοίχο,

“Επεχείρησα να της χαϊδέψω τὰ μαλλιά. Τινάχτηκε άπότομα.

—“Αφήστε με! φώναξε. Δεν θέλω να μ' άγγίζετε.

—Είσαι τρελλή! είπα. Το κατάλαβες πως είσαι τρελλή;

—Ευχαριστώ πολύ! Αυτό είχατε να μου πητε για την άπογευματινή σουπρίζ; Με κοροϊδεύετε τόσο καιρό και παίζατε μαζί μου. Μου λέγατε ψέματα! Ναι, όλο ψέματα. Μου είχατε υποσχεθεί πως δεν θά ξαναθλέπατε πιά τη Λόλα και νά αυτή μέσα στο σπίτι σας! Ποιος ξέρει μάλιστα αν δεν της λέγατε και όσα συνέβαιναν μεταξύ μας για να γελάτε κατόπιν μαζί, ανάμεσα στα παληοφιλία σας...

“Ετσι είσατε έσείς οι άντρες! Την πήραν ξαφνικά τὰ κλάμματα και ψιθύριζε μέσα στους λυγμούς της.

—Φύγετε! Δεν θέλω να σας ξαναδώ πιά. Κι' όταν εάρχόσαστε στο σπίτι, εγώ θά κάνω πάντα την άρρωστη, να τὸ ξέρετε... Πηγαίνετε στη Λόλα σας με της πητε και τὰ νεότερα... “Αφήστε με έμείνα...

“Ίσως ήταν η πρώτη φορά που αυτό το κορίτσι έκλαιγε από ερωτική άπογοήτευση.

Πήρα άμέσως το ύφος του ανθρώπου που είναι έτοιμος να όμολογήσει τὰ πιο τραγικά έγκλήματα και είπα:

—“Εχεις δίκιο, Νταίζη. “Ό,τι και να πης, έχεις δίκιο. “Όμολογώ ότι είμαι ένοχος. Σου είχα πη ψέματα ότι είχα διακόψει τις σχέσεις μου μαζί της.

—“Α! Το λέτε και μόνος σας!

—Ναι... Γιατί να μην τὸ πω; Μα πρέπει να ξέρετε πως αυτά τὰ πράγματα είναι λιγάκι δύσκολα. Δεν γίνονται έτσι στα καλά καθούμενα. Δεν είναι κλωστή να τη σπάζουν κανείς. “Αργότερα θά πεισθής και σύ ή ίδια ότι είναι πολύ πιο δύσκολο να τὰ χαλάσει κανείς με το πρόσωπο που άγχοποισε, παρά να τὰ φτιάξει μαζί του... Αύτη η δουλειά γίνεται σιγά-σιγά. Τὸ πράγμα πρέπει νάρθει φυσικά. “Ετσι, περμένα την κατάλληλη στιγμή. “Επειτα δεν ήθελα να μάθη η Λόλα ότι αγαπιώμαστε. Ξέρετε τι μπορεί να κάνει τόσα που τώμαθα;... Σε μία εβδομάδα το πολύ θά θά είχαν τελειώσει. Σου όρκίζομαι ότι δεν αίσθάνομαι τίποτα γι' αυτή τη γυναίκα.

—“Απολύτως τίποτα; “Απολύτως! Και δεν πρόκειται να την ξαναδώ ποτέ!... “Επειτα από την άπογευματινή σκηνη, όλα τελείωσαν άνάμεσα σ' αυτήν και σε μένα... Τώρα θά είμαι άφωτισμένος σε σένα και μόνο σε σένα... Σου ζητώ συγγνώμη αν σ' έκανα να νανέσης, μά σου υποσχομαι πως δὲν θά ξαναγίνη αυτός...

“Η Νταίζη μαλάκωσε... Της έχάιδεσα τὰ ξανθά μαλλιάκια της κι' άσθενεα στην άγκαλιά μου.

—“Ωστε δεν θά την ξαναδής ποτέ;

—Ποτέ!... Σου όρκίζομαι στην αγάπη μας. Για νάμαι ειλικρινής, θά τη δώ μια φορά ακόμα, για να της τὸ δηλώσω μία για πάντα κι' έπειτα ποτέ πιά...

“Όταν άφησα την Νταίζη, ήταν τελείως καλά πιά.

—Πόσο εύκολα ξεμπλέκει κανείς μ' αυτά τὰ μικροεπεισοδιόκια, όταν έξη να κάνει με κοριτσάκια, ψιθύρισα κατευθύνοντας τη σκάλα.Για μία τέτοια συνάντησι, μια ώριμη γυναίκα μπορεί να δημιουργήσει τις πιο δυσάρεστες ιστορίες. “Ενα κοριτσάκι, με λίγες υποσχέσεις και μια αίτησι συγγνώμης ξαναγυρίζει στην άγκαλιά μου πιο θερμό και πιο άφωτισμένο...

“Εμενα για λίγο κάτω στο σαλόνι. Σε μία στιγμή που η κυρία Τζούλια έχε ανέθει άπάνω, ο κ. “Αλέκος, ο πατέρας της Νταίζης, μου είπε σε τόνο έμπιστευτικό:

—“Εχετε καμιά έπείγουσα δουλειά; πόνε;

—“Οχι... “Ελεγα να πάω στον κινηματογράφο, αλλά αν είναι ανάγκη, τὸν θυσιάζω.

—“Θυσιάστε τον. Θά βγούμε μαζί έξω,

— *Αγοράστε τις μετοχές «Νεράγκ», βαρώνε. Κανένα χαρτί δεν έχει τόσες ελπίδες για κέρδος. «Όλο κι άπάνω πηγαίνουν».

—Θα ήθελα πολύ να θρω, αλλά ποιος πούλαει τώρα;

—Θα μπορούσα κι' εγώ να σ'αξέω με ρικές.

—Είσαθε πολύ καλός, αγαπητέ μου.

Ο Διευθυντής Ρόζεν, χαμογέλασε υποχρεωτικά. Τελείωσε το λογαριασμό και είπε:

—Ορίστε, κ. βαρώνε, εν' όλο 850 δολάρια. Πάρτε την εξόφληση και την απόδειξη για να παραλάβετε τα χρεώγραφα. Αύριο κι' όλος μπορείτε να τ'αχέτε. Τη διεύθυνσή μου την ξέρετε:

«Τράπεζα Ρόζεν, Βιέννη».

—Ω! βεβαίως, ξέρω...

Ο βαρώνος Γκέμπχαρτ άνοιξε το πορτοφόλι του κι' έβγαλε δύο τσέκ από 500 δολάρια.

Ο Διευθυντής Ρόζεν, μέτρησε στο βαρώνο μερικά κατοστάρια, έβαλε τα δύο τσέκ στο πορτοφόλι του.

—Θα πάτε να δ'ήτε την κυρία σας στα λουτρά του Κάρλσμπαντ; ρώτησε ο βαρώνος.

—Ναι. 'Η γυναίκα μου είν' εκεί, τώρα κι' είκοσι ημέρες. Λογαριάζω κι' εγώ να μείνω λίγο μαζί της. 'Εσείς κ. βαρώνε;—Δυστυχώς, είνε άπόλυτος άνάγκη να θρ'ίσκωμαι αύριο στη Βιέννη... Για άκούστε, όμως, μου φαίνεται πως έφτασε το τράινο σας...

—Βέβαια... Πηγαίνουμε, κ. βαρώνε...

Οι δύο κύριοι βγήκαν απ' το έστιατόριο του σταθμού. Μπρός σ' ένα βαγόνι στάθηκαν. Μια τελευταία χειραίμα ακόμα και ο Διευθυντής Ρόζεν, ανέθηκε στο βαγόνι, ξεπλώθηκε ευχαριστημένος στον καναπέ της πρώτης θέσεως, έτριψε πω-τά τα χέρια του, τ'α σταύρωσε κατόπιν άπάνω στη χοντρή κοιλιά του, και συ-χαιρόταν τον έαυτό του, για τη δουλειά που έκλεισε με το βαρώνο!

—Χμ! Δεν πρέπει ν' αφήνι κανείς καμιά ευκαιρία να πάη χαμένη —μονολογούσε ο Ρόζεν— πρέπει πάντα να νάναι κανείς έτοιμος... Καλός άνθρωπάκος αυτός ο βαρώνος... Λίγο κουτούτσικος μονάχα. 'Αλλά δεν θα ρυέσαι...

—Γελάς, θέβαια, εσύ. Τί άνάγκη έχεις; Έλεγε ο νεαρός κομψός δανδής στην Κί-τυ, την περιόφημη και ώμορφη χορεύτρια. 'Ο δικός σου ό χορός είνε τέχνη. 'Ο δικός μου άγγραεία, καταναγκαστικά έργα! Κάθεσαι τώρα στο Κάρλσμπαντ για να ξεκουραστής, να γλεντήσης, ενώ εγώ είμαι υποχρεωμένος θέλοντας και μη να χορεύω όλη τη νύχτα μ' όλες αυτές τις γρήγες καρακάδες...

Η Κίτυ τόν κτύπαξε, με θλέμμα γεμάτο άγάπη και συμπόνια. Αυτός στενοχωρημένος έγειρε πίσω στην πολυθρόνα και συνέχισε:

—Κι' έκτός απ' όλα τ'α θάσανά μου, διατρέχω τώρα και τόν κίνδυνο να με χάσουν και μέσα για τ'α χρέη μου... Την απόφαση μου την έβγαλε το δικαστήριο κι' από ώρα σε ώρα περιμένω να παρυσιαστή ό δικαστικός κλητήρας και τότε... Πού να μπορέσω να θρω 7 χιλιάδες σελλίνια;

Η Κίτυ τού χάιδεψε τ'ο χέρι. 'Ισως μπορέσω και σε βοηθήσω εγώ, τού είπε. Πάντως τ'ο θράδυ θα ιδωθούμε και θ'α σου πω. Τώρα πρέπει να πηγαίνω. Γειά σου, άγάπη μου, και μη μου στενοχωριέσαι. 'Όλα θ'α διορθωθούν.

Συλλογισμένος ο Ροβέρτος έκασε λίγο άκόμα στη θερμότητα τού καφηνέλου κι' έπειτα σηκώθηκε κι' αυτός κι' έφυγε.

ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ!...

Του Η. Μρεσλάουερ

Η κ. Ρία Ρόζεν, τόν περίμενε στο πάρκο.

—Γιατί μου άργηρες, κακό παιδί; Μία ώρα όλόκληρη σε περιμένω. Κι' αν δεν έρχόσουνα τώρα, ίσως να μη σ' έβλεπα καθόλου σήμερα. Ξέρεις, ό άντρας μου ένέσκηψε ξαφνικά...

—Με συγχωρείς, Ρία, είπε λίγο ψυχρά, αλλά...

—Σε θλέπω άκεφο, άγάπη μου, τί έχεις;

Ο Ροβέρτος δεν ήθελε να της πη τι τού συμβαίνει, ή Ρία επέμενε και με τ'α πολλά τέλος άναγκάστηκε να της έκμυστηρευθ' ή δύσκολη θέσι του.

—Γι' αυτό στενοχωριέσαι, Ροβέρτε μου; Τι παιδί πού είσαι! Πόσα χρειάζεσαι;

—Τουλάχιστον τ'α μισά. 3.500 σελλίνια.

—Μονάχα; 'Αμ' τότε άφησέ τη σε μένα τη δουλειά. Θ'α τ'α κανονίσω. 'Απόψε περιμένε με στο μπάρ. Γειά σου, Ροβέρτε!

Η κ. Ρία καθόταν με τόν άντρα της στη θερμότητα τού ξενοδοχείου. 'Ο κ. Ρόζεν, πού εν τ'ω μεταβίβ' είχε φάει έξαιρετικά πλούσια, άκούμπησε τη χοντρή χερνούκλα του στο ρόδινο μπράτσο της γυναίκας του και έβλεπε όλα τ'α δυνάτα του για να δώση στο θλέμμα του μία ρωμαντική κάπως έκφραση.

—Ρία μου, της είπε, σήμερα έκλεισα μια έξαιρετη δουλειά. Πρώτης τάξεως έπιτυχία! Και πού νομίζεις; Στ'ο ποδάρι, μέσ' στο σταθμό πού περιμένα τ'ο τράινο για νάρθω δω. 'Εκεί γνώρισα ένα βαρώνο Γκέμπχαρτ —παληά άριστοκρατία— και τού φόρτωσα τις μετοχές «Νεράγκ», έκείνα τ'α χαρτιά πού κανείς πιά δεν τ'α παίρνει σήμερα. Γι' αυτό, Ρία μου, ζήτησέ μου ό,τι θέλεις να σου χάρισω.

Η κ. Ρία έκανε δ'ήθεν πως ένδιαφερόταν έξαιρετικά για τις δουλειές τού άντρός της.

—Μπράβο Σίμον, τού είπε. 'Εσ' ό πάντα

ζεν έβγαλε τ'ο πορτοφόλι του.

—Νά, άγάπη μου, πάρ' αυτό τ'ο τσέκ για 500 δολάρια κι' άγόρασε τ'ο μαργαριτάρι σου. Αυτό πάντα θ'α αξίζει περισσότερο απ' τ'α παληόχαρτ'α πού φέρ'ω τ'ωσα τού θαρώνου.

Κοντέβανε μεσάνυχτα. Τ'ο μπάρ ήταν σχεδόν άδειανό. Η κ. Ρία πού χάρευε με τ'ο Ροβέρτο, τού ψιθύρισε σ' αυτί χαρ'ο-μηνι:

—Άγάπη μου, πρόσεξε, σου δάξω με τ'ο τρόπο στην τσέπη σου ένα τσέκ για 500 δολάρια. Πιστεώω να σου φτάσουν γ'α τ'η δουλειά σου.

Ο Ροβέρτος ένοιωσε τ'ο χέρι της να χώνεται γρήγορα και προσεκτικά σ' τ'ο τσέπη του, κι' έσφιξε δυνατώτερα τ'η Ρία στην άγκαλιά του.

Η μουσική σταμάτησε. 'Ο Ροβέρτος πού σ' τ'η στή γκαρνταρόμπα της φόρεσε τ'ο παλτό της, την πήγε σ' τ'ο αυτοκίνητό της, και μόλις έμεινε μόνος, άνάπνευσε άνακουφισμένος, έβγαλε τ'ο τσέκ απ' τ'η τσέπη του και τ'α δούλε στο πορτοφόλι του.

Δεν πρόφτασ' όμως να ξαναμπ'η μεσ' στο μπάρ, κι' ό θυρωρός τού έδινε τ'α γράμματα.

—Αυτή τη στιγμή τ'ωφεραν για σ'α τ'οι έίπε.

Ο Ροβέρτος έσχισε τ'ο φάκελλο. Σ' τ'η να χαρτί ήταν λίγες λέξεις γραμμένες με μολύβι:

«Σου γράφω βιαστικά... σου έστω ένα τσέκ για 500 δολάρια. Πιστεώω να σε φτάσουν. 'Αδύνατον δυστυχώς να σου γράψω περισσότερα. Ο Ρόζεν δεν μ'α φ'ίνει. Ξέρεις από αυτόν τ'ο π'ηρα τ'ο φιλή, Κίτυ».

Την άλλη μέρα τ'ο πρωί ό Ροβέρτος έλαβε μία άπειλητική έπιστολή απ' τ'ο φοβερό δανειστή του, κι' έσπευσ' άμέσως σ' τ'ο ξενοδοχείο πού έμεινε ό Ρόζεν.

Ο ύπνηρτής άνήγγειλε τ'ο Ροβέρτο και μετά λίγες στιγμές θρ'ίσκ'όταν άναντι στ'ον τραπέζι κ. Ρόζεν.

—Κύριε Ρόζεν, τού είπε, προσπα-πάντοτε όσο μπορώ να είμαι συνεπής μερ'ό, ό,τι ό σκοπός είνε άφανής, μπροστά στα μάτια μας. Παίζουμε με έχθρους τρο-μερούς και δεν ξέρομε από πού θ'α μ'ας χτυπήσουν. 'Η δικαιοσύνη όπωσδήποτε πρέπει να μεσολαθήσ'η.

Ο κύριος Ντεμολιόν άφου άφησε να περάσουν λίγες στιγμές, άκουμπώντας τ'ο χέρι του στ'ον ώμο τού Πατρικίου τού έίπε:

—Ο τραπέζιτης είχε γουρλώσει τ'α τ'α τ'α του και κ'τύταξε τ'α τσέκ.

—Πού... τ'α... θ'ήκατε... αυτά; ρώτησε κατάπληκτος, γιατί άνεγνώρισε τ'α πού τού είχε δώσει ό βαρώνος. 'Η τ'α κείνα που μοίρασε σ'η γυναίκα του τ'η Κίτυ.

—Αυτό δεν ένδιαφέρει κανένα, έίπε Ροβέρτος. Σ'ας επλήρωσα; Ναι!... έχω δυστυχώς καιρό να χάνω γ'α τ'η σεις...

Τ'ο μολύβι στ'α δάχτυλα τού Ρόζεν τρεμε. Λογάριαζε, λογάριαζε... άπο-σ'α όμως δεν εύρισκε... Αυτά... αυτά... τ'α τσέκ... τ'α καταραμένα...

Την ίδια στιγμή μπήκε ή γυναίκα και τούδειξε μιάν έφημερίδα.

—Είδες, ό βαρώνος σου; ρώτησε, τ'ων με πλάστ'α τσέκ...

Τό... τριπλό χτύπημα άφησε άνα-δυστυχή Ρόζεν.

τά καταφέρνεις ό-ροία. Και τώρα π'α σου ζητήσω; Π'α σου ζητήσω;—'Ο,τι θέλεις, ά-γάπη μου...

—'Ε, τότε να μου δώσης 3.500 σελλίνια γ'α ν' αγοράσω κείνο τ'ο μαργαριτάρι που κολιέ πού τ'αχει σ'η βιτρίνα τ'ο άδελφάτο-πωλείο σ'ην 'Αλτε-Βίττε.

Ο Διευθυντής Ρό-

Ο Πατρικίος

πλησίασε και έίπε στ'ον Ντεμολιόν:

—Προτιμώ τ'ην έπιθυμία σου, κύριε, και θ'α σ'ας έ-ξοφλώ...

—'Ενας άν-θρώπος πού ξέρει κάπο-τι τ'ην κυρία 'Εσέρ Μπέη κοριτσάκι και ό όποιος άναφέρεται γ'α μ'ας. 'Ενας άνθρωπος πού μ'αξέσε τις φωτογραφίες μας από μία έποχή σ'ην άλλη, ό όποιος είχε μυστικούς λόγους γ'α να μ'ας άγαπ'η, ό όποιος μ'α έστειλε και τ'ο κλειδί τού κ'η-που και ό όποιος έσκόπευε να μ'ας πλη-ρώσ'η τόν ένα με τόν άλλο γ'α λόγους πού θ'α μ'ας τ'ους άπεκάλυπτε, αυτός ό άν-θρώπος έδολοφονήθη τη στιγμή πού ή-ταν έτοιμος να άποκαλύψ'η τ'α σχέδιά του.

Τώρα όλα μ'α φανερώνουν ό,τι έδολο-φονήθη από τόν 'Εσέρ Μπέη. Είμαι λοι-πόν άποφασισμένος να καταγγείλω τ'ην πράξη, όποιαδήποτε ήθελαν να είνε τ'α ά-ποτέλεσμάτα της πράξ'εάς μου. Και πι-στεύω με, κύριε, ό,τι ή καταγγελία μου δεν θ'α καλυφθ'η. 'Υπάρχει πάντοτε τ'ο μέ-ρος να άκουσθ'η κάτ'ι...

Ο Ντεμολιόν άρχισε να γελά.

—Λοχαγέ, μη βιάζεσθε.

—Μιλώ σύμφωνα με τ'η συνείδησή μου, κύριε, και είμαι βέβαιος ό,τι ή κυρία 'Ε-σέρ θ'α μ'α συγχωρήσ'η.

—'Εκείνη ξέρει ό,τι ένεργώ γ'α τ'ο κα-λό της. Ξέρω ό,τι είνε χαμένη άν άποσ'η-π'η αυτή ή ύπόθεσις και αν ή δικαιοσύ-νη δεν τ'ην ύποστηρίξ'η.

—Ξέρει ό,τι ό έχθρός πού τ'ην τριγυρί-ζουν και τ'ην άπειλούν είνε τρομεροί και ό,τι δεν θ'α όπισθοχωρήσουν μπροστά σε τίποτα γ'α να έπιτελέσουν τόν σκοπό τους και γ'α να τ'ην εξαφανίσουν, άφου είνε ένα έμπόδιο. Κι' αυτό είνε τ'ο πιό τρο-μερό, ό,τι ό σκοπός είνε άφανής, μπροστά στα μάτια μας. Παίζουμε με έχθρους τρο-μερούς και δεν ξέρομε από πού θ'α μ'ας χτυπήσουν. 'Η δικαιοσύνη όπωσδήποτε πρέπει να μεσολαθήσ'η.

Ο κύριος Ντεμολιόν άφου άφησε να περάσουν λίγες στιγμές, άκουμπώντας τ'ο χέρι του στ'ον ώμο τού Πατρικίου τού έίπε:

—Κι' αν ή δικαιοσύνη γνωρίξ'η αυτούς και τ'ο παλινδ'ι τους;

Ο Πατρικίος τόν κ'τύταξε κατόπλη-κτος.

—Γνωρίζετε;

—'Ισως.

—Και μπορείτε να μ'α π'ητε;

—'Ασφαλώς, άφου με βιάζετε...

—Πρόκειται;

—'Α, όχι σπουδαία πράγματα... Για μικροπράγματα...

—Και όμως;

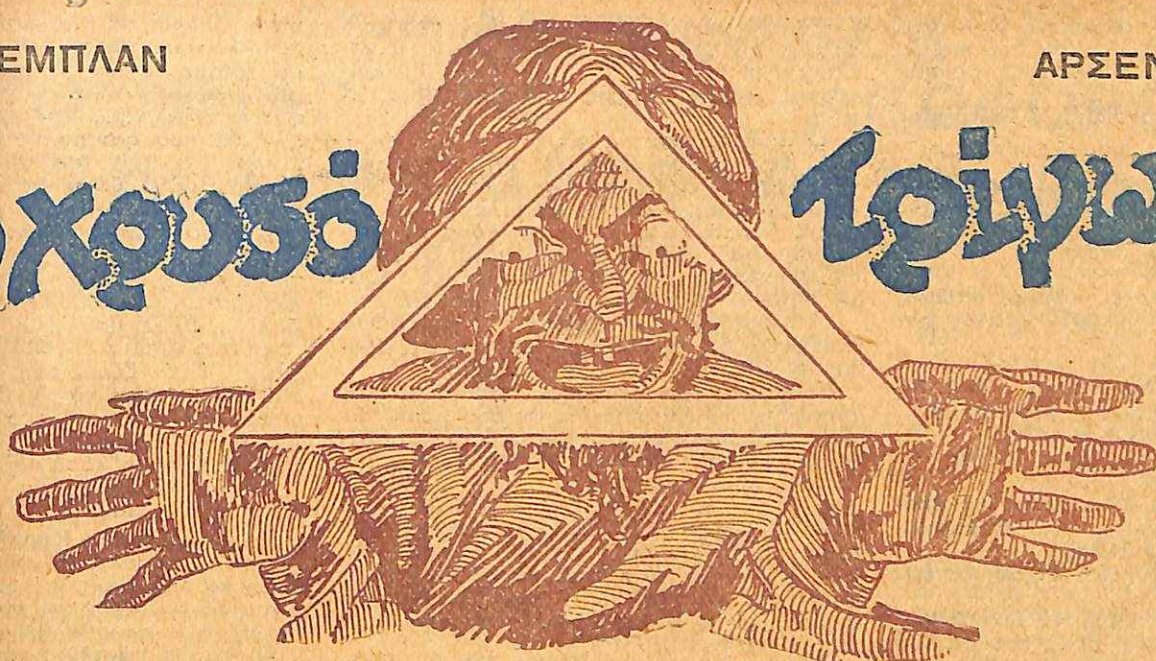
—Γ'α ένα δισεκατομμύριο.

—'Ενα δισεκατομμύριο;

—'Απλούστατα. Γ'α ένα δισεκατομμύ-ριο, τού όποιου τ'α 2)3 δυστυχώς, αν ό-ν τ'α τρία τέταρτα, έχουν βγ'η από τ'η Γαλλία π'ο τ'ο πολέμου, αλλά 250 ή 300 έκατομμύρια πού μένουν έδω άκόμη άξίζουν περισσότερο από ένα δισεκατομ-ύριο, γ'α τόν άπολύτο λόγο...

Τ'ο χρυσό

Τριγώνο

Ο Πατρικίος

πλησίασε και έίπε στ'ον Ντεμολιόν:

—Προτιμώ τ'ην έπιθυμία σου, κύριε, και θ'α σ'ας έ-ξοφλώ...

—'Ενας άν-θρώπος πού ξέρει κάπο-τι τ'ην κυρία 'Εσέρ Μπέη κοριτσάκι και ό όποιος άναφέρεται γ'α μ'ας. 'Ενας άνθρωπος πού μ'αξέσε τις φωτογραφίες μας από μία έποχή σ'ην άλλη, ό όποιος είχε μυστικούς λόγους γ'α να μ'ας άγαπ'η, ό όποιος μ'α έστειλε και τ'ο κλειδί τού κ'η-που και ό όποιος έσκόπευε να μ'ας πλη-ρώσ'η τόν ένα με τόν άλλο γ'α λόγους πού θ'α μ'ας τ'ους άπεκάλυπτε, αυτός ό άν-θρώπος έδολοφονήθη τη στιγμή πού ή-ταν έτοιμος να άποκαλύψ'η τ'α σχέδιά του.

Τώρα όλα μ'α φανερώνουν ό,τι έδολο-φονήθη από τόν 'Εσέρ Μπέη. Είμαι λοι-πόν άποφασισμένος να καταγγείλω τ'ην πράξη, όποιαδήποτε ήθελαν να είνε τ'α ά-ποτέλεσμάτα της πράξ'εάς μου. Και πι-στεύω με, κύριε, ό,τι ή καταγγελία μου δεν θ'α καλυφθ'η. 'Υπάρχει πάντοτε τ'ο μέ-ρος να άκουσθ'η κάτ'ι...

Ο Ντεμολιόν άρχισε να γελά.

—Λοχαγέ, μη βιάζεσθε.

—Μιλώ σύμφωνα με τ'η συνείδησή μου, κύριε, και είμαι βέβαιος ό,τι ή κυρία 'Ε-σέρ θ'α μ'α συγχωρήσ'η.

—'Εκείνη ξέρει ό,τι ένεργώ γ'α τ'ο κα-λό της. Ξέρω ό,τι είνε χαμένη άν άποσ'η-π'η αυτή ή ύπόθεσις και αν ή δικαιοσύ-νη δεν τ'ην ύποστηρίξ'η.

—Ξέρει ό,τι ό έχθρός πού τ'ην τριγυρί-ζουν και τ'ην άπειλούν είνε τρομεροί και ό,τι δεν θ'α όπισθοχωρήσουν μπροστά σε τίποτα γ'α να έπιτελέσουν τόν σκοπό τους και γ'α να τ'ην εξαφανίσουν, άφου είνε ένα έμπόδιο. Κι' αυτό είνε τ'ο πιό τρο-μερό, ό,τι ό σκοπός είνε άφανής, μπροστά στα μάτια μας. Παίζουμε με έχθρους τρο-μερούς και δεν ξέρομε από πού θ'α μ'ας χτυπήσουν. 'Η δικαιοσύνη όπωσδήποτε πρέπει να μεσολαθήσ'η.

Ο κύριος Ντεμολιόν άφου άφησε να περάσουν λίγες στιγμές, άκουμπώντας τ'ο χέρι του στ'ον ώμο τού Πατρικίου τού έίπε:

—Κι' αν ή δικαιοσύνη γνωρίξ'η αυτούς και τ'ο παλινδ'ι τους;

Ο Πατρικίος τόν κ'τύταξε κατόπλη-κτος.

—Γνωρίζετε;

—'Ισως.

—Και μπορείτε να μ'α π'ητε;

—'Ασφαλώς, άφου με βιάζετε...

—Πρόκειται;

—'Α, όχι σπουδαία πράγματα... Για μικροπράγματα...

—Και όμως;

—Γ'α ένα δισεκατομμύριο.

—'Ενα δισεκατομμύριο;

—'Απλούστατα. Γ'α ένα δισεκατομμύ-ριο, τού όποιου τ'α 2)3 δυστυχώς, αν ό-ν τ'α τρία τέταρτα, έχουν βγ'η από τ'η Γαλλία π'ο τ'ο πολέμου, αλλά 250 ή 300 έκατομμύρια πού μένουν έδω άκόμη άξίζουν περισσότερο από ένα δισεκατομ-ύριο, γ'α τόν άπολύτο λόγο...

—Ποιόν;
—Είνε εις χρυσόν.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΣΕΡ ΜΠΕΗ

Τη φορά αυτή ό λοχαγός Μπελθάλ φά-νηκε να καταπραυνεται κάπως. Διέβλεπε τις περιπτώσεις πού υποχρέωναν τη δι-καιοσύνη να ένεργήσ'η με φρονιμάδα.

—Είσαθε βέβαιος, έίπε.

—Μάλιστα, λοχαγέ. Πρό δύο έτών πού έχω έπιφορτισθ'η να μελετήσω τ'ην ύπόθε-σι, κατέληξα σ'το συμπέρασμα να πιστο-ποιήσω ό,τι από τη Γαλλία έγένετο συστη-ματική εξαγωγή χρυσού. 'Ομολογώ ό-μως ό,τι μονάχα από τη συνομιλία της κυρίας 'Εσέρ κατάλαβα π'όθεν προήρ-χοντο αυτές οι άποστολές τού χρυσού.

—'Η κυρία 'Εσέρ τ'α ήξερε λοιπόν;

—'Οχι, αλλά ύποπτευόταν πολλά πράγ-ματα και τ'η νύχτα αυτή π'ριν νάρθ'ητε έ-σείς άκουσε όρισμένες κουδέντες, τις ό-ποιες έίπε ό 'Εσέρ σ'τους άλλους και μ'α τις έίπε. Και σ'ας άμολογώ ό,τι θ'α έμεινε έντελως μυστικό, αν δεν έβλεπα τ'ην έπι-μονή σας να μ'ας μερδώνετε... Πάντως έ-πειδή πρόκειται να σ'ας προσλάβωμε ως βοηθό.

—'Ωστε;

—'Ωστε ή κεφαλή της συμμορίας ήταν έδω. 'Ο 'Εσέρ Μπέης, διευθυντής της Γαλ-λο-Ανατολικής Τραπεζής. 'Ο 'Εσέρ Μπέ-ης, Αιγύπτιος φαινομενικώς, Τούρκος σ'ην πραγματικότητά, έχαίρε μεγάλης έ-πιρροής σ'το Παρίσι ανάμεσα στ'ον οικονο-μικό κόσμο. 'Αποκτήσας τ'ην άγγλική Ι-θαγένεια, διατηρούσε μυστικές σχέσεις με τ'ους 'Αγγλους και ήταν έπιφορτισμέ-νος από κάποια έξ'ην Δύναμι, τ'ην όποια δεν μπορώ άκριβώς να ύποδείξω, να ξε-φορτών'η από τη Γαλλία όλο τόν χρυσό πού θ'α μπορούσε να συσσωρεύσ'η σ'τα χρηματοκιβώτιά του.

»Σύμφωνα με μερικά έγγραφα, έπέτυ-χε μέσα σε δύο χρόνια να εξαγάγ'η 700 έκατομμύρια. 'Ετοιμάζε μια τελευταία ά-ποστολή, ότε έξερράγη ό πόλεμος. Κα-ταλαβαίνεις ό,τι δεν ήταν εύκολο πιά να κρυφτούν τόσο μεγάλα ποσά από μία έ-ξαγωγή. Στ'α σύνορα, τ'α βαγόνια ήρευ-νάντο. Στ'α λιμάνια, τ'α βαπόρια ψάχνον-ται καλά π'ριν άναχωρήσουν. Τέλος ή ά-ποστολή δεν έγινε. Τ'α διακόσια πενήντα μέχρι τριακόσια έκατομμύρια χρυσού παραμένουν σ'η Γαλλία. Δέκα μήνες έ-χουν περάσει και συνέθ'η αυτό πού έπρε-πε να συμβ'η, δηλαδή ό 'Εσέρ Μπέης έ-χοντας σ'η διάθεσί του τόν μυθώδη αυτό θησαυρό, τόσο τόν συνήθισε, πού τόν θεωρούσε π'ο δικό του και σ'το τέλος σκέφθηκε να τόν οικειοποιηθ'η. 'Εν τού-τοις ύπήρχαν οι συνένοχοι...

—Αυτούς πού είδα τη νύχτα;

—Ναι, μιάμιση δωδεκάδα 'Ανατολίτες,

Λεβαντίνους, με διάφορες ύπη-κοότητες, αντι-πρόσωποι και πράκτορες τ'ων διαφόρων Αύ-λων της 'Ανατο-λής. 'Ολοι αυ-τοί ήσαν αντι-πρόσωποι τού 'Εσέρ σ'ην έ-παρχία και δι-ατηρούσαν μι-κρο τράπεζες Δίνανε λοιπόν

μικροδάνεια έναντι χρυσαφικών και έτσι ό χρυσός τ'ων χαρικών μαζευόταν σ'το θησαυροφυλάκιο τού 'Εσέρ Μπέη. Μόλις έξερράγη ό πόλεμος, κλείσανε όλα τ'α τραπέζιτικά τ'ους καταστήματα, όπως και ό 'Εσέρ τ'ην Τράπεζά του της όδου Λαφαγιέτ.

—Και τότε;

—Τότε συνέδεσαν πράγματ'α τ'α όποια έμεις άγνοούμε. Βέβαια οι πράκτορες ει-δοποιήσαν από τ'ας Κυβερνήσεις τ'ους ό,τι ή τελευταία άποστολή τού χρυσού δεν έγινε και ό,τι ό 'Εσέρ έκράτησε γ'α λογαριασμό τού τόν χρυσό. Τ'ο βέβαιον είνε ό,τι ή πάλ'η άρχισε άναμεταξύ τ'ους τρομερή, λυσσώδης. Οι μ'εν ζητούσαν μερίδες, ό άλλος, άποφασισμένος να μη δώση τίποτα, προφασίζετο ό,τι τ'α έκατομ-μύρια φύγανε. Χθές τη νύχτα ή πάλ'η έ-φθασε σ'το ύψιστο σημείο της. Τ'ο από-γευμα οι συμμορίτες γύρεψαν να άπαγά-γουν τ'ην κυρία 'Εσέρ γ'α να έχουν ένο αντίκρυσμα έναντίον τού συζύγου της. Τ'ο βράδυ παρευρεθήκατε σ'το έπεισόδιο...

—'Αλλά γιατί άκριβώς χθές τ'ο βράδυ;

—Γιατί οι συμμορίτες είχαν τ'η γνώμη ό,τι ό 'Εσέρ χθές βράδυ θ'α εξαφάνιζε τ'α έκατομμύρια. Ξέροντας τις συνήθειες τού 'Εσέρ, περίμεναν τ'ο σύνθημα κάθε άπο-στολής σάκων.

—Κι' αυτό ήταν μία βροχή από σπιν-θήρες, δεν είν' έτσι;

—'Ακριβώς. 'Υπάρχει ένα παληό μα-γειρείο, πού οι καπνοδόχοι του είνε πα-σαλειμμένοι με άλειμμα, άνάθουν φωτιά από κάτω κι' έτσι μαζί με τόν καπνό φύ-γουν και οι σπίνες, οι όποιες διακρίνονται σε μεγάλη άπόσταση. 'Ο 'Εσέρ Μπέης ά-ναψε μόνος του τ'ο τζάκι χθές τη νύχτα και άμέσως οι συμμορίτες έντρομοι έ-τρεξαν να παρυσιαστούν.

—Και τ'ο σχέδιο τού 'Εσέρ Μπέη ναυά-γησε;

—Μάλιστα. 'Εξ άλλου κι' αυτό τ'ο σχέ-διο τ'ων συμμοριτών. 'Ο ταγματάρχης σκοτώθηκε. Οι άλλοι πήρανε μερικά μο-νάχα δέματα από χιλιάρια, τ'α όποια θ'α έχασαν άσφαλώς άργότερα. 'Η πάλ'η ό-μως δεν είχε τελειώσει και σήμερα συνέ-δεσαν τ'α πιο τραγικά πράγματα. Σύμ-φωνα με τις πληροφορίες μας, κάποιος πού σ'ας γνώριζε και ό όποιος γύρευε να έλθ'η σε έπαφή μαζί σας, σκοτώθηκε σ' τις δώδεκα και είκοσι τρία λεπτά, ό 'Ε-σέρ Μπέης έδολοφονήθη, πιθανόν από κα-νένα από τ'ους συνένοχους του. Αυτή είνε όλη ή ιστορία, λοχαγέ. Τώρα ξέρετε και σεις όσα κι' εγώ. Δεν νομίζετε ό,τι π'α-

σα έρευνα πάνω σ' αυτά τ' γεγονότα πρέπει να μείνη μυστική και ότι πρέπει να οργανωθούμε έξω από τους συνηθισμένους κανόνες;

— Έπειτα από άρκετη σιωπή ο Πατρίκιος απήντησε:

— Ναι, τὸ πιστεύω.
— Όλη αυτή η ιστορία του χρυσοῦ θὰ ἔκανε ἀνω-κάτω τὴν κοινὴ γνώμη. Λοιπὸν σιωπῇ.

— Μὰ εἶνε δυνατὴ ἡ σιωπῇ;
— Γιατί ὄχι;
— Καί βέβαια ὑπάρχει κάποιον πτώμα, τοῦ ταγματάρχου Φάκι παραδείγματος χάριν.

— Αὐτοκτονία.
— Τὸ πτώμα τοῦ Μουσταφᾶ πού θὰ βρῆτε ἢ βρήκατε πεταμένο στὸν κήπο.
— Θὰ περάσει χρόνοναφαικῶς.
— Καὶ τὸ πτώμα τοῦ Ἑσέρ Μπέη.
— Δυστυχῆμα.
— Εἰς τρόπον ὥστε ὅλοι αὐτοὶ οἱ σκοτωμοὶ θὰ μείνουν ἔγχωρα καὶ ἀπομονωμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο;
— Τίποτα δὲν δείχνει ὅτι εἶχαν κανένα δεσμό.

— Τὸ κοινὸ ἴσως σκεφθῇ τὸ ἐναντίον.
— Τὸ κοινὸ θὰ σκεφθῇ αὐτὸ πού θὰ τοῦ δώσουμε ἐμεῖς.

— Ὁ τύπος θὰ μιλήσῃ.
— Δὲν θὰ μιλήσῃ.
— Ἐχομε τὴ λογοκρισία.
— Ἀλλὰ ἀν κανένα νέο γεγονὸς, ἕνα νέο ἔγκλημα;

— Ἐνὰ ἄλλο ἔγκλημα; Καὶ γιατί; Ἡ ὑπόθεσις σταμάτησε ἐδῶ τοῦλάχιστον γιὰ τὸ δραματικὸ τῆς μέρους. Οἱ κυριώτεροι παρὰγοντες ἀπέθαναν. Ὅσο γιὰ τοὺς βοηθοὺς, τὸν Μπουρνέφ καὶ τοὺς ἄλλους, πρὶν περάσουν ὀκτὼ ἡμέρες θὰ τοὺς ἔχωμε μαζεψέι. Ἐμεῖς βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕναν ἀριθμὸ ἑκατομμυρίων χωρὶς ἰδιοκτητὴ, τὰ ὁποῖα κανεῖς δὲν θὰ τολμῇσιν νὰ ζητήσῃ καὶ στὰ ὁποῖα ἡ Γαλλία ἔχει δικαίωμα νὰ βάλῃ χέρι.

Ὁ Πατρίκιος Μπελθάλ ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὑπάρχει καὶ ἡ κυρία Ἑσέρ, κύριε. Δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίσωμε τίς ἀπειλὲς τοῦ ἀνδρός τῆς.
— Πέθανε.

— Αὐτὸ δὲν λέει τίποτα. Ἡ ἀπειλὴ μένει. Ὁ γέρος Συμεὼν σὰς τὸ εἶπε καθαρά.
— Ὁ γέρος εἶνε τρελλός.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ κράτησε μονάχα ἐκεῖνον πού τοῦ κάνει περισσότερο ἐντύπωση καὶ ἐπαναλαμβάνει. Ὁχι, κύριε, ἡ πόλη δὲν ἐτελειώσε. Ἰσως νὰ μὴν ἔχη ἀκόμα ἀρχίσει.

— Ἐ, πολὺ καλὰ, λοχαγέ, τότε γιατί εἴμαστε ἐμεῖς ἐδῶ; Ὑπερασπίσετε τὴν κυρία Ἑσέρ μὲ ὅλα τὰ μέσα τοῦ διαθέσιμους. Ἡ συνεννόησις μὰς δὲν εἶνε στενὴ, ἀφοῦ τὸ καθήκον μου μὲ ἔθεσε ἐδῶ, καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσωμε καμμιά μάχη, τὴν ὁποῖα σῆς περιμένετε, ἐνῶ ἐγὼ ἀμφιβάλλω, θὰ δοθῇ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι ἢ καὶ στὸν κήπο.

— Τί σὰς κάνει νὰ τὸ ὑποθέσετε;

— Μερικὰ λόγια πού ἀκούσε χθὲς ἡ κυρία Ἑσέρ. Ὁ ταγματάρχης Φάκι ἐπανέλαβε πολλὰς φορὲς: «Ὁ χρυσοῦς εἶνε ἐδῶ, Ἑσέρ!» Καὶ ἐπρόσθεσε: «Ἀπὸ χρόνια τώρα, κάθε ἑβδομάδα, τὸ αὐτοκίνητό σου μετέφερε ἐδῶ ὅλο τὸ χρυσάφι πού εἶχες μαζεψέι στὴν Τράπεζά σου. Σὺ, ὁ Συμεὼν καὶ ὁ σωφὸρ κυλούσατε τὰ σακκίδια στὴν ἀριστερὴ πλευρά τοῦ κήπου. Ἀπὸ δῶ πῶς τὰ μεταφέρατε; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Αὐτὰ ὅμως πού ὑπάρχουν τὴ στιγμὴ πού ἐξεργάγῃ ὁ πλέμεος, 700—800 σάκκοι, ξέρω καλὰ πῶς δὲν βγήκανε μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι σου. Ξέρω καλὰ πῶς τὸ χρυσάφι βρίσκεται ἐδῶ.

— Καὶ δὲν ξέρετε πού βρίσκετε;
— Ὁχι. Ἐχῶ ὅμως ἐδῶ κάτι πού τὸ συσχετίζω.

Κι' ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί.

— Μαζὶ μὲ τὸ μενταγιόν, μέσα στὴ χούφτα τοῦ Ἑσέρ Μπέη ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ μελανωμένο χαρτί, στὸ ὁποῖο ὅμως διακρίνονται μερικὲς λέξεις γραμμένες βιαστικά:

«Χρυσὸ τρίγωνο».
Τί νὰ σημαίνει ἀρὰ γε αὐτὸ τὸ χρυσὸ τρίγωνο; Τί σχέσι νὰ ἔχη ἀρὰ γε μὲ τὴν ὑπόθεσί μας; Γιὰ τὴν ὥρα δὲν ξέρω τίποτα. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι τόσο τὸ μενταγιόν ὅσο καὶ τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ Ἑσέρ τὰ ἀφῆρπασε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού πέθανε σήμερα στὶς ἑπτὰ καὶ ἰδεκαεννέα.

— Ἀσφαλῶς ἔτσι θὰ εἶνε. Κι' ἂν τὸ ἕνα συνδέεται μὲ τὸ ἄλλο, φαντάζεστε ὅτι πρόκειται μονάχα γιὰ ἕνα γεγονὸς.

— Ἔστω, εἶπε ὁ κύριος Ντεμαλιόν καὶ σηκώθηκε. Μιὰ ὑπόθεσις σὲ δύο μέρη. Ἐσείς προσέξετε τὸ δεύτερο μέρος. Παραδέχομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ περιεργὸ ὅτι βρισκόμαστε σεῖς καὶ ἡ κυρία Ἑσέρ μέσα στὸ ἴδιο ἀλμπουμ, στὸ ἴδιο μενταγιόν. Μέσα σ' αὐτὸ ὅμως ὑπάρχει κάποιον πρόβλημα, τοῦ ὁποῖου ἡ λύσις θὰ μὰς ὀδηγήσῃ ἀσφαλῶς κοντὰ στὴν ἀλήθεια. Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, λοχαγέ. Καὶ μὴ ξεχνάτε πῶς διαθέτω ὅλα τὰ μέσα πού τυχόν θὰ χρειασθῇτε.

Ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ Πατρίκιου γιὰ νὰ φύγῃ. Αὐτὸς ὅμως τὸ κράτησε.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Ἀλλὰ δὲν σὰς φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μὰς ἀπὸ τώρα;

— Ἐχουν ἤδη ληφθῇ, λοχαγέ. Τὸ σπῆτι ὁλόκληρο φυλάγεται ἀπὸ μὰς.

— Ναι... ναί... τὸ ξέρω... Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει... ἔχω ἕνα προαίσθημα, ὅτι ἡ μέρα δὲν θὰ περάσῃ ἔτσι... Θυμηθῆτε τὰ παράξενα λόγια τοῦ Συμεὼν.

Ὁ κύριος Ντεμαλιόν ἄρχισε νὰ γελά.

— Ὡ, λοχαγέ, δὲν πρέπει νὰ υπερβάλλετε. Γιὰ τὴν ὥρα, ἂν ὑπάρχουν ἐχθροὶ, πρέπει νὰ συγκεντρωθοῦν, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτεθοῦν ἀμέσως. Θὰ μιλήσωμε γι' αὐτὰ αὐτοῖο. Ἐξέτασε;

Ἐσφίξε καὶ πάλι τὸ χέρι τοῦ Πατρίκιου, ὑπεκλῖθη μπροστὰ στὴν κυρία Ἑσέρ καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἀπὸ εὐγένεια ὁ λοχαγὸς ἔκανε ἕνα βήμα πρὸς τὰ ἔξω, σταμάτησε ὅμως στὴν πόρτα καὶ γύρισε πίσω.

Ἡ κυρία Ἑσέρ πού ἔκανε πῶς δὲν ἄκουε, περιμένε ἀκίνητη, σκυμμένη μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριά. Ἐκεῖνος ἐπρόφερε

— Κοραλία...

Ἐκεῖνη δὲν ἀπήντησε. Ἐκεῖνος εἶπε καὶ πάλι: «Κοραλία», μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ πάλι δὲν θα τοῦ ἀπαντοῦσε, γιατί φαινόταν ὅτι προτιμοῦσε τὴ σιωπῇ.

— Δὲν μιλάτε, Κοραλία, δὲν λέτε μιὰ λέξι; Πρέπει τότε καὶ ἐγὼ νὰ μιλήσω... Πρέπει νὰ σὰς πῶ ἐκεῖνο πού ἐσείς ἀγνοεῖτε, δηλαδὴ τίς αἰτίες γιὰ τίς ὁποῖες θέλατε νὰ μὲ ἀπομακρύνετε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι... ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι καὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ σας...

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ πίσω μέρος τῆς πολυθρόνας καὶ τὰ δάχτυλά του χαϊδεύανε ὅπο πῖσω τὰ μαλλιά τῆς.

— Κοραλία, ἐπιστεύατε ὅτι ἔπρεπε νὰ μὲ ἀπομακρύνετε γιατί ντρεπόσατε. Κοκκινίζετε γιατί εἰσαoste ἡ γυναῖκα ἐκεῖνον τὸ ἄνθρωπο. Αὐτὸ σὰς ταραξεῖ σὰν νὰ φταιγόντ ἐσείς, Μὰ γιατί; Μήπως εἶνε σφάλμα σας; Δὲν φαντάζεστε ὅτι ἐγὼ διαβλέπω ἀνάμεσα σας ἕνα ὁλόκληρο παρελθὸν ἀπὸ περιπέτεια καὶ μίσους; Δὲν καταλαβαίνω, νομίζετε ὅτι ἐνδύσατε σ' αὐτὸ τὸν γάμο ποῖος ξέρει ἀπὸ ποῖα μηχανορραφία; Ἐπειτα, Κοραλία, ἐγὼ θὰ σὰς πῶ κι' ἕνα ἄλλο πράγμα.

Ἐσκυψε περισσότερο κοντὰ τῆς. Ἐβλεπε τὸ χαριτωμένο τῆς πρόσωπο πού φωτιζόταν ἀπὸ τίς φλόγες τῆς φωτιάς. Καὶ ἐξανάρχισε μὲ περισσώτερη θερμῇ.

— Πρέπει νὰ μιλήσω, ἀδελφὴ Κοραλία; Ὁχι, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Κατάλαβες τί θέλω νὰ πῶ.

Ἀρχισε νὰ τῆς μιλά στὸν ἐνικό.

— Ἀ, νοιώθω ὅτι τρέμεις ὅλη. Μὰ ναί, μὰ ναί, τὸν τραυματία σου τὸν ἀγαπᾷς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού συναντηθή-

κατε. Σὴνῶ, μὴ διαμαρτύρεσαι. Ναι, καταλαβαίνω... ταραξέσαι πού ἀκούς σήμε-
ρα τέτοια λόγια. Ἐπρεπε νὰ κάνω ὑπο-
μονή, ἴσως... Ἀλλά, γιατί; Δὲν σοῦ ζητῶ τίποτα. Γνωρίζω, κι' αὐτὸ μοῦ φτάνει. Δὲν θὰ σοῦ ξαναπλῆσω πιά γιὰ πολὺν καιρὸ, ὄχι πρὶν ἀπὸ τὴν κρίσιμὴ ἐκείνη στιγμὴ, αὐτὸ θὰ εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ τὸ πῆς ἐσὺ ἡ ἴδια. Μέχρι τῆ στιγμῆς ἐκείνης θὰ σιωπήσω. Ἀνάμεσα μὰς ὅμως θὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀγάπη μὰς καὶ θὰ εἶνε κατὰ τὴ εὐχάριστο, ἀδελφὴ Κοραλία. Εἰς εὐχάριστο νὰ ξέρω ποῖος δὲν ἀγαπᾷ, Κοραλία... Καλὴ μου! Νά, τώρα κλαῖς! Καὶ ἐπιμένεις ἀκόμα νὰ ἀρνῆσαι; Μὰ ἐγὼ σὲ ξέρω. Ἐγὼ ξέρω πῶς ὅταν κλαῖς ἐν Κοραλία, πᾶει νὰ πῇ ὅτι ἡ καρδιά σου χτυπᾷ ἀπὸ τρυφερότητα καὶ ἀπὸ ἀγάπη. Κλαῖς; Ἀ, Κοραλία, δὲν φαντάζομαι πῶς μὲ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ.

Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πατρίκιος εἶχε τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Τὰ δάκρυα τῆς Κοραλίας τρέχανε πάνω στὰ μάγουλα κι' αὐτὸς ἤθελε νὰ φιλήσῃ τὰ ὠχρά τῆς μάγουλα. Ἀλλὰ ἡ παραικρότερη τρυφερὴ κίνησις θὰ τοῦ εα-
νόταν γιὰ προσβολὴ τῆ στιγμῆς ἐκείνης. Τοῦ ἔφτανε νὰ τὴν κυττάξῃ ἔτσι ἀφηρη-
μένα.

Κι' ἐνῶ τὴν ἐκύτταζε, ἐνοιῶθε πῶς γί-
λιες φωνῆς ἠκούσθησαν μέσα στὴ σιωπῇ καὶ σμίγανε τίς δύο τους σκέψεις.

Μὰ ἔσφινκὰ μέσα στὴ σιωπῇ κάτι πε-
ρισσότερον σὴν ψῆφος, κατὰ τὸ πῶ ἀισθη-
τὸ τοῦ τραβήξε τὴν προσοχή.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ὁ ἥλιος εἶχε γύρει, ἔξω σκοτείνιαζε
χωλὸς νὰ τὸ καταλάθουν.

Τὸ καμαράκι ἦταν μικρὸ καὶ ἡ ζέση
ὥρα.

Ἡ κυρία Ἑσέρ εἶχε μισοκλείσει τὸ πα-
ράθυρο, τὰ τζάμια μόλις ἀγγίζανε. Ἐ-
κεῖνον τὸ σημεῖο ἀκούσθες ἐκύτταζε ἡ Κο-
ραλία καὶ ἀπὸ κεῖ ἤρχετο ὁ θόρυβος.

Ὁ Πατρίκιος ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τρέξῃ
πρὸς τὸ παράθυρο.

Ὁ κίνδυνος προσδιορίζετο.

Ἐξω στὸ μισοσκόταδο διακρίνεται ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὰ τζάμια μιὰ ἀνθρώπινη
μορφῇ.

Ἐπειτα διέκρινε ἀνάμεσα στὰ δύο πα-
ραθυρόφυλλα κάτι πού γυάλιζε ἀπὸ τὴ
λάμψη τῆς φωτιάς καὶ τὸ ὁποῖο τοῦ φά-
νιζε νὰ ἦταν ἡ κάνη ἑνὸς πιστολίου.

— Ἀν καταλάβουν ὅτι τὸ εἶδα, σκέ-
φθηκε, ἡ Κοραλία εἶνε χαμένη.

Πράγματι ἡ Κοραλία βρισκόταν ἀντί-
κρου στὸ παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τίποτα
δὲν τὴν φύλαττε.

— Κοραλία, θὰ εἶστε πολὺ κουρασμέ-
νη. Εἶνε καιρὸς νὰ χωρίσωμε.

Στὸ ἀναμεταξύ ἔκανε τὸν γύρο τῆς
πολυθρόνας γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸ νὰ ἐκτελέ-
σῃ τὴν κίνησί του. Κι' ἐκεῖνη εἶχε δὴ νὰ
γυαλίξῃ ἡ κάνη τοῦ πιστολίου καὶ ὡ-
σθόχλησε ψιθυρίζοντας:

— Ἀ, Πατρίκιε, Πατρίκιε...

Δυὸ πιστολιές ἀκουστήκανε καὶ μιὰ
κραυγῇ.

— Πληγώθηκες! φώναξε ὁ Πατρίκιος
πηγαίνοντας πρὸς τὴ νέα γυναῖκα.

— Ὁχι, ὄχι! εἶπε, ἀλλὰ ὁ τρόμος...

— Ἀ, ἂν σὲ πλήγωσε ὁ ἄθλιος.

— Ὁχι, ὄχι!

— Εἰσαι βεβαία;

Ἐτσι ἔχασε τριάντα, σαράντα δευτε-
ρόλεπτα γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ ἠλεκτρικὸ, νὰ
ἐξετάσῃ τὴν Κοραλία, περιμένοντας νὰ
συνέλθῃ τελείως.

Ἐπειτα ἔτρεξε στὸ παράθυρο, τὸ ἀνα-
ῖξε καὶ πήδησε στὸ μπαλκόνι.

Τὸ γραφεῖο ἦταν στὸ πρῶτο πάτωμα
Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν
ἐτόλμησε νὰ κατέβῃ.

Ἐπῆρχαν προεξοχές στὸν τοῖχο, ἀλλ' ἐ-
αίτίας τοῦ ποδίου τοῦ ὁ Πατρίκιος δὲν

Οί κατηγορίες...

Μας δόθηκε και άλλοτε η ευκαιρία να μιλήσουμε για τα έφειται κινηματογραφικά έργα. Στο σημερινό σημείωμα θα τα χωρίσουμε στις κατηγορίες τους.

Και πρώτα-πρώτα, τα μεγάλα δραματικά έργα. Την κατηγορία αυτήν, αποτελούν τα εξής: «Εστεμμένοι Εύλωτες» με τον Έμιλ Γιάννιγκς, «Γύπερ», το άριστο έργο του Λ. Τρέγκερ, «Έγκλημα και Τιμωρία», με τον Μπλανσάρ, «Χέρμαν και Δωροθέα», ένα από τα άριστοτεργήματα του Γκάιτε, ο «Σαμφών», ένα από τα δυνατότερα έργα του Μπερστάιν με πρωταγωνιστές τον Χάρρυ Μπάρ και την Γκάμπι Μορλάι, η «Ρεγγίνα» και το «Επιζόντ», με την Πάουλα Βέσσελν.

Τα έργα που διακρίνονται για την εξαιρετική τους σκηνοθεσία είναι τα εξής: «Σιωπηλή Τραγωδία», με τον Μιχαήλ Μπόνεν και την Ξενοία Μύλλερ, «Όνειρον θεοινης νυκτός» του Σαίκτηρ, με

Η Κ. ΧΟΡΗ στο «Όταν επιστρέφουν οι καιροί»

σκηνοθέτην τον Ράινχαρτ και «Μιχαήλ Στρογκόφ» με τον Α. Βόλμπρυκ.

Μεγάλα μουσικά φιλμ της έφειταις παραγωγής είναι η «Ρωμάνς» με τον Ζαν Κεπούρα, το λεπτό και συγκινητικό δημιούργημα του Μπελθερ «Στραντιβάριους» με την Ζυμπίλε Σμίτ και τον Φράιλιχ, η «Ουγγρική Ραψωδία» του Λίστς, και η «Ευθυμη Χόσα» του Λέχερ, με τον Μ. Σεβαλιέ και την Ζ. Μακντόναλντ.

Σ' αυτές τις κατηγορίες μπορεί να χωρίση κανείς τα έργα της έφειταις παραγωγής, στα οποία υπάρχουν να προστεθούν και πολλά ακόμη έργα μεγάλης καλλιτεχνικής σημασίας, όπως η «Βικτώρια», έργο παρμένο από το άφθαστο άριστο έργο του Κνουτ Χάμσουν, η «Παρέοικτος» του Όσκαρ Ουάιλντ με ερμηνεύτριαν την Μπριγκίττε Χέλμ, το άριστο έργο του Ξεβιέ Καπούς «Όταν επιστρέφουν οι νεκροί» με

Η ΟΘΟΝΗ

την Καμίλλη Χόρν και τον Ίβαν Πέτροβιτς και... έπεται συνέχεια επί του σχετικού «έκρυν».

Έν τώ μεταξύ δεν λείπουν και τα έργα της κατηγορίας «γκράν γκινιόλ». Τα σημαντικότερα έργα της κατηγορίας αυτής είναι τα εξής: «Κέρινες Μάσκες», έγχρωμο φιλμ με τον Άτγουϊλ, το «Μυστικό της λαίδης Λάμπερτον» έργο περίεργο από το θαυμάσιο μυθιστόρημα του Έντγκαρ Ουάλλας, το περίφημο φιλμ του Κάρολ Φράιλιχ «Ζάκ Μόρτιμερ», με τον Βόλμπρυκ και την Ζυμπίλε Σμίτς, ο «Στοιχειωμένος Πύργος», με την Μαρσέλ Ζενιά και τέλος η «Λέσνη των αυτοκτονούντων», ένα περίφημο κινηματογραφικό κομμάτι, με πρωταγωνιστή τον μεγάλο τραγουδιστή Πάουλ Βέγκενερ.

Τελευταίον από τα φιλμ της κατηγορίας αυτής είναι ο «Σέρλοκ Χόλμς», ο οποίος «γυρίζεται» τώρα στο Χόλλυγουντ.

Με τα φιλμ αυτά μπορεί κανείς να κλείση τον κατάλογο των κατηγοριών των έφειταις ταινιών, οι οποίες, πρέπει να δημολογηθή, θα παρουσιάσουν αρκετά ενδιαφέροντα πρόνυματα, εν αντιθέσει προς τα φιλμ της περυσινής παραγωγής, τα οποία κατά το πλείστον ήταν μετριώτατα.

Άλλη παρατήρησης την οποίαν μπορεί κανείς να θνάλη από τα διάφορα έργα, είναι το ότι γίνεται τελευταίως προσπάθεια να «γυρισθούν» και τα δυσκολότερα άκρη έργα των μεγάλων συγγραφέων. Το γεγονός αυτό αποδεικνύει τετραγωνικώτατα το «γύρισμα» της «Βικτωρίας» του Χάμσουν, έργο το οποίο είχε κριθεί, ότι ήταν αδύνατον να παιχθή στον κινηματογράφο.

Ο ΠΑΟΥΛ ΒΕΓΚΕΝΕΡ στο περίφημο νέο του φιλμ «Η Λέσνη των αυτοκτονούντων»

...των φιλμ

Τελευταία παρατήρησης είναι η άφορα την αύξηση του δραματικού ρεπερτορίου των διαφόρων «στούντιο». Από το φαινόμενον αυτό αποδεικνύεται ότι το δράμα άρχίζει να ξαναπαίρνει την παλιά του δόξα στον κινηματογράφο, έκτοπιζοντας την όπερέττα, η οποία είχε επιβληθεί τα τελευταία χρόνια.

Η προτίμησης για τα δραματικά φιλμ, παρατηρείται σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη και κρίνεται από τους ειδικούς ως επιδράσεις των σημερινών δυσκόλων συνθηκών της ζωής επί της ψυχουσυνθέσεως και των γούστων εν γένει του κοινού.

Τεραστία απόδειξις της «τάσεως» αυτής, είναι το ότι μέσα σε ελάχιστο διάστημα έπεβλήθησαν στο κοινόν του κινηματογράφου τραγωδοί σαν τον Χάρρυ Μπάρ, τον Πάουλ Βέγκενερ, τον Άντολφ Βόλμπρυκ κλπ. Επίσης δεν είναι άσχετος με τα άνωτέρω και η επιστροφή του περιφή-

Η Ρ. ΜΥΛΛΕΡ στη «Σιωπηλή Τραγωδία»

μου τραγουδιστή Έμιλ Γιάννιγκς, στ «στούντιο».

Όπωςδήποτε και η τελευταία αυτή φάσις θα άποβή γενικώς προς το καλό του κινηματογραφικού κοινού, δεδομένου ότι τα πλείστα των δραματικών έργων εν νε πρό παντός, μορφωτικά, προσόν το οποίο ασφαλώς δεν είχε η όπερέττα και η κωμωδία.

Τα δύο αυτά είδη του φιλμ θ' αναπληρώσουν κατά πάσαν πιθανότητα τα «μουσικά έργα», τα οποία «γυρίζονται» επίσης έντατικώς στα διάφορα «στούντιο» της Εύρώπης και της Αμερικής.

Τα έργα αυτά θα έχουν, κατά το πλείστον, ως θέμα τη ζωή των μεγάλων μουσουργών και θα κοσμηθούν από τα καλύτερα κομμάτια τους. Επίσης θα γίνουν άφορμη να άκουσθούν από τον κινηματογράφο οι καλύτεροι σημερινοί καλλιτέχναι του τραγουδιού και του μελοδράματος.

ΤΟ ΦΩΤΕΙΓ

Παρ' όλο τον άνταγωνισμό του κινηματογράφου, το θέατρο δεν έννοει να παραδώση τα όπλα. Και παρ' όλη την κρίση που μαστίζει το θέατρο τα τελευταία χρόνια, άρκετά συχνά συμβαίνει πολλά θέατρα να κάνουν χρυσές δουλειές, όταν «πέτυχη» κανένα έργο. Το είδος που πάντοτε άρέσει στο άθηναϊκό κοινόν είναι η επιθεώρησης. Αυτή θριαμβεύει κάθε καλοκαίρι, όταν όλα τα θέατρα σχεδόν παίζουν το ελαφρότερον αυτό θεατρικόν είδος, αλλά και το χειμώνα, παρ' όλο τό...

Έν συνόλω κάθε χρόνο παίζονται περί τις 25 επιθεωρήσεις, ήτοι νούμερα περί τα 800! Να και ο λόγος για τον όποιον κατηγορούνται και οι καύμενοι οι συγγραφείς ότι άντιγράφουν έαυτούς και άλλήλους!

Από τις 25 αυτές επιθεωρήσεις όμως, εινε ζήτημα αν ξεχωρίζουν 4-5 το πολύ. Οι άλλες δεν προσθαίνουν να ζήσουν πολλές θραυτές. Πάντοτε, σε κάθε σαιζόν, παρατηρείται το φαινόμενον μιά επιθεώρησης να ξεχωρίζει και να τραβάη τον πολύν κόσμο. Κι' αυτή η επιθεώρησης, έφέτος τη φθινοπωρινή σαιζόν, είναι η «Ζούγκλα» ή επιθεώρησης των κ. κ. Β. Σπυροπούλου και Π. Παπαδόπουκα, με μουσικήν του κ. Γρ. Κωνσταντινίδη, με την οποίαν έκαμεν έναρξη των παραστάσεών του ο Μανος Φιλλιππίδης στο άθηναϊκό κοινό θιασάρχου κ. Πέτρου Κυριακού, στην «Αλάμπρα».

Η «Ζούγκλα» δεν μεταφέρει το θεατή στην Άφρική, όπως θα μπορούσε να φαντασθή ένας άνίδεος. «Ζούγκλα» είναι η «Ελλάς», η οποία, κατά τους συγγραφείς, έχει μεταβληθή σε τόπον... άγριων, πράγμα που δικαιολογείται άλλως τε και από μερικά νούμερα.

Η «Ζούγκλα» διακρίνεται κυρίως για το πνεύμα της και την επικαιρότητά της. Η πρώτη καλή έντύπωση άρχίζει με την κανσονέτα «Έρωτες και Ίταλία» όπου ο ήθοποιος κ. Φώτης Άργυρόπουλος διηγείται τον έρωτά του, συνδυάζων αυτόν με τις Ιταλοαθησυνιακάς επιχειρήσεις...

Κατόπιν εμφανίζεται ο κ. Πέτρος Κυριακός με τις δίδες Καίτη και Σοφία Βερόνη, οι οποίοι άναχωρούν ως έθελονταί για την Άθρησυνία. Και ο κ. Κυριακός (Νώντας) λέγει:

«Μόλις οι Ίταλοι θα με μανίσουνε απ' το φόβο όλοι θα ασπίσουνε πίσω θα φωνάζουνε ηηδώντας γιατί έρχεται ο Ρας δ... Νώντας»...

Κατόπιν η συμπάθεια του άθηναϊκού κοινού, η Μαρίκα Μαντινιού διηγείται τα πρόσοντα της μοιραίας γυναικός, σκορπίζουσα το γέλιο στην πλατεία και έπα-

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ, «Ζούγκλα»

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η «Ζούγκλα»

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ — ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΕΑΤΡΟΝ: «ΑΛΑΜΠΡΑ»

κολουβεί το μοντέρνο άντρώγυνο (Μανος Φιλλιππίδης — Σοφία Βερόνη), το όποιον άντιμετωπίζει την κρίση μ' ένα τραγου-

ΣΤΟ «ΙΝΤΕΛΛ»

Ο συμπαθής ήθοποιος κ. Β. Αύλωνίτης που πρωταγωνιστεί στην επιθεώρηση «Ρεπορτάζ» του κ. Γιαννουκάκη που παίζεται με μεγάλη επιτυχία στο «Ιντελλ».

δάκι. Πρόκειται για ένα νούμερο με παραφράσεις γνωστών τραγουδιών. Και λέγει:

Για όποιον θέλει να φτιάξη καινούργιο κουστουμάκι λέμε αυτό το τραγουδάκι.

(Παράφρασις του γνωστού ταγκό «Θα γυρίσης»).

Μην το θαρρείς
ότι μπορείς
κουστόμω νέν να κατασκευάσης,
μην το θαρρείς
ότι μπορείς
τέτοια χαρά να ξαναδοκιμάσης.
Μόνο γαιπρός
έδω κι' έμπρός
καινούργια κουστουμά μπορεί να βάλη,
κι' όπως πολλοί
δίχως φιλη
στα παλαιά θα καταφύγης πάλι.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Θα τα γυρίσης ξανά
και άς εινε στενά
θα τα γυρίσης.
Ένα ράφτη στην
σε κανένα στενό
θα ζήτηση.
Και χωρίς να ντραπή
λόγια μάτος θα πής
να τον πείσης.
Κι' αν πείσθι καμιά φορά
τη γλυτώνεις φουκαρά
και η τάπη θα ξαναβρή άριστερα...

Έπακολουθεί ένα νούμερο «ο άγγελος και ο διάβολος» με την πάντοτε δροσε-

ρή Καίτη Βερόνη και τη χαριτωμένη Λουίζα Ποζέλλι, όπου ο άγγελος και ο διάβολος άφηγούνται τί έχει κάνει ο καθένας στον κόσμο και εμφανίζεται το κλοβ της επιθεωρήσεως, ο Ιταλοαθησυνιακός πόλεμος. Η σκηνή παρουσιάζει το μέτωπο στην Άθρησυνία, όπου ένας Ιταλός ραντάρος (Πέτρος Κυριακός) άχυρωμένος πίσω από ένα θράχο πυροβολεί, ενώ ένας Άθρησυνός (Μανος Φιλλιππίδης) με το βοηθό του που το κρατάει την όμπρέλλα (Σθωρόνους) τον συλλαμβάνει χιχμάλωτο. Τυχαιώς όμως, άποκαλύπτεται ότι είναι και οι δύο... Έλληνες, άθηναίοι, που έπήγαν στον πόλεμο γιατί έμαθαν πως στην Άθρησυνία πρόκειται να γίνη... κλεφτοπόλεμος. Νοσταλγούν και οι δύο την Ελλάδα και εκφράζουν τη νοσταλγία τους στο στυλ του γνωστού λαϊκού τραγουδιού:

«Νά χαμηλώναν τα βουνά».

Έπειτα η ρωμάντσα του ντιζέρ κ. Ν. Περδίκη «Τί γυναικα εισαι σύ» που σύντομα θα την τραγουδήση όλη η Ελλάδα, όπως όλα τα τραγούδια του συνθέτου κ. Κωνσταντινίδη. Παραθέτομεν το ρεφραή χάριν των μουσοτραφών ενδιαφερομένων:

«Τί γυναικα εισαι σύ
τί μάτια είν' αυτά, τί μάτια,
τί χρώμα έχουν θαλασσί,
λές κι' είνε τ' ούρανο κομμάτια.
Τί γυναικα εισαι σύ,
τί χείλη είν' αυτά, τί στόμα,
σαν των φιλιών σου το κρασί
δέν έχω θρή ακόμα,
τί γυναικα εισαι σύ».

Κατόπιν έρχεται το φινάλε «μπάρ Έλλάς» μιά λεπτή σάτυρα των διαφόρων πληγών του καύμενου ελληνικού λαού και εισερχόμεθα στη δεύτερη πράξη, η έναρξης της οποίας γίνεται με ένα θαυμάσιο άκροβατικό βάλλς, που το χορεύει η κυρία Σοφία Βερόνη με τον εξαιρετικό χορευτή κ. Νίκο Κωνσταντινίδη, τα μπαλλέτα του οποίου είναι άληθινά θαύματα για ελληνική επιθεώρησης. Κατόπιν έρχεται το τραγούδι της Λουίζας Ποζέλλι «Νά γιατί δέν σ' αγαπώ» που το τραγουδάει με άίσθημα κι' εξαιρετική επιτυχία και εμφανίζεται, έπειτα από ένα ωραίο μπαλλέτο, ο Μανος Φιλλιππίδης και η Μαρίκα Μαντινιού διδάσκοντες πως χορεύεται η κουκαράτσα. Έπειτα από μερικά άλλα νούμερα, ακολουθούν οι «κόκκινες άλεπούδες» όπου ο Πέτρος Κυριακός εμφανίζεται ως μάεστρος επί κεφαλής της ορχήστρας με χαβάγιες στις οποίες έχει δώσει το όνομα «κόκκινες άλεπούδες». Είναι η άποθέωσις του γέλιου, και το τελευταίο νούμερο της επιθεωρήσεως, έπεται από το όποιον ο κόσμος φεύγει κατενθουσιασμένος γιατί έπέρασε ευχάριστα τη βραδυά του.

Αυτή είναι, εν περιλήψει, η «Ζούγκλα», η επιθεώρησης που αποτελεί μέχρι της ώρας τουλάχιστον, τα σκήπτρα αυτή τη σαιζόν.

Δ. Γ—ς

ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΟΝΗ, «Ζούγκλα»

Ήληθινές ιστορίες

Ή από τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς πῆρα ἕνα γράμμα, πού οἱ τέσσερις πυκνογραμμένες σελίδες του κλείνουν ἕναν ἀτέλειωτο λυγμό.

Ἐνα κορίτσι δέκα ἐννῆα χρονῶν, πού ἔπλασε τὰ ὠραιότερα ὄνειρα γιὰ τὴ μελλοντική της ζωὴ μ' ὅλη τὴν εὐγενική διάθεσι μιᾶς καλῆς συζύγου, παντρεύτηκε καὶ ζῇ μ' ἕναν ἄνδρα χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸ θελήσῃ. Οἱ μέρες καὶ τὰ χρόνια περνοῦν μὲ τὴ βαναυσότητα ἐκείνου καὶ μὲ τὴ νοσταλγία ἐνὸς ἀπραγματοποιήτου ὀνείρου ἐκείνης. Τὰ ζεστά καλοκαίρια τῆς Ἀφρικῆς φεύγουν καὶ ἔρχονται χωρὶς ἡ μικρὴ Ροδάνθη νὰ νοιώσῃ τὴ ζεστασιά τῆς ἀγάπης στὴν καρδιά της.

Μ' ἕνα μυστικό ἦταν κλειδωμένη καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀνοίξῃ στὸν ἄνδρα πού δικαιοματικά ζητοῦσε τὴ θέσι του σ' αὐτήν. Πολὺ θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια, μὰ δὲν τῆς ἦταν δυνατόν. Ὅσες φορές κι' ἂν τὸ ἀπεφάσιζε, πάντα τὴν τελευταία στιγμή, μιὰ δειλία τῆς ἔκλεινε τὸ στόμα.

Μὰ πῶς νὰ ἔλεγε στὸν ἄνθρωπο πού ἔδεσε τὴ ζωὴ της μὲ τὴ δική του, ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε κι' ὅτι κάποιος ἄλλος εἶχε πάρει ἀπὸ καιρὸ τὴ θέσι πού αὐτὸς ζητοῦσε...

Καὶ κλαίει στίς ὥρες τῆς μοναξιάς της γι' αὐτὸν πού βρίσκεται μακριὰ κι' ἀναθυμιάται ἡ μικρὴ Ροδάνθη τὰ γλυκόλογα πού διάβαζε πάνω στὰ ἀχνόχρωμα

Ροδάνθη

γράμματά του καὶ πού καμμιὰ φορά δὲν τάκουσε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, πού μὲ τὸν δικό του τρόπο πραγματικά τὴν ἀγαποῦσε. Ὅσπου μιὰ μέρα ἀποφάσισε νὰ τοῦ γράψῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ τὸν πόνο της, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δυὸ παρήγορα λόγια διὰ κά του θὰ τῆς γλύκαιναν τὶς σκοτεινισμένες νύχτες, πού ὁ λογισμὸς τῆς ἀνήσυχος ταξίδευε στίς χώρες πού γνωρίστηκαν.

.... Καὶ τὸ γράμμα του ἦρθε καὶ μιὰ ἄγρια καταιγίδα ξέσπασε στὴ σκέψι της καὶ στὴν ψυχὴ της.

Τῆς ἔγραφε πὼς τὴν περιμένει ἀνυπόμονα γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ τὴν εὐτυχία πού δὲν μπόρεσε, μέχρι τότες, μακριὰ του νὰ γνωρίσῃ. Καὶ ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτὸς τῆς πὼς θὰ σπάσῃ τοὺς δεσμούς καὶ νὰ πετάξῃ σ' αὐτόν.

Ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν ἔμμονη σκέψι πού τὴ βασάνιζε, δὲν πρόσεξε πὼς τὸ γράμμα πού ἔκλεινε τὶς ὠραιότερές της προσδοκίες εἶχε πέσει στὰ χέρια τοῦ ἀνδρός της καὶ πὼς μιὰ εἰρωνεία ἐσκέπαζε τὴν τὸν κάθε του λόγο.

Μιὰ μέρα πού δὲν ἄργησε νὰ ῥθῇ μὲ λίγο λόγια μιλῶσα χωρὶς κακία γιὰ τὸν ἀναπάντεχο χωρισμό.

Τὸ τραῖνο καὶ ἰστέρα τὸ καράβι τὴν ἔφεραν κοντὰ σ' αὐτόν πού εἶχε γίνῃ ἡ μοναδική της σκέψις.

Μὰ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δὲν βρῆκε

Τῆς κ. Λιλῆς Πριονιστῆ

ἄπ' ὅ,τι ἡ φαντασία της εἶχε πλάσει. Μιὰ ἀπογοήτευσις, μιὰ ταπεινώσις σὲ λίγες μέρες μέσα τὴν ἔκαναν νὰ νοιώσῃ πὼς μιὰ ἀγάπη πού κλείνεται μέσα σ' ἕνα γράμμα δὲν εἶνε ἐκείνη πού στὴν πραγματικότητα ζήτησε νὰ βρῇ. Ἐναν ἐγωισμό καὶ μιὰ φιλαρέσκεια κατακτητοῦ βρῆκε στὸ πρόσωπο καὶ τὴν καρδιά του.

Καὶ τώρα, πὼς νὰ γυρίσῃ νὰ ξαναφτιάσῃ ὅτι μὲ τὸ ἴδιο της τὸ χέρι ἐγκρέμισε; Ἦταν βέβαιη γιὰ μιὰ συγγνώμη μεγαλόκαρδη ἀπὸ τὸν βάνουσο ἄνδρα της. Μὰ πῶς νὰ γυρίσῃ;

Πολλὰ εἶνε τὰ ψυχικὰ δράματα, πού δωριμάζουν γύρω ἀπὸ ἕνα γάμο πού προενητήτῃ του δὲν ἦτο ὁ ἀνὸς αἰσθητικὸς δεσμός παρὰ μιὰ ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ὑπακοή σὲ μεγαλύτερους. Ἐνὰς τέτοιος γάμος εἶνε καὶ ὁ δικός σου, ἀγαπητὴ μου φίλη κι' ἂν χαλάσῃ, θὰ ἔχῃ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, πού εἶχε καὶ ἡ Ροδάνθη. Γι' αὐτὸ, τὸ μόνο πού ἔχω νὰ σοῦ πῶ — καὶ πού πρέπει γιὰ τὴν εὐτυχία σου νὰ προσέξῃς πολὺ — εἶνε νὰ ἀντλήσῃς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σου τὴν γαλήνη μ' ὅλη τὴν τρυφερότητα, πού μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ εὐγενικία σου ψυχῇ. Καὶ νὰ ὠμορφύνῃς τὴ ζωὴ σου, πού ἀναγκαστικά δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ.

Πολὺ δύσκολο πράγμα νὰ ξαναφτιάξῃ κανεὶς τὴ ζωὴ του ὅταν ἕνα προηγούμενο θὰ θυμίζῃ πάντα τὴν ὑπαρξί του.

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Ἐγκυκλοπαιδικὰ σημειώματα

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου

Μιὰ τελευταία διάλεξις στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία γιὰ τὸν προϊστορικὸ ἄνθρωπο, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀνακινηθῇ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά τὸ παράξενο αὐτὸ ζήτημα. Καὶ βγῆκε πάλι στὸ φῶς τὸ ἐρώτημα:

— Ποιὰ ἦταν ἡ ἐξέλιξις τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου;

Ἀπὸ τὴν πολὺκροτὴ διάλεξι παίρνομε τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα: Δὲν εἶνε γνωστὸν ἀκριβῶς πότε πρωτοφάνηκε στὴ γῆ ὁ ἄνθρωπος. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλες γνωστὲς λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν ἐξέλιξί του. Ἰδοὺ αὐτές:

Στίς ἀρχές οἱ ἄνθρωποι, γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὸ κρύο, ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ κρύπτονται τὰ σπήλαια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔθγαιναν κυνηγώντας μὲ ρόπαλα καὶ λιθάρια πουλιὰ καὶ ζῶα γιὰ τὴ συντήρησί τους.

Ἀργότερα ἔφτιαναν ἀπὸ πέτρα μαχαίρια καὶ τόξα ἀπαραίτητα ὅπλα ὅχι μονάχα γιὰ νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπὸ αὐτά. Τὸ μόνο τῶν φόρεμα ἦταν μιὰ προδικὰ ζῶου πού ἔφεραν πότε ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ πότε στὴ μέση.

Ἀργότερα ἀνεκάλυψαν τὴ φωτιά, πού τὴ χρησιμοποίησαν γιὰ νὰ ψήνουν τὸ κρέας καὶ γιὰ θέρμανσι.

*

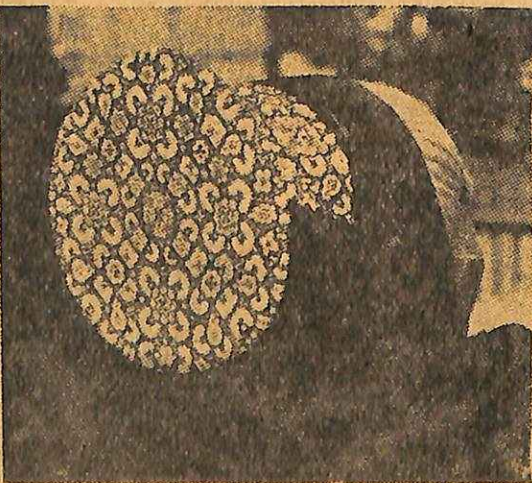
Ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος δὲν εἶχε νὰ παλαίψῃ μόνον μὲ τὰ θηρία, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ φύσι, γιὰτὶ τὸ κλίμα μετὰ ἄλλεται καὶ τὰ βουνὰ γιομίζουν ἀπὸ χιόνια. Ἀφίνονταν λοιπὸν οἱ ἄγριοι ἐκείνοι ἄνθρωποι στίς δυνάμεις τοῦς μόνον νὰ παλαίψουν μὲ τὴ δημιουργία, πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐχθρούς τους.

Ἡ ἀνάγκη τοὺς εἶχε δυναμώσει τὸ μυαλό καὶ τοὺς ἔκανε νὰ σκεφθοῦν πὼς στὰ σπήλαια ὑπάρχει λιγότερο κρύο καὶ εἶνε ἀσφαλισμένα ἀπὸ θηρία.

Ἄς μιοῦμ' ὅ,τι ἕνα ἀπὸ τὰ σπήλαια αὐτὰ πού ἀνεκαλύφθησαν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Ἡ εἰσοδος εἶνε στενὴ καὶ πρέπει νὰ σκύβῃ κανεὶς γιὰ νὰ περάσῃ.

Ἀπὸ παντοῦ

ΚΑΠΕΛΛΑ — ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τὸ καλλιτέχνημα πού βλέπετε στὴν ἐκδο-να αὐτήν, εἶνε ἀπλούστατα ἕνα ἀπὸ τὰ καπέλλα πού χρησιμοποιοῦν οἱ χωρικές τῆς Ἰρλανδίας. Τὰ καπέλλα αὐτὰ εἶνε τόσο ἀριστοτεχνικὰ κεντημένα, ὥστε δὲν πάει πολὺ νὰ τὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς ὡς ἀληθινὰ ἀριστουργήματα.

Τῆς κ. Λιλῆς Πριονιστῆ

ἄπ' ὅ,τι ἡ φαντασία της εἶχε πλάσει. Μιὰ ἀπογοήτευσις, μιὰ ταπεινώσις σὲ λίγες μέρες μέσα τὴν ἔκαναν νὰ νοιώσῃ πὼς μιὰ ἀγάπη πού κλείνεται μέσα σ' ἕνα γράμμα δὲν εἶνε ἐκείνη πού στὴν πραγματικότητα ζήτησε νὰ βρῇ. Ἐναν ἐγωισμό καὶ μιὰ φιλαρέσκεια κατακτητοῦ βρῆκε στὸ πρόσωπο καὶ τὴν καρδιά του.

Καὶ τώρα, πὼς νὰ γυρίσῃ νὰ ξαναφτιάσῃ ὅτι μὲ τὸ ἴδιο της τὸ χέρι ἐγκρέμισε; Ἦταν βέβαιη γιὰ μιὰ συγγνώμη μεγαλόκαρδη ἀπὸ τὸν βάνουσο ἄνδρα της. Μὰ πῶς νὰ γυρίσῃ;

Πολλὰ εἶνε τὰ ψυχικὰ δράματα, πού δωριμάζουν γύρω ἀπὸ ἕνα γάμο πού προενητήτῃ του δὲν ἦτο ὁ ἀνὸς αἰσθητικὸς δεσμός παρὰ μιὰ ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ὑπακοή σὲ μεγαλύτερους. Ἐνὰς τέτοιος γάμος εἶνε καὶ ὁ δικός σου, ἀγαπητὴ μου φίλη κι' ἂν χαλάσῃ, θὰ ἔχῃ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, πού εἶχε καὶ ἡ Ροδάνθη. Γι' αὐτὸ, τὸ μόνο πού ἔχω νὰ σοῦ πῶ — καὶ πού πρέπει γιὰ τὴν εὐτυχία σου νὰ προσέξῃς πολὺ — εἶνε νὰ ἀντλήσῃς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σου τὴν γαλήνη μ' ὅλη τὴν τρυφερότητα, πού μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ εὐγενικία σου ψυχῇ. Καὶ νὰ ὠμορφύνῃς τὴ ζωὴ σου, πού ἀναγκαστικά δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ.

Πολὺ δύσκολο πράγμα νὰ ξαναφτιάξῃ κανεὶς τὴ ζωὴ του ὅταν ἕνα προηγούμενο θὰ θυμίζῃ πάντα τὴν ὑπαρξί του.

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

ἔτρωγαν) μὲ χῶμα γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὴ μυρωδιά.

*

Μὰ τὸ κλίμα πάλι ἄλλαξε. Βροχές ὅ ἄνθρωπος μένει περισσότερο καιρὸ στὸ σπήλαιο.

Ἡ τέχνη γεννήθηκε στὴν ψυχὴ του. Καὶ διαθέτει τὸν καιρὸ του ζωγραφίζοντας στοὺς τοίχους μὲ τὰ κόκκαλα τῶν σκελετῶν διάφορα πράγματα. Ζωγραφίζει καὶ σκαλίζει.

Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ ἦσαν οἱ πρώτες εὐγενικές ἀσχολίες τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ πνεῦμα ἀναπτύσσεται περισσότερο, ἀργὰ ὅμως.

Πέρασαν ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ πολλὰ χρόνια. Καὶ ὁ ἄνθρωπος στράφηκε στὴ γῆ. Ἐκαλλιέργει.

*

Στὸ Γκρότο-Μανιού, κοντὰ στὸν βράχο τῆς Δορδάνης, ἀνεκαλύφθησαν 185 καὶ πολλὰ χρόνια πολλοὶ σκελετοί. Τὰ μέτωπα τῶν κρανίων εἶνε χαμηλὰ καὶ στρογγυλά, ἐξέχουν τὰ λεγόμενα «ζυγωματικά ὀστά» καὶ ὁ σκελετὸς δείχνει πὼς ἀνῆκε σὲ ψηλοὺς ἀνθρώπους. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν μιὰ φυλὴ. Ἀντίθετα στὸ Σπύ, στὸ Νεμούρ καὶ στὸ Σαπέλ-Σαίν ἀνεκαλύφθησαν ἄλλοι σκελετοὶ μικροσώμων ἀνθρώπων. Τὰ κόκκαλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν μαρτυροῦν ὅτι περπατοῦσαν μὲ τὰ τέσσερα.

Τὰ μέτωπά των ἔκλιναν πρὸς τὰ ὀπίσθεν, ὡς καὶ ὕλον τὸ κρανίον, σὰν τὰ κρανίον τῶν πιθήκων. Πρόκειται βέβαια περὶ ἄλλης φυλῆς.

Ἡ ὁμοιότης τοῦ σκελετοῦ αὐτοῦ μὲ τὸν σκελετὸ τοῦ πιθήκου ἔδωκε ἀφορμὴ στὸν Δάρβιν καὶ τὸν Λαμάρκ νὰ θεωρήσουν τὸν ἄνθρωπο ὡς καταγόμενο ἀπὸ πιθήκον.

Εἶνε ὁρθὴ ἡ θεωρία αὕτη; Ἦν ἐπιστήμη δὲν μᾶς ἔδωσε ἀκόμα τὴν ἀπάντησι.

© ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

Περιπετειώδη διηγήματα

ΗΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ

Τοῦ Τζῶρτζ Γουίλλιαμσον

Οἱ πελάται τοῦ μεγάλου ἐκείνου κοσμηματοπωλεῖο τῆς ὁδοῦ Ντὲ-Λά-Παί, στὸ Παρίσι, ἦσαν μετρημένοι. Ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁρθος πῖσω ἀπὸ τὴν προθήκη ὁ χρυσοχὸς Φέλλερ, ἐπεριποιεῖτο τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμισσα ντ' Ὁμανέλ, ἐνῶ στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ καταστήματος ἕνας ὑπάλ-ληλος εἰδείνε σ' ἕναν νέο μὲ ζακέ καὶ ψηλὸ καπέλλο διαφόρες χρυσὲς ταμπакέρες. —Μ' ἀρέσει αὕτῃ ἡ σιγαροθήκη. Θὰ τὴν ἀγοράσω, εἶπε ὁ νέος, παίρνοντας μιὰ ἀπὸ τὶς ταμπакέρες, πού ὁ ὑπάλληλος εἶχε ἀπλάσει μπροστὰ του.

ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ!...

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου κι' ὁ ὑπάλ-ληλος, πού ἐπεριποιεῖτο τὸν καλοντυμένο νέο, ἔτρεξε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Εὐπρός;... Μάλιστα... Ἐδῶ κατὰστη-μα Φέλλερ... Ὅριστε;... Θέλετε τὸν κύριο Φέλλερ προσωπικῶς;... Αὐέαςας...

Ὁ κ. Φέλλερ ἀκούσε τὴ συνομιλία καὶ ζητώντας συγγνώμην ἀπὸ τὸ ἀριστοκρατι-κὸ ζεῦγος, προχώρησε στὸ τηλέφωνο, ἐνῶ ἡ ματιά του — ἴσως ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια! — ἔπαιζε πρὸς ὅλες τὶς μεριές.

Μόλις εἶχε πάσει τὸ ἀκουστικό καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ μιλήσῃ, ὅταν ἔξαφνα ἔβγα-λε μιὰ ἄγρια φωνὴ καὶ πετώντας τὸ ἀκου-στικό, ὥρμησε πρὸς τὸν ἀγνωστο νεαρό πελάτη, πού ἐξαγρύριζε ἐκεῖ στὸ βάθος τοῦ μοναξιοῦ.

Ὁ κ. Φέλλερ, μὲ καταπληκτικὴ γρηγο-ράδα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη τοῦ παν-ταλονιῦ του τὸ μικρὸ του ρεβόλβερ καὶ γυρίζοντας τὸ πρὸς τὸ στήθος τοῦ νέου τὸν σταμάτησε.

—Ἀκίνητος, ἄθλιε! φώναξε. Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου! Ψηλὰ τὰ χέρια!...

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΠΕΤΡΑΔΙ

Πράγματι ὁ κ. Φέλλερ εἶχε ἀντιληφθῇ μὲ τὸ ἐξεραικτικὸν μάτι του τὸ χέρι τοῦ κλέφτη νὰ γλυστοῦν ἀνάλαφρα καὶ μὲ ἐπιτηδεύματα δεινότητος ἀπὸ τὴν παρὰ τὴν προθήκη ἕνα ὑπέροχο διαμάντι. Τὸ διαμάντι αὐτὸ ἦταν τὸ καύχημα τοῦ κα-ταστήματος κι' ἔθεωρετο μοναδικὸ σ, ἔλο-τὸ Παρίσι γιὰ τὸ ἐλαφρῶς ὑποκίνανο χρῶ-μά του, πού τῷκανε νὰ κοστίζῃ μιὰ δό-κλονη περσοῦσα.

Ὁ κ. Φέλλερ ἦταν βέβαιος πὼς εἶχε δὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνον τὸ διαμάντι του νὰ λάτῃ μὲσα στὰ δάκτυλα τοῦ λωποδύτη. Τώρα ἔξω φρενῶν φώναζε:

—Τὸ διαμάντι, κακοῦργε! Δῶσε μου γρήγορα τὸ διαμάντι!...

—Υστερα, γυρίζοντας στοὺς ὑπαλλήλους του, διέταξε:

—Τηλεφωνήστε στὴν ἀστυνομία... Γρή-γορα...

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΦΑΝΤΟ!

Ὁ νέος ἐν τῷ μεταξύ, ἐκπληκτος, ἀλ-λὰ ὄχι τρομοκρατημένος, ἔμεινε ἀκίνητος στὴν θέσι του. Δὲν ἔβγαζε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Σὲ λίγα λεπτὰ ἔφθασε ἕνας ὑπαστυνόμος ἐπὶ τόπου καὶ ἀφοῦ ἔλαθε ἀπὸ τὸν ἑξαλλο καταστηματοῦρχο νί ἔγινε, ἔβγαλε, χωρὶς καμμιὰ δισταγμὸν, ν' ἀδειά-ζῃ τὶς τσέπες τοῦ νέου. Μερικὲς σημειώ-σεις, ἡ σιγαροθήκη, πού ἀγόρασε πρὸ ὀ-λίγου καὶ διάφορα ἐπισκεπτήρια βρέθη-καν. Τὸ γαλάζιο διαμάντι δὲν φάνηκε που-θενά.

—Ποῦ κοῦψατε τὸ διαμάντι; ρώτησε ὁ ἀστυνόμενος. Βλέπετε ὅτι σὰς εἶδαν, ἀρα, τὸ κόλπο σας δὲν ἔπιασε, νῆ μου! Ἐμ-πρὸς, ὁμολογήστε, γιὰ νὰ τὴν γλυτώσετε φτηνά.

—Σὰς βεβαιῶ, ἐκπλήττο-μαι, ἔκανε ἀτάραχος ὁ νέ-ος. Δὲν ξέρω τίποτα, οὔτε πῆρα κανένα διαμάντι...

Ὁ ὑπαστυνόμος καὶ ἕνας πόλισμαν κρατοῦσαν τώρα σφιχτὰ τὸν ὑποτιθέμενο κλέφτη.

—Θὰ ὁμολογήσῃς στὸ τιμῆμα, εἶπε ὁ ὑπαστυνό-μος. Ἐμπρός, πάμε...

Βγῆκαν ἔξω, κατευθυνό-μενοι πρὸς τὸ ἀστυνομικὸ τιμῆμα τῆς πλατείας Βαν-τόμ, πού βρισκόταν καμμιὰ διακοσαρία μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ κατὰ-στημα, πού ἔγινε ἡ κολή. Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα ντ' Ὁμανέλ ἠκολούθησαν τοὺς ἀστυνομικούς στὸ τιμῆμα, γιὰ νὰ ἐξετα-σθοῦν ὡς αὐτόπται μαρτυρες. Περιττὸ νὰ προστεθῇ ὅτι κατὰ τὴ συντομὴ αὕτῃ δια-δρομῇ ὁ κλέφτης ἦταν περικυκλωμένος, κυριολεκτικά, ἀπὸ ἀστυνομικούς καὶ τὸν κ. Φέλλερ, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦσαν καὶ τὴν παρακινήσῃ του κίνησι.

Μόλις ἔφθασε στὸ ἀστυνομικὸ τιμῆμα ὁ παράξενος ὄμιλος, πέρασε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς πού ἐπισκευάζετο ἀπὸ μερι-κοὺς ἐργάτες.

Ὁ ὑπαστυνόμος, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ νέο, πού ἀδιάφορος σιγασφύριζε παίζοντας μὲ τὸ μπαστοῦνι του, πλησίασε τὸ ζεῦγος τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ ἄρχισε νὰ χαριτολογῇ.

—Ἐν τῷ μεταξύ ἕνας πόλισμαν ἀναγγέλ-λει:

—Ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκαλλάρντ, φθάνει ἀ-μέσως.

Στὸ ἀκουσμά αὐτοῦ τοῦ δνόματος ὁ νέος πού μέχρι τότε εἶχε μείνει ἀτάραχος, ἔχασε μὲ μιὰς τὴν ψυχραι-μία του, κιτρίνισε καὶ ἔκανε νὰ ὀπισθοχω-ρήσῃ πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ ὑπαστυνόμος τὸν εἶδε.

—Ἀκίνητος, φιλαράκο μου, τοῦ φωνά-ζει, ἐνῶ τέσσερα γερὰ χέρια τὸν ἄρπα-ξαν. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκριβῶς, ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, μπῆκε ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκαλ-λάρντ. Μόλις εἶδε τὸν κατηγορούμενο, τὸν γνώρισε ἀμέσως:

—Ἀ! Ποῖον βλέπω; ἀνεφώνησε. Σά-μουελ ὁ Ἀμερικανός! Δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ὁ νέος ὑποκλίθηκε.

—Μάλιστα, ὁλόκληρος, εἶπε. Αὕτῃ ὅμως τὴν φορὰ δὲν εἶμαι ἐνοχος. Ἐχω ἀφήσει ἀπὸ καιρὸ τὸ παλιὸ μου ἐπάγγελμα. Τὰ χαρτιά μὲ κάνουν πλούσιο καὶ δὲν κατη-γοροῦμαι γιὰ τίποτε...

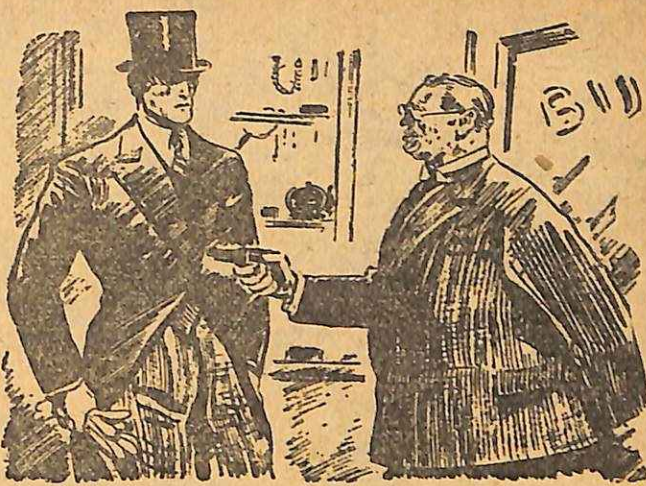
Οἱ ἀστυφύλακες μετέφεραν τὸν λωποδύ-τη στὸ διπλάνο δωματίο, ὅπου τὸν ἔβδω-σαν τελείως καὶ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν τὰ ρούχα του, τὸ καπέλλο του, τὰ παπούτσια του. Χίλιοστό μὲ χίλιοστό. Τίποτα ὅμως. Τὸ περίφημο διαμάντι δὲν βρέθηκε πουθε-νά. Ὁ κ. Φέλλερ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ τὰ χάνῃ.

—Ποῦ ἀρὰ γὰ νὰ ἔκρυψε τὸ κόσμημα, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀφάμασε μὴ στιγμὴ; ρώτη-σέ τοὺς ἀστυνομικούς.

Καμμιὰ ἀπάντησι δὲν τοῦ δόθηκε. Μό-νο ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκαλλάρντ, ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι, διέταξε τρεῖς πόλισμαν νὰ ὀ-δηγήσουν τὸν Σάμουελ τὸν Ἀμερικανὸ στὴ φυλακή...

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ διαμαντιοῦ δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ διαστάσεις. Οἱ ἐφημερίδες δὲν πα-ρέλειπον νὰ κάνουν θόρυβο καὶ νὰ δημο-σιεύουν καθημερινῶς ὅλες τὶς ὑποθετικές λεπτομέρειες τῆς κλοπῆς, τὶς ὁποῖες ἔφε-ρε εἰς φῶς ἡ ἀνέκρισις.

Ἀλίκα λεπτὰ πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ λωποδύτη στὸ κατάστημα Φέλλερ, ἔγρα-φαν οἱ ἐφημερίδες, φαίνεται ὅτι ἕνα ἄλλο

—Ἀκίνητος, ἄθλιε! φώναξε ὁ κοσμηματοπώλης. Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Ψηλὰ τὰ χέρια!...

ἄτομον, ἀσφαλῶς συνέννοχος τοῦ Σάμου-ελ τοῦ Ἀμερικανοῦ, προετοίμασε τὸ «κόλ-πο». Ἐμπῆκε εἰς τὸ χρυσοχοεῖον, ζητών-τας θῆκεν ν' ἀγοράσῃ κοσμήματα, διέρ-ρηξε τὴν βιτρίνα, εἰς τὴν ὁποία ἐφυλάσσε-το τὸ περίφημο διαμάντι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ κατάστημα χωρὶς ὅμως νὰ πάρῃ τίπο-τε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Σάμουελ ἔκανε τὸ κόλπο του, ἐνῶ ὁ σύντροφός του πού εἶχε φύγει, ἀπασχολοῦσε μὲ τὸ τηλέφωνο τὸν κοσμηματοπώλη. Τὸ «κόλπο» — ἔγρα-φαν ἐν ἐπιλόγῃ οἱ ἐφημερίδες — εἶχε προ-σχεδιασθῇ πού ἐπισκευάζετο ἀπὸ μερι-κοὺς ἐργάτες.

Μεγάλῃ αἰσθησι ἔκανε στὴν κοινωνία τοῦ Παρισιοῦ καὶ μιὰ συνέντευξις, πού κα-τάρθωσε νὰ πάρῃ ἕνας δημοσιογράφος, στίς φυλακές, μὲ τὸ Σάμουελ.

—Εἶμαι ἀθῶος — ἐδήλωσε

Η Γιαπωνέζα

—Επιθυμείτε, αγαπητέ κύριε, να μου κάμετε τη μεγάλη τιμή νάρθητε σπίτι μου, αύριο το απόγευμα να πάρωμε το τσάι μαζί;

Με προσεκάλεσε ένας συνάδελφός μου αξιωματικός του ναυτικού στη μικρή γιαπωνέζικη πολιτεία του Σιμονοζέτι. Ένας κοντούλης ξερακιανός, άνθρωπος με παλές ιδέες για τη ζωή και το μέλλον της... πωνίας.

Την έπαυριο έπηγα σπίτι του. Πάνω σ' ένα λόφο στά περιχώρα του Σιμονοζέτι, θρίσκειται ένα σπιτάκι με μπλέ και χρυσά χρώματα. Ένας μικρός κήπος το περιτριγυρίζει, με μία λιμνούλα και τη καμπουρωτή γεφυρούλα της.

Ο οικοδεσπότης με περιμένει στο κατώφλι της πόρτας. Δεν φορεί τη στολή του αλλά το πατρογονικό κιμονό.

Με περιμένει σά να τροπίζεται να με εισαγάγη σε καμιά επίσημη τελετή.

Προχωρώ, παραμερεί, υποκλίνεται και θρίσκομαι μπροστά στη σύζυγό του και στην κόρη του, ντυμένες σε πολύχρωμα κιμονό. Δεν έχω τον καιρό να τις θαυμάσω. Οί δυο γυναίκες υποκλίνονται θαυμάσια. Στενοχωρούμαι. Βλέπω τα χεράκια τους να λύνουν τα κορδόνια των παπουτσιών μου, γιατί κανείς δεν μπορεί να λερώσει τις φάβες του σπιτιού. Είναι ζήτημα, ταυτοχρόνως, καθαριότητας και τιμής για τον οικοδεσπότη.

Με οδηγούν στην κεντρική αίθουσα όπου καθόμαστε γονατιστοί πάνω στις φτέρνες, μπροστά στο τραπέζακι του τσαγιού.

Η νεαρά κόρη έχει εξαφανισθή με τα παπούτσια μου, ή μητέρα της μάς συνοδεύει. Γονατίζει δίπλα στο σύζυγό της και παρίσταται σιωπηλή μπροστά στη σύζυγό μου με τον άντρα της.

Επειτα φεύγει και ξανάρχεται με την κόρη της, φέρνοντας το τσάι, το πικρό αυτό τσάι της Ιαπωνίας, που πίνεται σε φυτζανάκια. Υποκλίνονται πάλι και αποχωρούν τελειωτικά, παίρνοντας μαζί τους

το φρού-φρού των μεταξωτών κιμονό που είνε κεντημένα με ψάρια.

Ο Γιαπωνέζος τρελλαινείται για τα ψάρια όπως ο Κινέζος για τα πουλιά.

Μένω μόνος με τον οικοδεσπότη. Το έκφράζω την ευγνωμοσύνη μου για την τιμή που μου κάνει και είνε πολύ ευτυχής. Εκφράζω την επιθυμία μου να προσέλθουν ή γυναίκα του και η κόρη του να πάρουν το τσάι μαζί μου, ευρωπαϊκά, αλλά δεν επιμένω γιατί βλέπω ότι πέρασα τα όρια. Έν τούτοις αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν και τόσο οπισθοδρομικός. Ήταν πολύ προωδευμένος, αλλά κρατούσε τις συνήθειες. Οί γυναίκες δεν απέσπρηκαν από ντροπή. Η Γιαπωνέζα δεν έχει τις ίδιες έννοιες φυσικής ντροπής που έχει ή Εύρωπαία.

ΤΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΧΕΙ Η ΝΤΡΟΠΗ

Κάποτε βρέθηκα σ' ένα ξενοδοχείο της νήσου Μαϊγίμα. Ήμουν κουρασμένος, ήθελα ν' αναπαυθώ. Ο Ξενοδόχος έθεσε ανέσως στη διάθεσί μου τρείς κοπέλλες. Αφού μου έβγάλανε τα παπούτσια με ώδηγησαν στην κάμαρά μου. Σ' το πάτωμα, στους τοίχους, παντού, ψάδες χρωματιστές, πόρτες και παράθυρα από χαρτί και ξύλο. Αρχισαν τις υποκλίσεις, για ν' αποχωρήσουν. Τους κάνω σημείο να σταματήσουν. Συμβουλευόμαι το λεξικό μου. Ζητώ να κάνω ένα μάνιο.

Αποχωρούν και άμέσως επιστρέφουν με δυο κιμονό μπάνιου και δυο πεσέτες. Γονατίζουν κι αρχίζουν να με γδύνουν. Τις άφησα. Διασκεδάω μαζί τους. Η γύμνια δ'ν τους τρομάζει. Μοφ φορούν ένα φαρδύ κιμονό. Με παίρνουν από το χέρι, με πάνε σε μία αίθουσα που υπάρχουν ντουξ και μία πιάνο με όδρατους βέστους. Με τοποθετούν. Με παίρνουν με βάζουν στα ντουξ. Εγώ ντρέπομαι, αυτά τα νέα, όρρακα και προκλητικά κορίτσια δεν ντρέπονται. Η μία απ' αυτές μ' έχει συνοδέψει παντού, γυμνή κι' αυτή. Αυτό δ'ν την στενοχωρεί. Με βγάζει, με σκουπίζει, με τρίβει, μοφ φορά το άλλο κιμονό. Έ, αυτό το πράγμα δ'ν θά το έκανε ποτέ μία κοπέλλα της Εύρώπης. Οί Γιαπωνέζες έχουν διαφορετική αντίληψη για τη ντροπή.

Είνε ή 'Απω 'Ανατολή και οί γυναίκες της που απασχόλησαν με τις συνήθειες και τα έθιμά τους χιλιάδες κόσμο, και οί

όποιες παρ' όλο το έξωτερικο λούστρο που πήρανε από την Εύρωπη, ξμειναν μέσα στην ψυχή αγνές.

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν πάνω από τη ζωή της Κίνας. Έν τούτοις ή Κινέζα κράτησε τα πατροπαράδοτα ενός πολιτισμού, μιας ρυθής, που διακονίζει μέσα στην ψυχή της την ήθικη αντίληψη των πραγμάτων που έζησαν οί πρόγονοί της.

Η Γιαπωνέζα είνε χαριτωμένη. Έχει το παράξενο εκείνο χαμόγελο σ' τα χείλη της. Η Κινέζα έχει χαριτωμένο περπάτημα, έχει τη σοβαρότητα τη φυσιογνωμία και το μυστήριο σ' τα μάτια και στην ψυχή της.

Σαγκάη, Πεκίνο, Νανκίν, γεμάτοι οί δρόμοι από λιγερές κινεζοπούλες, μ' ένα αϊθίορο θάδιμα.

Οί Κινέζες χωρίζονται σε δυο τάξεις: Στις γυναίκες που έχουν αφιερωθή αποκλειστικά για τη χαρά της ήδονης και στις γυναίκες του νοικοκυριού.

Όταν μιλά για τη γυναίκα της πρώτης κατηγορίας, άς μη σκεπάση ή Εύ

Η γυναίκα της 'Απω 'Ανατολής τους μοντερνισμούς που γύριψε να είνε γυναίκα της ράτσας της, ή γυναίκα νικέας.

Το μάτι της διαφθοράς δ'ν έχει ήδονή, το κορμί από την ψυχή, όπως έσωτερικόκαρπό του.

Ο άξιωματικός του γαλλικού πολιτικού έμμητο στην ψυχούνησε της της κοινωνικής, οικογενειακής ασφάλειας, και μ'ας δείχνει πόσο τίμιος, ζουν οί γυναίκες εκεί.

Απω — 'Ανατολή, χώρα του άγνη είναι μπροστά σου ή Εύρωπη και ο ψεύτικους νόμους της ήθικης ήθικης

ΑΠΟ-ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ρωπαία το πρόσωπό της 'πό ντροπή. Η Κινέζα μολονότι δ'ν είνε καταφρονεμένη από την κοινωνία και από τους νόμους της πατρίδας της. Είνε σεβαστή όπως και ή άλλη, γιατί τρομηθεύει τη χαρά και την ευχαρίστησι στον κουρασμένο από τη βιοπάλη της ζωής. Θά μιλήσω όμως

και ή Ινδιανία, παρ' όλους τους και μένει στην ψυχή ή γυναίκα χωρίς ψευτοπρολήψεις κοινωνικές.

της, και ξεχωρίζει στη χαρά, στην ήδονη ένα πορτοκάλλι για να φάη τον

Ζερνύ μέσα σε μία μελέτη του οί στην έμμητο στην ψυχούνησε της της κοινωνικής, οικογενειακής ασφάλειας, και μ'ας δείχνει πόσο τίμιος, ζουν οί γυναίκες εκεί.

της έξειλιγμένης ήθικης, τόσο μικρή κοινωνικές του προλήψεις και τους

για τις Κινεζοπούλες που ξέρουν ν' αγαπούν και των όποιων σκοπός της ζωής είνε τα ξέρουν ν' αγαπούν και δ'ν ζουν από τον Έρωτα, αλλά

για τον Έρωτα. Η Κινεζοπούλα ή ήθικη φρόντισε να διαπλάση νόμους και να τους διδάξη, νόμους για τον Έρωτα και μ' αυτούς να δημιουργήση πλάσματα ήθικα.

Υπάρχουν πόλεις στην Κίνα όπου από αιώνων ή γυναίκα είνε αφιερωμένη αποκλειστικά για τον Έρωτα. Κι' αυτές οί γυναίκες είνε αριστουργήματα φυσικής και πνευματικής χάριτος. Ξέρουν να περπατούν, να μιλούν, να χαμογελούν, να τραγουδούν, ν' απαγγέλλουν, ν' αγαπούν, να έρωτεύονται όσο καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο ολόκληρο.

Ξέρουν και να πεθαίνουν γι' αυτούς που αγαπούν. Δ'ν είνε πουθενά άλλο στην ζωή μου ν' ανακατεύεται τόσο πολύ το έρωτικό πάθος με το θάνατο. Ξέρουν να κοροϊδεύουν τον άντρα, αλλά ξέρουν και να πεθαίνουν για τον άντρα.

Τα κλασσικά έπη και τα μεγάλα τραγούδια σβύνουν μπροστά στη λεπτότητα της σκληρότητας, μπροστά στον παραλληλισμό της αγάπης, πάνω στο επίπεδο ενός πνευματικού και σαρκικού ρυθμού.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Ένας από τους φίλους μου ήταν γραμματεύς της πρεσβείας στο Πεκίνο. Μοφ διηγείτο λοιπόν ότι είχε συνδεθή φιλικώς μ' ένα κρατικό υπάλληλο Κινέζο. Κάθε απόγευμα πηγαίνανε μαζί περίπατο, τα δ'ν θράδνα εούχναζαν στο σπίτι ενός φίλου των Κινέζων και μιλούσαν για φιλοσοφία και μεταφυσικά γύρω από το τραπέζακι του όπιου και του τσαγιού.

Ένα απόγευμα ο διπλωμάτης πήγε στο σπίτι του φίλου Κινέζου. Τον δέχτηκε μία θαυμασίας όμορφιάς Κινεζοπούλα, λεπτή γλυκεία, με μάτια άμυγδαλωτά. Ο Κινέζος έλειπε, ο φίλος όμως έχοντας το θάρρος έγκατεστάθη στο σαλόνι και άρχισε να φλυαρή με την όρραία Κινέζα. Δ'ν άργησε πολύ να την έρωτευθή, αλλά δ'ν της λέγει τίποτα για να μ'ην τη χάση. Σ' τα ναμεταξύ φθάνει ο Κινέζος. Δ'ν υοδ είπες ποτέ ότι φυλάς ένα τέτοιο θησαυρό στο σπίτι σου, το είνε. Ο Κινέζος χαμογέλασε. Από την ήμέρα εκείνη μ'ανησυχία γεννήθηκε στην ψυχή του διπλωμάτου. Δ'ν μπορεί να ξαναπαή στο σπίτι του φίλου για να ή παρεξηγηθή. Μία μέρα

τηλεφώνησε για κάποια δουλειά στον Κινέζο και τον πληροφορούν ότι λείπει. Χωρίς να χάση καιρό, φεύγει από το γραφείο του, και μ'α και δυο στο σπίτι του φίλου του. Τ' ανοίγει ή ίδια όρρα Κινεζοπούλα. «Φύγετε, π'ρος θεού. Ο έρωμένος μου μοφ απαγόρευσε να σας μιλήσω. Είνε τρομερά ζηλιάρης. Φύγετε». Ο διπλωμάτης όμως δ'ν φοβάτανε τον κίνδυνο. «Όχι, θά μείνω δέκα λεπτά μονάχα. Ξέρω

Η Κινέζα

ότι και σ' με συμπαθείς. Πάμε να φύγωμε. Έρχεσαι μαζί μου; «Θέλω, μ'α δ'ν μπορώ. Θά με σκοτώση. Θά με πάη κει πάνω στα ψηλά βουνά να με κλειδώση. «Θά σε φυλάξω...»

Δ'ν πρόφτασε να τελειώση και βλέπει ένα χέρι να τραβ' πίσω τη νεαρά Κινεζοπούλα. Ήταν το χέρι του φίλου του Κινέζου.

Τηλεφώνησε και μόλις το έμαθα έφθασα άμέσως, μοφ είπε. Φαντάσθηκα πως ένας φίλος έχει ανάγκη από τη φιλία μου. Σε τί χρεώσω την επίσκεψί σου;

Ο δυστυχής έρωτευμένος δ'ν χρησιμοποίησε τη διπλωματία του και σ' αυτή την περίπτωση. Μοφ μούρδισε μερικά λόγια ως έξηγησι κι' έφυγε.

Από την ήμέρα εκείνη έζησε μ' ένα διαρκές μαρτύριο. Για να σώση την κατάσταση και να φυλάξη τα προσχήματα έξηκολούθησε τις επισκέψεις του στο φίλο του. Αυτός έπαιζε μαζί του σαν τη γάτα με το ποντίκι. Δ'ν κατώρθωσε όμως ποτέ να ξαναβ'η τη φιλενάδα του φίλου του. Τέλος έζήτησε άδεια να φύγη για τη Γαλλία για να την ξεχάση. Η άδεια του δόθηκε...

Ο φίλος μου ήταν στο κανάδι, που έσφριζε για να φύγη, όταν ένας όπλητης Κινέζος ήρθε και του έδωσε ένα πακετάκι κι' ένα γράμμα. Τάβαλε στην τσέπη. Αργότερα μ'ας στο σαλόνι, τάνοιξε και διάβασε. Ήταν από το φίλι του τον Κινέζο. «Φίλε μου, δ'ν μ'όρεσα νάρθω απόπροσώπως να σ' αποχαιρετήσω, σοφ στέλνω όμως δ'τι περισσότερο αγάπης στην Κίνα για να τόχη ανάμνησι σε όλη σου τη ζωή». Πράγματι άνοιξε το δεματάκι και θ'όρηκε μία αγαροθήκη. Μέσα σ' αυτήν υπήρχαν τα δυο μάτια της όμορφης Κινεζοπούλας. Τ'αχ βγάλει ο άντρας της για να έκδικηθή και τους δυο.

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΝΙΓΗΚΕ !.

*Ήταν μια υπέροχη καλοκαιριάτικη νύχτα, που τη θυμούνται σαν και τώρα. Το καράβι μας έτρεχε, ξέσχιζε το γαλάζιο ατλάζι της θάλασσας, σκορπώντας γύρω του άπνευρα κι' άσπρους άφρους. Μύρια, μύρια γαλανά κυματάκια, φωτισμένα από την τρελλή αστροφεγγιά, χαϊδεύανε τις μπάντες του κι' έμοιαζαν σαν τόν κουρασμένο δδοιπόρο, που νανουρίζεται στην άγκαλιά παιχνιδιάρας κρεουλής.

Μακριά στο βάθος είχε φανή το φανάρι του κάβου Αγίου Βικεντίου. Πουρριχνε τις φωτεινές του ματιές, δείχνοντας το διάβα στους θαλασσινοούς. "Υστερα πάλι στοργικά ξαναάστρεψε δεξιά, ζερβά, φωτίζοντας την άπνευρη κι' ήρεμη θάλασσα, πέρασμα τόσων και τόσων καρδιών. Πίσω του φάνταζε κατάσπρος όγκος, το μοναστήρι του κάβου, που παραστέκει εκεί πέρα, βουθός μάρτυρας, στις τρικυμισμένες χειμωνιάτικες νύχτες και στεγάει μέσα του, ποιος ξέρει πόσες και πόσες ανθρώπινες συμφορές.

Κοντεύανε μεσάνυχτα της ώρας που πήγα στην καμπίνα μου. Ο ύπνος γλυκός σύντροφος στις μονότονες ώρες του ταξιδιού, ήλθε πολύ σύντομα, ίσως γιατί κάποια ευχαρίστηση, που σε λίγο θ' αντικρύζαμε τα γνώριμα και γαλανά νερά της Μεσογείου, να ξεκούραζε πιο σύντομα τη σκέψη μου.

Ξάφνου, την ήρεμη σιγαλιά της νύχτας τάραξε ο βασιτικός κι' έπίμονος κρότος του τηλεγράφου και για μια στιγμή η μηχανή έπαυσε, σταμάτησε να γυρνά. Για τον θαλασσινό που ξη πάντα με τις άπειλές του κινδύνου, το σταμάτημα της μηχανής στά καλά καθούμενα είναι πάντα ένα θλιβερό προαίτιο κάποιας κακοτυχίας, κάποιας δυστυχίας ίσως.

Πεταχτήκαμε όλοι πάνω και σαν τρελοί τρέχαμε προς τη γέφυρα. Την ώρα που έφτασα εκεί, είδα τη βάρκα μας να κέφτει βιαστικά από τα καπνία. Βλέποντας γύρω μου σ' όλα τα πρόσωπα ζωγραφισμένη την αγωνία, δεν τόλμησα να ρωτήσω κάτι, μα φαντάστηκα πως κάποιος από το πλήρωμα μας, γλύστρησε πάνω στα ξύλα, που είμαστε φορτωμένοι, κι' έπεσε στη θάλασσα.

Βύθισα κι' εγώ το βλέμμα μου στη βάρκα που άπομακρυνόταν κι' άκούμπησα στην κουπαστή.

Ο καπετάνιος δίπλα στον τηλεγράφο κινούσε το καράβι τότε μπροστά, τότε πίσω, φώναζε στη βάρκα να ανάψουνε βολίδες, ενώ το φανάρι του κάβου που ήταν πιά δίπλα μας, φώτιζε το γύρω μας πέρασος.

Δυό ώρες σχεδόν γυρνούσε η βάρκα μας γύρω στο καράβι, χάλασαν του κόσμου τις βολίδες, πάσχισαν σ' όλες τις διευθύνσεις και μη βλέποντας τίποτε εξαγύρισαν στο καράβι άπρακτοι.

Πήραμε τη βάρκα στα καπνία, άκουσα ένα νευρικό πρόσωπο δλοταγώς, το καράβι ξεκίνησε και η ζωή ξαναήλθε την παλιά της ομι.

"Ήμουν έτοιμος πιά να ρωτήσω τί είχε συμβή, όταν μια τραχεία συζήτηση του κεπατάνιου με τον υποπλοίαρχο τά έξηγοόσε όλα.

Και νά, τί είχε συμβή: "Ήσαν κι' οι δυό τους στη γέφυρα, ο υποπλοίαρχος είχε βάρδεια και ο καπετάνιος παράστεκε ν' αλλάξει πορεία μόλις περνούσαμε το φανάρι του κάβου. Συζητούσαν άμέριμνα, όταν νόμισαν πως άκουσαν κάποια φωνή από τη θάλασσα. Πρόσεξαν μήπως ξανακουστή, μα τού κάκου, τίποτε δεν ξαντάραξε την ήσυχία της νύχτας. Και τότε άρχισε η συζήτηση, ο καπετάνιος έπέμενε πως ήταν φωνή αν-

θρώπου, μα ο υποπλοίαρχος κοβότανε πως θάτανε γλάρος, ή ίσως παρακούσανε ενώ ο τιμονιέρης κι' ο σκάπουλος λέγαν πως δεν άκούστηκε τίποτε, άποφεύγοντας έτσι να λάβουνε ένεργό μέρος σε μια συζήτηση που θά τέλειωνε με καυγάδες ίσως.

Εν τώ μεταξή ο καπετάνιος μιλούσε με πολλή πεποίθηση και σαν ή βάρκα γύρισε πίσω άπρακτη, έπεσε σε μελαγχολία. Μιά φορά, μάς είπε βρήκαμε την ευκαιρία να σώσωμε τη ζωή ενός ανθρώπου και σταθήκαμε άνικανοι. Πηγαίνετε, θά μείνω εγώ στη γέφυρα ως το πρωί.

Κάποια άμφιβολία μάς έδερνε όλους και παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του υποπλοίαρχου, κανένας μας δεν έκλεισε μάτι εκείνη τη νύχτα. Κάτι μάς βάραινε

Μικρό διήγημα
Ήταν γραφτό...

Αύριο στις 7, αύριο στις 7. Με τί λαχτάρα τού έπανελάμβανε ή Κάκια, κι' ήταν ή συνεχής σκέψης της από χθές, γιατί της είχε τηλεφωνήσει ο Παύλος, ή άγάπη της πως θά την έβλεπε αυτήν την ώρα.

Με τί φροντίδα ντύθηκε για να του άρέσει και φόρεσε το μαύρο της φόρεμα που ύστερα από ένα μήνα που τό είχε ράψει δεν τό είχε φορέσει, περιμένοντας την έπιστροφή του Παύλου, γιατί ήθελε νανε ο πρώτος που θά την έβλεπε να τό φορή, όπως έκανε μ' όλα της τα φορέματα 2 χρόνια τώρα που άγαπιόντουσαν.

Τί συγκίνησι ένοιωσε σαν έφτασε, μα προσπάθησε να συγκρατηθή προχωρώντας προς την πόρτα του γραφείου του για να κτυπήσει τρείς φορές το συνηθισμένο της χτύπημα, που τον έκανε να καταλαβαίνει ότι είναι αυτή.

Κι' ήταν θεαία πως θά της έλεγε όπως άλλοτε σαν έμπαινε :

"Όχι, μη μ' άγκαλιάσεις, δώσε μου πρώτα να φιλήσω χίλιες φορές τα άγαπημένα λεπτά δακτυλάκια που τόσο χαριτωμένα με είδοποιούν για τον έρχομό σου.

Μά τί άπογοήτευσις! Τη σταμάτησε ο ύπάλλινός του για να της πη πως ο κ. είναι άπασχολημένος και την παρακαλεί να περιμένη.

Κάθισε ζαλισμένη, και πράγμα περίεργο, δεν αίσθανόταν πιά την ίδια έπιθυμία να τον δει. Κάποια φωνή μέσα της της έλεγε: Φύγε, φύγε, και έπνευσε.

Και νά, σε λίγο, άνοιξε ή πόρτα για να φανή στο κατώφλι ο Παύλος. Ο Παύλος της ίδιος πάντοτε, τίποτα δεν είχε αλλάξει άπάνω του. Τίποτα δεν είχε αλλάξει, κι' όμως ήταν τελείως άλλαγμένος.

Καμιά γνωστή κίνησις άγάπης, ούτε ή παραμικροτέρα έκφρασις λατρείας στα άγαπημένα του μάτια, παρά μόνο στενωχώρα και άμηχανία.

Και σαν ένας ένεος, της είπε δίχως κανένα χαιρετισμό:

—Κάθισε Κάκια, λίγο, να συνέλθης, φαίνεσαι πολύ ταραγμένη και γώ θάθελα να μιλήσουμε σοβαρά και να σου έξηγήσω μερικά πράγματα που ίσως σε στενοχωρήσουν, ενώ δεν πρέπει. Πρώτ' απ' όλα πρέπει ν' αφήσωμε την άκρη τό ρομαντισμό.

Κι' ή Κάκια με τα δάκρυα στα μάτια του άπάντησε:

—Νά μου έξηγήσης τί; Αυτό που δεν θέλει καμιά έξηγήσι, είναι ότι δεν μ' ά-

Του κ. ΓΙΑΝΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗ

πό στήθος, ίσως κάποια ζωή που πέθανε άθλά μας.

Μά πιο πολύ απ' όλους μας λυπημένοι ήταν ο καπετάνιος, νύριζε στη γέφυρα σαν τρελλός καπνίζοντας και βλαστημάτας την καταραμένη κακοτυχία.

*

Σαν ξημέρωσε πιά και ή νυχτερινή περιπέτεια άρχισε να ξεχνιέται, ένα τηλεγράφημα σταλμένο από ένα Ιταλικό καράβι, πουτανε στην πλώρη μας λίγα μίλια μπροστά, ξανάφερε στη σκέψη μας την ίδια ιστορία.

Νά, τί έλεγε: "Ακτοφυλακή Λισαβόνα. Έπικινδυνος κακοποιός παραδοθηκε υπό του προξενείου Άμβούργου προς μεταφοράν εις Ιταλίαν, διαλαθών της ποσοχής μας, άπέδρασε, ριφείς εις την θάλασσαν την δωδεκάτην νυχτερινήν της χθές, τρία μίλια βορείως φάρου Αγίου Βικεντίου. Παρακαλώ ένεργήσατε σύλληψιν και παράδοσιν Ιταλικόν προξενείον.

Σαν διαβάσαμε τό τηλεγράφημα, έλαφρώσαμε όλοι, έφυγε κάποιο βάρος από πάνω μας. Ο καπετάνιος τό κύτταξε τό ένασκούταζε, τό τέταξε στο γραφείο και έπτε:

—Ορίστε, λοιπόν, φίλοι μου, ότι είχα απόλυτα δίκαιο. Τόσα χρόνια στη θάλασσα δεν γελάστηκα ποτέ μου. Θαρρώ πως ξανακούω την ίδια φωνή. Νά, τί συνέβη: Ο άνθρωπος αυτός έπεσε στη θάλασσα από τό βαπόρι πουνε στην πλώρη μας σκοπός του ήταν να φθάση κολυμπώντας στη στεριά, μα βρέθηκε μπρος στην πλώρη μας, φοβήθηκε μήπως τον παρσάρουνε τ' άπνευρα και φώναξε, μα σάει εινε πως τη γλύτωσε φτηνά, ξαναάρχισε τό κούμπι. Στο διάστημα αυτό έμεινε περιμένει να ξανακούσωμε τη φωνή κι' όταν πιά ρίξαμε τη βάρκα μας ήταν πολύ άργά. Ας πάη στο καλό ο Χριστιανός, ή ζωή ενός κακοποιού μάς εινε άδιάφορη.

Αναψε την πίπα του και χαινελάστας ξαναέθηκε στη γέφυρα, ενώ ο υποπλοίαρχος μάς έβεβαίωνε ότι ποτέ πιά στη ζωή του δεν θά έπιμένη τόσο.

Είχαμε περάσει μια νύχτα άγωνίας όπως τόσες και τόσες στη θάλασσα.

Κάτω μακριά στον όρίζοντα φαίνονταν τα βουνά της Άφρικής, χρυσά από τον καλοκαιριάτικο ήλιο, ενώ άπαστερά μας τα χωριά της Ισπανίας, τα γεμάτα θρύλους κι' ιστορίες έμπνέσανε μέσα μας τον κοιμισμένο πόθο για τη ζωή...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

γαπας πιά.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει, γιατί άνοιξε ή πόρτα για να μη μια νέα με το χαμόγελο της ετυχίας στο πρόσωπο.

Χωρίς να προσέξη την Κάκια, έπιασε τα χέρια του Παύλου που τάχε χαμένα λέγοντάς του:

—Τί σου συμβαίνει άγάπη μου; Σ' άπασχολώ τό καταλαβαίνω. Μά δεν μπορούσα, ήθελα να σε ιδώ, έστω και δυό λεπτά, μου ήταν άδύνατο να περιμένω τόσες ώρες. Τώρα φεύγω, κύταξε να είσαι άμορφος τό θράδυ, θέλω όλες τις ζηλέψουν για τον άρραβωνιαστικό μου.

Σαν κωνημένη, ή Κάκια έφυγε κλαίγοντας τη χαμένη της άγάπη.

Οι έφημερίδες της άλλης ήμέρας έμυσήσανε σε δυό γραμμές τους άρραβωνες του Παύλου, και σε άλλες δυό μιλώντας την αυτοκτονία της Κάκιας.....

TANIA

Η ΠΑΙΔΙΚΗ

Έξυπνάδα
Κεφαλλονίτη

*Ένας Κεφαλλονίτης συνάντησε μια μέρα στον δρόμο του έναν έχθρο του χωρικό που πήγαινε με τον γάιδαρό του φορτωμένο γυαλικά. Αφού τον χαιρέτησε, παρεκάλεσε τον χωρικό να τον αφήσει να πηδάει στο αυτί του γαϊδαρού του. Ο χωρικός του τό επέτρεψε και ο Κεφαλλονίτης, καθώς έσκυψε για να μιλήση δίδεν στο ζώο, του έριξε μέσα στο αυτί τό τσιγάρο του που ήταν αναμμένο. Ο γαϊδαρός από τον πόνο άρχισε να πηδά τόσο, που δεν άφανε τίποτε άσπαστο από τα γυαλικά που ήταν φορτωμένος. Ο χωρικός κατήγγειλε τότε τον Κεφαλλονίτη στα δικαστήρια. Όταν ήρθε ή ήμέρα της δίκης, εκλήθηκε ο Κεφαλλονίτης να άπολογηθή.

—Σιόρ δικαστά μου, είπα, εγώ είπα του γαϊδαρού ότι θά παντρευτή ο άφεντικός του και αυτός άπό τη χαρά του άρχισε να πηδάει! Τί φταίω εγώ τώρα αν έσπασε τα γυαλικά.

*

Ή τιμωρία του γιου

*Ένας νέος μόλις έμεγάλωσε λιγάκι, έφυγε από τό σπίτι του και πήγε να γίνει ληστής. Έπηρε και άλλους φίλους του και τράβηξε κατά τα δάση. Ο πατέρας του καταλυπημένος έτρεχε από τη μια χώρα στην άλλη να βρη τον υιό του. Απεφάσισε να πάη και σε μια άλλη. Κατά τύχη έπέρασε από τό δάσος που είχε πάει ο υιός του. Ο σύντροφός του που ήταν καραούλι είδε τον γέρο και τον διέταξε να σταματήσει. Έξυπνησε τους συντρόφους του και τους έδειξε τον γέρο. Ο γέρος όμως μόλις είδε τον υιόν του έπεσε κάτω αναίσθητος και έφώναξε :

«Υιέ μου, υιέ μου». Ο υιός του τότε τόσο πολύ συγκινήθηκε που μόλις συνήλθε ο πατέρας του τον άκολούθησε στην χώρα.

N. ΜΑΝΤΕΛΛΟΣ

*

Έξυπνα και κουτά

Μιά θάρκα άκυβέρνητη τρέχει στο ρεύμα του ποταμού άφρίζοντας τό νερό. Ο Τοτός: —Λίνα, για δες μια θάρκα που τρέχει. Θά έχη λυσσάσει. Λίνα: —Ναι, Τοτέ, δεν βλέπεις που θγάζει κι' άφρους.

*

Μετά μίαν ώραν άναμονής, ο άναμμένος κύριος:

—Παιδί μου, ξέρεις πότε θά γυρίση ο μπαμπάς σου; —Δεν ξέρω, κύριε, γιατί... —Γιατί, παιδί μου; Λέγε... —Μά δεν μού τό είπε ακόμα, κύριε.

*

Ο μπαμπάς μάλώνει τον άπρόσεκτο γιό του.

—Μηροπή σου! Είδα σήμερα τον καθηγητή σου, ο οποίος μού είπε ότι είσαι β τελευταίος μέσα στην τάξη...

—Δεν φταίω εγώ, μπαμπά. Είμαι ψηλός και μ' έχουν βάλει στα... τελευταία βράβια!...

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Στό μάθημα της Ζωολογίας.

Ο καθηγητής: —Για πές μου, κουφιοκέφαλε, ποιο είναι τό ζώον που κρύβει τό τρόφιμα σε μέρος που δεν μπορούμε να τό ανακαλύψωμε;

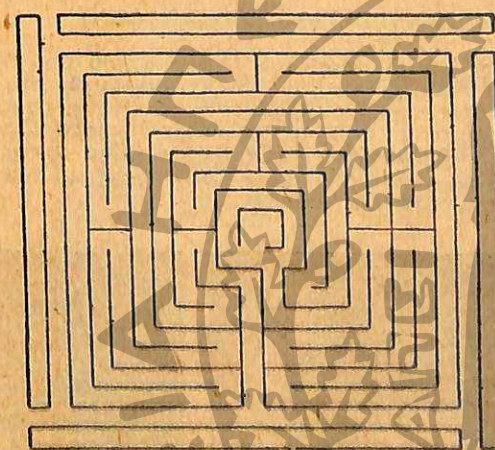
Ο μαθητής: —Η... μαμά μου, κύριε καθηγητά, όταν κρύβη τό... γλυκό!

*

—Γιατί υπάρχουν λευκές και μαυρες αγελάδες; —Μά οι λευκές μάς δίδουν τό γάλα κι' οι μαυρες τον καφέ.

*

12ος Διαγωνισμός

Ποιος από σας θά φθάση τό γρηγορότερο μέσα στο κέντρο; Οι άπαντήσεις θά σταλούν μέχρι της 18ης Νοεμβρίου Δευτέρα μεσημέρι. Διότι τό βράδυ κάθε Δευτέρα γίνεται ή κλήρου στα γραφεία μας μεταξύ εκείνων που έστειλαν όρθες λύσεις.

Σχηματίζεται μια επιτροπή για την κλήρωση μεταξύ των παρευρισκομένων της συγκέντρωσης της φιλολογικής άπογευματινής που δίνει ή Ε. Φ. Α. κάθε Δευτέρα 7 — 9 μ. μ.

Οι άπαντήσεις πρέπει να συνοδεύονται με τό δνομα και τη διεύθυνσι κάθε λύτου για να μπορούμε μόλις κερδίση να του στείλωμε άμέσως τό φύλλο. Θά κερδίσουν όποιος πάντα :

Α' Μία έτήσια συνδρομή. Β' Μία έτήσιμη συνδρομή. Όσοι από τους λύτας ή άναγνώστες θέλουν, μπορούν να παρευρεθούν στις κλήρωσις μας, που γίνονται κάθε Δευτέρα στις 7½ μ. μ.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

Πώς εκέρδισε
ο ρωμηός

Τόν παληό καιρό ήταν ένας Σουλτάνος. Αυτός είχε κάνει ένα διαγωνισμό που θά κέρδιζε όποιος έλεγε τό μεγαλύτερο ψέμα. Βραβείο ήταν χίλιες λίρες. Έλασε πολλές άπαντήσεις, μα δεν του άρεσαν. Ήρθαν τότε ένας Τορκος και ένας Άγγλος και είπαν:

Πολυχρονεμένε μας, άφέντη, θά μάς άφήσης και μάς τούς ταπεινούς να άπαντήσουμε στον διαγωνισμό σου;

Ο Σουλτάνος τούς είπε άπαντήσει.

Ο Τορκος τότε είπε: Έγώ πήγα ως τη Σεληνη.

Μετά ήρθε και ή σειρά του Άγγλου, και αυτός είπε: Έγώ σκότωσα με μια τουφεκιά 40 λεοντάρια.

Και τα δυό αυτά μπορούν να γίνουν, άπάντησε ο Σουλτάνος.

Την άλλη μέρα ήλθε και ένας Ρωμηός στον Σουλτάνο και του λέει: Έμένα μού είπε ο πατέρας μου ότι του χρωστούσε 1.000 λίρες.

Ο Σουλτάνος έκπληκτος άνεφώνησε. Αυτό είναι τό μεγαλύτερο ψέμα.

Ο Ρωμηός τότε χαμογελώντας, του λέει: Τότε δώσε μου τις 1.000 λίρες του διαγωνισμού.

ΑΛ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

*

Παιδικό πνεύμα

ΔΕΝ ΘΥΜΟΤΑΝΙ

Στις εξετάσεις της Ιστορίας.

Ο καθηγητής: —Θυμάσαι, Άπρόσεκτε, τί έγινε κατά την εν Σαλαμίνι ναυμαχία;

Ο μαθητής: —Δεν θυμάμαι. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, ώστε... ξεχάσα τις λεπτομέρειες!...

Ο μικρός Τοτός ρωτάει τη γιαγιά του: —Δεν μού λές, γιαγιάκα, πώς και σύ σχολείο;

—Όχι, παιδί μου. Μά γιατί ρωτάς;

—Νά, άκούσα προχτές τό μπαμπά να λέη πως πρέπει να... σε διαβάση ο παπας...

*

Ο Πατράκης ρωτάει τό μεγάλο άδελφό του, που εινε στρατιώτης, τί ώρα εινε.

—Δεν ξέρω, του άπαντά εκείνος.

Και τότε ο Κωστήκης:

—Γιατί, δεν κυττάς την... καραβάνα σου; Ή μαμά, λέει, πως βλέπει την ώρα στην καραβάνα του μπαμπά!...

*

Αποτελέσματα
9ου Διαγωνισμού

Ο 9ος Διαγωνισμός είχε τούς περισσότερους λύτας, από κάθε άλλη φορά. 264 λύται έ, των οποίων οι 196 έστειλαν άρθην λύση.

Η κλήρωση έγινε την παραλευσάσαν Δευτέραν μπροστά σε έλεγκτό άκροατήριό της φιλολογικής συγκέντρωσης Ε. Φ. Α. και εκέρδισαν κατά σειράν:

1) Έτησια συνδρομή, Άλέκος Άζιώτης, Ζυφιάς (Χίου). 2) Έτήσιμη συνδρομή, Δις Σοφία Μπουρτζα, Λεμεσού 30 α, Άθήνα.

ΟΡΑΚΟΣ ΤΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Στα περισσότερα μέρη της Ευρώπης η λεγόμενη «ρεκλάμα του δρόμου» γίνεται από ανθρώπους... προσωπικά. Τους γεμίζουν διάφορα χαρτιά με διαφημίσεις και αυτοί γυρίζοντας στους δρόμους διαρρηκίζουν το είδος ή το κατάστημα που τους έχει... νοικιάσει.

Τελευταία το σύστημα αυτό της διαφήμισης έχει τελειοποιηθεί σε αφάνταστο σημείο. 'Επί παραδείγματι πολλές φορές στους δρόμους του Παρισιού ή του Λονδίνου, μπορείτε να συναντήσετε τόν... 'Αδόλφο Μαντζού ή τόν Γκάρντ Κούπερ, να σας καλούν στον τάδε κινηματογράφο όπου παίζεται ένα από τα έργα τους. Πρόκειται, απλούστατα, περί των «ανθρώπων-ρεκλαμών», οι οποίοι με διάφορες μάσκες παρουσιάζουν στην πασαζένια αυτή κατάσταση τους διάφορους άστερες! 'Η ρεκλάμα αυτή, κατά τη γνώμη των ειδικών, είναι πιο αποτελεσματική από όλα τα είδη των διαφημίσεων.

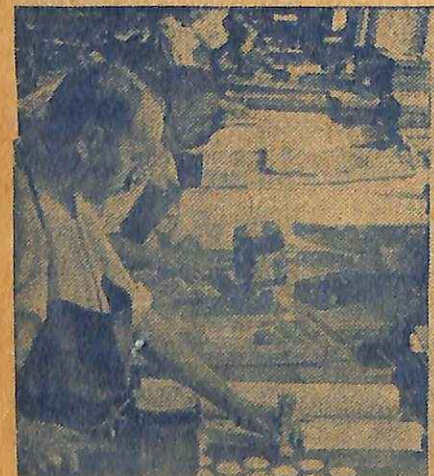
Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ... ΧΡΙΣΤΟΣ

Ξέρετε ποιος βρίσκεται ο μεγαλύτερος... Χριστός του κόσμου; 'Αν όχι, σας πληροφορούμε ότι το σχετικό... άγαλμα του Θεανθρώπου υπάρχει στο Στάμπελτ και έχει ύψος 30 μέτρων.

Τα χέρια του αγάλματος είναι ανοικτά, και κατά τον τρόπον αυτόν παρουσιάζει, σύμφωνα με τις σχετικές μετρήσεις άνοιγμα... 24 μέτρων, όσον, δηλαδή χρειάζεται για να αγκαλιάσει ένα σώρο ανθρώπων μαζί!

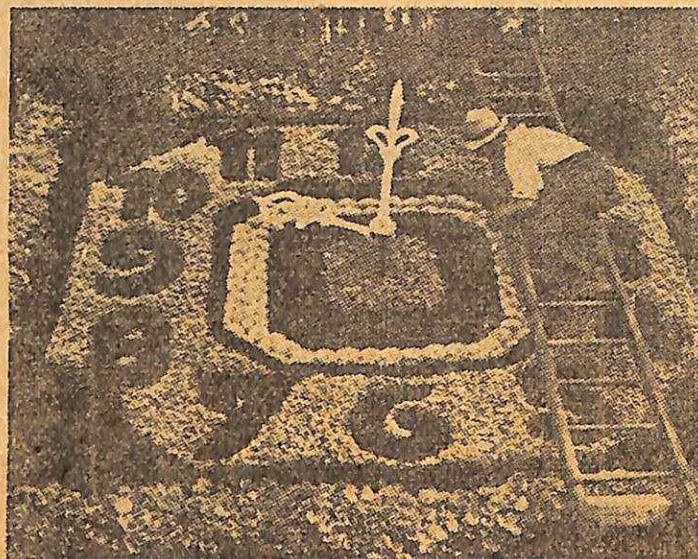
ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΠΟ ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ!

* Ένας σουηδός δημόσιος υπάλληλος δονόματι Πήτερ Σέλβιν, έχει καταρτίσει μια ενδιαφέρουσα συλλογή από δυο χιλιάδες διακόσιες... καρφίτσες. Οι καρφίτσες αυτές είναι από τις συνηθισμένες και μόνον διαφορά μεταξύ τους είναι το μέγεθος. 'Εννοείται ότι και η διαφορά αυτή τις περισσότερες φορές είναι, ελάχιστα... χιλιοστόμετρα, τα οποία ο παράξενος συλλογέας καθορίζει με ένα ισχυρότατο μικροσκόπιο. Και μόνο για τόν λόγο αυτόν η ανωτέρω συλλογή μπορεί να χαρακτηριστεί ως εξαιρετικά πρωτότυπη.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ: Στις δυο πρώτες εικόνες βλέπετε δυο σκηνές από την παράξενη βιομηχανία των τεχνιτών λουλουδιών. Στην πρώτη εικόνα διακρίνονται οι εργάτες που κατασκευάζουν τα λουλούδια στα πρωτότυπα καλούπια των. Στην δεύτερη εικόνα τα λουλούδια είναι... έτοιμα προς κατανάλωσιν. ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΣΚΗΝΗ: Νά και μία σκηνή όχι συνηθισμένη! 'Εχει παρθή από τόν Ζωολογικό Κήπο τού Βερολίνου, τη στιγμή που ένας πίθηκος ταίσι ενα έλαφάκι.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΟ ΡΟΛΟΪ

Το πιο παράξενο ρολόι του κόσμου που βρίσκεται σ' έναν κήπο τού Βερολίνου, είναι αυτό που φαίνεται στην ανωτέρω εικόνα. Τα πλαίσια και οι αριθμοί γίνονται από λουλούδια τα οποία, καθώς εννοείται, καλλιεργούνται με κάθε προσοχή. 'Η μηχανή του παράξενου αυτού ρολογιού βρίσκεται υπό την γην, απομωμένη με διάφορα μέσα, ώστε να μην διατρέχει τόν κίνδυνο να σκουριάσει από την υγρασία.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ... ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ!

* 'Η μικρή κόρη τού 'Αμερικανού μηχανικού της «Γέινερλ 'Ελέκτρικ» έλαβε στη γιορτή της ως δώρο ένα μικρό πομπό ασυρμάτου που κατασκεύασε ο πατέρας της. 'Ετσι, όταν παίζει στον κήπο, μπορεί σε κάθε στιγμή να επικοινωνήσει με τόν δέκτη τού σπιτιού της!...

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2000

Μία Γαλλίς Ιατρός εις το τελευταίο φεμινιστικό συνέδριο ανέκοινωσε τις προθέσεις της για τη γυναίκα τού έτους 2000. 'Η ανακοίνωσις αυτή προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον.

«Σε εκατό χρόνια, είπε η Γαλλίς Ιατρός κυρία Νορθάλ, η υγεία θα είναι άπολυτος. Οι κοινές ασθένειες των ημερών μας, ρευματισμός, φθίσις κτλ., θα έχουν τελείως εξαλειφθί από τόν πρόσωπο της γης. 'Η νέα υγιεινή και διατηρητική θα διατηρήσει τη φρεσκάδα της γυναίκας έως τα βαθύτατα γηρατειά, γιατί, σύμφωνα με αυτά, η γυναίκα τού έτους 2000 θα ζήσει περισσότερα χρόνια από σήμερα.

«Τα πάντα, έντος 100 ετών, συνένεσε η Γαλλίς Ιατρός, θα αλλάξουν ριζικώς. Τα γυναικεία φορέματα, επί παραδείγματι, κατασκευασμένα επί των υποδείξεων τού Ιατρικού κόσμου, θα είναι πανάκριβα, θα είναι από χαρτί! 'Η σχετική κατανάλωσις θα επιτρέψει την ίδρυσιν μενάλων εργοστασίων κατασκευής γυναικείων ένδυμάτων κι' έτσι θα θρούν εργασία χιλιάδες άνεργοι.

«'Επειτα από όλα αυτά, κατέληξε η ρήτωρ, καταλαβαίνετε ότι τόν σωτήριο έτος 2000 θα είναι σταθμός στην εξέλιξη της ανθρωπότητος και ειδικώτερον της γυναίκας, η οποία σε δυο μόνον πράγματα θα μοιάζει με τήν πρόγονό της τού 1935: Στό ένστικτο της μητρότητος και εις τήν ανάγκη της μαγειρικής!»

Ευτυχής εποχή λοιπόν, όπως βλέπουμε, θα είναι τόν έτος 2000. 'Αλλά... αλλοίμονο—δέν φτάσαμε ακόμα εκεί!...

Η ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Πρό ημερών έγινε μία σφοδρότατη μάχη μεταξύ τού πληρώματος ενός επιβατικού ατμοπλοίου και ενός πλοίου Κινέζων πειρατών, οι οποίοι είχαν επιδράμει εναντίον του, λίγα μίλια έξω από τόν Χόγκ-Κόγκ. Οι πειραταί κατάρρωσαν να κυριεύσουν τόν επιβατικό ατμόπλοιο και αφού κατέσφαξαν τόν πλήρωμα, άπεγύμνωσαν τούς επιβάτες, πολλοί από τούς οποίους ρίχτηκαν από τόν τρόπο τους στη θάλασσα και πνίγηκαν.

Ευθυμο διήγημα

‘Η «εὐτυχία τού σπιτιού»

Μάξ και 'Αλεξ Φίσερ

—'Αχ! τόν σπιτάκι μας — παρετήρησε 'Εδθ ενῶ τρώγαμε στό τραπέζι. Τί να τού πω καλή ήταν η έξοχη αλλά στο σπίτι του κανείς έχει όλες τις ανέσεις. Αισθάνεται τόν εαυτό του στό περιβάλλον του. Δέν θρίσκες;

—'Εχεις δίκιο, απάντησα. Περάσαμε θέβια έκτακτα τρείς μήνες έδω κοντά στη θάλασσα, αλλά τόν σπιτί είναι πάντα η άνειρεμένη φωλίτσα μας...

* Γύρισα στό «χαριτωμένο» σπιτάκι μου. Με περίμενε δουλειά και πάλι δουλειά. Μία στοίβα γράμματα, στα οποία έπρεπε να απαντήσω με περίμενε στό γραφείο μου.

'Εδθ μόλις σήκωσε τόν τραπέζι χάθηκε κι' άρχισε η οικογενειακή ζωή. 'Η στην κουζίνα για να επιβλέψει τήν νέα μας υπηρέτρια ενῶ ενῶ ανέθηκε στό δεύτερο πάτωμα όπου είχα τόν γραφείο μου. 'Ανοιξα τόν παράθυρο για να αναπνεύσω λίγο καθαρό αέρα. 'Ο καιρός ήταν υπέροχος. 'Εκανα δυο — τρείς αναπνευστικές κινήσεις όταν ο φίλος μου Κόγιαρς έφτασε στην πόρτα τού κήπου μας, μαζί με τήν γυναίκα του. Είχαν κι' οι δυο στό χέρι τις ρακέτες τους.

—'Ε! Μάικλ, μου φώναξε από κάτω. Πάρε τήν 'Εδθ και έλατε στη λέσχη. Με μία τέτοια μέρα δέν φαντάζομαι να καθίσετε κλεισμένοι μέσα στό σπιτί... —'Α, όχι! φώναξε η γυναίκα μου που είχε κατέβει εν τῷ μεταξύ. 'Ο Μάικλ θα εργασθί στό γραφείο του. 'Εγώ που δέν έχω τί να κάνω, θα ρθώ μαζί σας στη λέσχη.

Ντύθηκε για πρώτη φορά, ταχύτατα. —Μη θγής Μάικλ, μου φώναξε, καθώς έφυγε με τούς φίλους μας. Θα γυρίσω σε λίγο. Γράψε τα γράμματα που μου έλυνες. 'Αντίο, χρυσό μου...

Κάθησα στό γραφείο μου άποφασισμένη να δουλέψω για καλά. 'Ωστόσο μία βασίλειση σκέψις με κρατούσε: —Αυτές οι γυναίκες, σκέφθηκα, δέν εννοούν να μείνουν στό σπιτί τους. Χθές ακόμα γυρίσαμε από τήν έξοχη και σήμερα άρχισε τας «εξόδους». Κι' όμως, αυτή μου μιλούσε για τόν σπιτί... 'Ας είναι όμως...

—'Ανοιξα δέκα γράμματα κι' άρχισα να διαβάζω. Γρήγορα όμως τα παράτησα. Δέν μπορούσα όμως να θάλω σε τάξι τις σκέψις μου που, έπηρεασμένες από τήν γυναίκα μου, πετούσαν... στό τεραίν τού κήλου.

—'Εξαβγήκα στό παράθυρο για ν' αναπνεύσω. Ούφ! κι' αυτή η άλληλογραφία! Τί υπελάς... 'Ο καθαρός αέρας και ο δόλοαμπος ήλιος ήταν άληθινοί πειρασμοί. 'Η δουλειά όμως... —Δέν γίνεται τίποτε για σήμερα, είπα δυνατά για να πεισθώ ο ίδιος. Τίποτε... Στρώθηκα πάλι στη δουλειά, θλαστήνοντας τήν ώρα και τη στιγμή που άφησα τήν έξοχη. Μά δέν είχα δίκιο;

* Τό θράδυ, άργά, γύρισε η γυναίκα μου στό σπιτί. Είχε πάει και στόν κινηματογράφο και δέπνησε μαζί με τούς φίλους μας στό ρεστοράν.

—Σ' άφησα ολομόναχο, μικρούλη μου, μου είπε χαδευτικά.

—Μπα, δέν πειράζει, έκανα, ενῶ μέσα μου... έβραζα.

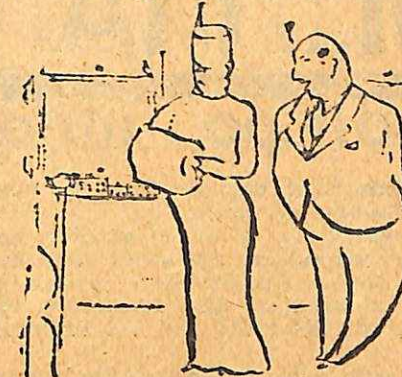
Μιλώσαμε για διάφορα άλλα πράγματα και κατελήξαμε στην έξοχη.

—Δέν σοῦ λέω, είπε η γυναίκα μου, καλή είναι κι' η έξοχη. 'Αλλά τόν σπιτάκι μας...

—Είπε καλλίτερο, διέκοψα έξω φρενών. Καλλίτερο. Τώρα πιά τόν κατάλαβα... ΜΑΞ και ΑΛΕΞ ΦΡΙΣΣΕΡ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ

Προνοητικότητα

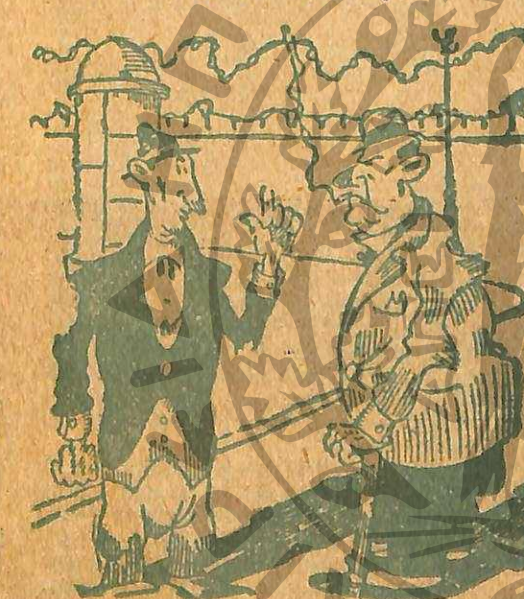
* 'Η έννοικιάστρια: Τό επάνω διαμέρισμα είναι πολύ καλό. Δέν μου λείπει όμως έχετε λάθει σχετικά μέτρα για ένδεχομένη πυρκαϊά; 'Ο νοικοκύρης: 'Αμφιβάλλετε; 'Εχω ήδη άσφαλίσει τόν σπιτί... σε τρείς άσφαλιστικές εταιρείες!

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΛΑΚΗΣ

* 'Ο γιγας τος (στόν σύζυγο της άρρωστης): 'Η γυναίκα σας είναι πολύ άρρωστη. Μου έμπνευσε φόβους... 'Ο σύζυγος: Καθόλου παράξενο, γιατρέ. Τό ίδιο... μου έμπνευσε κι' έμένα άπ' τόν καιρό που τήν παντρεύτηκα!...

‘Αωτον λογικής

—Μπορείς να μου πής γιατί τόν επάγγελμα τού οδοντογιατροῦ θεωρείται καλλίτερο από τόν επάγγελμα τού οφθαλμολόγου;

—Είπε απλούστατο, φίλε μου. Οι άνθρωποι έχουν τριανταδυο δόντια, ενῶ μάτια έχουν μόνο δυο!...

Τα φαιδρά της ζωής

Πώς χάθηκε ένα στοίχημα

Τού Ουίλλιαμ Σκόττ

* 'Ηταν η τρίτη φορά που ο νέος εκείνος περνούσε από μπρός μας, κυττώντας μέ... αρκετά λιγωμένα μάτια τήν Κλαίρη. Τήν σκουνητσα έλαφρά, και της είπα κλείνοντας τόν μάτι:

—'Ο νεαρός, φαίνεται, σε βρίσκει ένδιαφέρουσα. Τό πήρες ειδήσι;

—Τό κατάλαβα, Λιλή μου, μόλις καθήσαμε. Δέν είναι και άσχημος. Τί λές εσύ;

—Δέν μου άρέσει και πολύ. Τόν βρίσκω λίγο άγριάνθρωπο.

—Δέν έχεις δίκιο. Πρόσεξες τόν προφίλ του και τα μπλε μάτια του. Είναι ο τύπος μου. Θα ήμουν πολύ ευτυχισμένη άν κατάφερνα να με συνοδεύσει τόν θράδυ στό βαριετέ.

* 'Ηταν φανερό πώς η φίλη μου είχε πάρε... κατήφορο.

—Μην κάνης τρέλλες. Κλαίρη, της είπα. 'Αλλοίμονο άν άρχίσεις να μιλάς μ' όλους τούς διαφόρους Χάρρυ, Τζώρτζ, Ντίκ, Πάουλ, που θα συναντήσουμε στην πλάζ. 'Οχι... δέν είναι σωστό.

—Πώς φαίνεται, Λιλή, ότι δέν με κατάλαβες ακόμα. Δέν έβρεις πώς δέν μιλάω ποτέ σ' έναν άνδρα, άν δέν μου τόν παρουσιάσουν πρώτα επίσημως;

—Καλά. 'Αλλά ποιός θα σε συστήση στόν νεαρό άγριάνθρωπο;

—'Εννοια σου και κάποιος θα τύχη. Πάντα υπάρχουν οι υποχρεωτικοί...

—Δέν πιστεύω, Κλαίρη, να είναι έτσι τα πράγματα και φαίνεται πώς τόν καλλίτερο που έχεις να κάνης είναι να παραιτηθής από τήν νέα κατάκτησι.

—Στοιχηματίζω 10 κουτιά τσιγάρα, μου είπε η Κλαίρη ξεκαρδισμένη στα γέλια, ενῶ ο νέος που μας φλερτάρει, περνούσε πάλι εκείνη τη στιγμή, ότι θα γνωριστούμε με τόν έρωτευμένο μου και μάλλον με όλους τούς τύπους της καλής συμπεριφοράς.

Τήν κύτταξα ύποπτα.

—'Ορκίζεσαι ότι δέν τού έχεις μιλήσει έως τώρα;

—Τό όρκίζομαι.

—'Ε, λοιπόν, δέχομαι.

* 'Ο νέος πέρασε ακόμα δυο τρείς φορές από μπρός μας αλλά έπειδή χτύπησε τόν κουδούνι τού ξενοδοχείου για φαγητό αναγκαστήκαμε ν' ανέβουμε στό δωμάτιό μας.

—'Επειτα από ένα τέταρτο, όταν τόν κουδούνι έαναχτύπησε και κατέβαινα στην τραπέζια τού ξενοδοχείου είδα τήν Κλαίρη να συνοδεύεται από τόν νεαρό άγριάνθρωπο ενῶ η μητέρα της μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησας άκολουθούσε δυο δήματα πίσω. 'Η Κλαίρη σταμάτησε μπροστά μου.

—Νά σοῦ συστήσω, αγαπητή μου, Λιλή, μου είπε, τόν κ. Μπαζίλ Κούπερ. Ξέρεις, είναι πολύ γνωστός της μαμάς. Γνωρίζονται από πέρυσι που δέν είχα έρθει ενῶ στην πλάζ.

Μοῦρριξε μία θριαμβευτική ματιά και εξακολούθησε:

—Ξέρεις, ο κ. Κούπερ, μας προσέκαλε για τόν απόψε στό βαριετέ. 'Ερχεσαι και σύ;

Και γελώντας πάλι ειρωνικά προσέθεσε:

—Μαῦ δίνεις σε παρακαλώ, Λιλή, ένα τσιγάρο εναντί... λογαριασμού; Γιατί, νομίζω, πώς έχασες τόν στοίχημα κατά κράτος. Αυτά κάνουν οι γνωριμίες της μαμάς!...

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΚΟΤΤ

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τό υφραίόερο ιππολικό μυθιστόρημα

ΤΟΝ ΖΩΝΑ ΚΑΡΝΤΟΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Στό μεταξύ αυτό ή γυναίκα εκείνη που παρίστανε τη βασίλισσα — γιατί δεν ήταν πράγματι ή Άννα ή Αυστριακή — προχώρησε και κάθισε σέ μία πολυθρόνα. Οί άλλοι μεγιστάνες καθώς και οί γυναίκες που την ακολουθούσαν δεν άργησαν νά τη μιμηθούν. Κάθισαν όλες γύρω από τό τραπέζι.

Τότε ή ψευδοβασίλισσα έκανε νεύμα και οί δύο νέες πήρανε από τό χέρι την Ίωάννα και την ώδήγησαν μπροστά στήν πολυθρόνα, όπου βρισκόταν θronιασμένη ή πεπλοφορεμένη γυναίκα, ή οποία άρχισε καί νά μιλά.

— Έπεθύμησες νά με δής, παιδί μου; Πλησίασε και πές μου την άφορμή που ήλθες.

Η Ίωάννα ένοιωσε νά χλωμιάζει. Για αρκετή ώρα δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξι, διότι έμάντευε ότι όλων τά βλέμματα ήταν στηριγμένα επάνω της.

Η σκέψις της όμως για τη Μαγδαληνή, την οποία μπορούσε νά σώσει, της έξωγόννησε τό θάρρος.

Επροχώρησε ένα βήμα και είπε στην πεπλοφορεμένη γυναίκα:

— Μοι ύποσχέθηκαν ότι θα βρω δικαιοσύνη και εϋνοια εκ μέρους της βασιλομήτορος.

— Η εϋνοιά μου δίδεται σέ όλους όσους την αξίζουν. Όσον άφορα τη δικαιοσύνη, αυτή τη δίνει ο βασιλιάς σ' εκείνον που πρέπει.

Η Ίωάννα αναπήδησε.

— Η βασίλισσα μπορεί νά έμποδίση μία μεγάλη συμφορά. Μπορεί άν τό θέλη νά σώσει ένα άθωο πλάσμα. Λέγω άθωο, έτόνισε ή Ίωάννα, γιατί ή δυστυχισμένη αυτή για την οποία μιλά, έχει χάσει τό λογικό της.

Η Ίωάννα νόμισε πως έπρεπε νά τελειώσει και ξεγινώντας τό μάθημα που της είχε κάνει ο Γκοδιβέλ, συνέχισε:

— Η βασίλισσα δεν θα μπορούσε νά άφήση νά εκτελεσθί ένα έγκλημα. Δεν θα ήθελε νά ύποχρεώσουν μία δυστυχισμένη τρελλή νά γίνει σύζυγος ενός ανθρώπου, ο οποίος καταχράται αυτής της δυστυχίας για νά την κάνει γυναίκα του, άφου είνε παντρεμένη.

— Παντρεμένη!

— Όλοι τριγύρω ένοιωσαν αύθόρμητα ένα ρίγος νά περνά τά κορμιά τους.

— Μάλιστα, επανέλαβε ή Ίωάννα. Παντρεμένη. Μάλιστα και επί πλέον είνε μητέρα.

— Μητέρα; έφώναξε ή πεπλοφορεμένη.

— Μάλιστα, μητέρα, τό όρκίζομαι!

Η Ίωάννα σήκωσε ταυτοχρόνως τό χέρι της σάν νά ήθελε νά όρκισθί.

— Τό όρκίζομαι, είνε μητέρα!

— Ω, ώ, είπε εκείνη, ή οποία είχε παρουσιασθί ως Άννα Αυστριακή. Νά, τί είνε σοβαρό!

— Και για τό όποιο άπατιώ νά έπέμβη ή βασίλισσα, είπε ή νέα, διότι ο βασιλιάς δεν μπορεί νά έπιστρέψη νά εκτελεσθούν παρόμοιες άτιμίες στό βασιλείο του.

— Ο βασιλεύς είνε δίκαιος, θα εϋπλαχυνισθί μία δυστυχισμένη γυναίκα, την οποία έχουν εγκαταλείψει όλοι και είνε ή μόνη που θέλει νά βοηθήσω, νά προστατεύσω και νά υπερασπισθώ.

Η Ίωάννα με την άγωνία στην ψυχή περιέμενε μία άπάντησι.

Δυστυχώς όμως γι' αυτήν, τό σπίτι που την είχαν παραδώσει δεν ήταν παρά ένα μεγάλο όργιων, γεμάτο από έταίρες, οί οποίες διασκέδαζαν με δυο φίλους του Κριβεγι, τόν Σαιντάνζ και τόν Ντ' Άλμπέρ.

Τη στιγμή εκείνη αντί για άλλη άπάντησι ή δυστυχισμένη ή Ίωάννα άκουσε νέλια, άκουσε φωνές, άκουσε μουσική και τις διάφορες έταίρες που βρισκόντουσαν στό σπίτι μισόνυμνες νά την κοροϊδεύουν.

Οί δύο ιππότες μεθυσμένοι από τό κρασί και από τόν πόθο προς τη νέα γυναίκα, διαφιλονεικούσαν ποιός νά την κατακτήσει.

Εφθασαν μέχρι του σημείου νά τραβήξουν τά έγχειρίδια και νά μονομαχήσουν για την Ίωάννα.

Εκείνη όμως που είχε προσποιηθί τη βασίλισσα, σάν νά έθλιγε ή φιλοτιμία της ως γυναίκας, ώρμησε στή μέση και έπρότεινε νά την παίζουν στά ζάρια!

Δυστυχισμένη Ίωάννα, που νά ήξερε τί την περιέμενε

Ξάφνου μία ιδέα έφώτισε τό κεφάλι του Σαιντάνζ. Νά τη λάβη δέθεν υπό την προστασίαν του όχι με κατακτητικούς σκοπούς, αλλά ως κηδεμών και προστάτης και παρασύρη την Ίωάννα μέχρι της γωνίας της μεγάλης αίθουσας, όπου ύπήρχε ένα βάζο με άνθη.

Ήσαν τά άνθη της άπάτης. Αυτά μεταχειριζόταν ο Σαιντάνζ στό σπίτι του όταν τό προμήθευαν κανένα κορίτσι, τό ποίο άνθισματο στίς δουλερές του όρέξεις.

Εμελλε και ή Ίωάννα νά πέση θύμα των ανθέων.

Πράγματι, μόλις της πρόσφερε ο Σαιντάνζ την ανθοδέσμη και ή Ίωάννα την έφερε κοντά στό πρόσωπό της νά μυρισθί τά λουλούδια, ξαφνικά την κατέλαβε ένας ύπνος και έγυρε.

Ο Σαιντάνζ τότε θεωρήθη ο νικητής. Όλοι έκαναν τόπο και ο ιππότης έφερε και έζάπλωσε τό θύμα του πάνω σ' ένα ντιβάν.

Τά ποτήρια γέμισαν με κρασί νά γιορτάσουν την κατάκτησι του Σαιντάνζ, ζτε τη στιγμή εκείνη ή πόρτα άνοιξε κι ένας άγγελιοφόρος του Κριβεγι έμπηκε μέσα στην αίθουσα λαχανιασμένος.

— Η Α. Ε. ο καρδινάλιος Μαζαρίνος απέθανε! έφώναξε.

Μία νεκρική σιγή επεκράτησε μέσα στην αίθουσα.

Οί δύο φίλοι, ο Σαιντάνζ και ο Ντ' Άλμπέρτ άνοιξαν βιαστικά τά γράμματα που τους έστειλε ο μαρκήσιος ντε Κριβεγι.

Τους πληροφορούσε ότι μέσα σέ λίγες ώρες τό Παρίσι θα έπαναστατούσε και τους έδινε έντολη νά πάνε στόν ύπουργό Κολμπέρ, ο οποίος ήταν για την ώρα ο κύριος της καταστάσεως.

Ο ιππότης ντ' Άλμπέρτ άμέσως και ο Σαιντάνζ άνεχώρησαν άφίονοντας μέσα στη σύγχυσι τους προσκαλεσμένων τους.

Επειτα από λίγο μέσα στην αίθουσα δεν είχαν άπομείνει παρά μονάχα οί έταίρες, οί οποίες άρχισαν κι αυτές νά ντύωνται για νά φύγουν.

Μέσα στην τεράστια αίθουσα έμειναν τώρα δυο γυναίκες: Εκείνη που έκανε την ψεύτικη βασίλισσα και ή Ίωάννα, κοιμισμένη πάνω στό ντιβάν.

Τότε μία σατανική ιδέα ήλθε στό πνεύμα της έταίρας ένα χαμόγελο άφησε νά πλανηθί στά χείλη της, ένα χαμόγελο που άσφαλώς θα πάγωνε από φρίκη τό

δυστυχισμένη Ίωάννα άν έξυπνούσε τό στιγμή εκείνη.

Αλλά τό ναρκωτικό που βρισκόταν μέσα στό λουλούδι δεν είχε τελειώσει τό άποτέλεσμά του. Και ή κοιμισμένη δεν ένόησε ότι ή έταίρα την περιτύλιγε σ' ένα πλατύ μανδύα βελούδινο.

Περιτυλιγμένη μ' αυτό τόν τρόπο ή Ίωάννα, την έφερε ο ύπηρέτης της έταίρας στην άμαξα που την περιέμενε.

Και ή άμαξα άνεχώρησε γρήγορα.

Η Ίωάννα έιέφευγε ως εκ θαύματος έναν τρομερό κίνδυνο, αλλά για νά πέσει σ' έναν άλλο έξ ίσου μεγάλο, που θα την έρριχνε ή κακόβουλη εκείνη γυναίκα.

ΠΟΥ ΗΤΑΝ Ο ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ, ΕΝΩ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ Η ΊΩΑΝΝΑ

Από τις γορτές του γάμου του Λουδοβίκου ΙΔ', ο Μαζαρίνος έμενε στην κατοικία του στό Βενσέν και εκεί άγωνία θραδέως.

Η άνδρική του όμως φύσις είχε μία καταπιεστική ένεργητικότητα.

Ο ύπουργός, άν και έτοιμοθάνατος, έμενε στό γραφείο του και άσχολείτο σέ όλες τις ύποθέσεις του Κράτους με μία έξαιρετική διαύγεια και επιδεξιότητα.

Δύο αίσθήματα μέσα στην ψυχή του έκυριεύαν όλα τ' άλλα.

Μέχρι την τελευταία του στιγμή ο άνθρωπος αυτός συλλογιζόταν πως νά εκδικηθί εκείνους, έναντίον των οποίων είχε παράνομα και νά αύξηση την περιουσία του, ή οποία ήταν ήδη αρκετά μεγάλη.

Δέν θα έκπλαγι λοιπόν κανείς, άν μάση ότι ο άρρωστο, αυτός έδιωχνε όλους τους γιατρούς του, οί οποίοι του συμβούλευαν άπόλυτη ήσυχία και κάτευε όμως ν' άκούη τους διαφόρους κατασκόπους, οί οποίοι ήρχοντο κάθε μέρα και τόν κρατούσαν ένήμερο για τις ένεργειες των δυσηρεστημένων.

Δύο από τους κατασκόπους αυτούς είχαν πάντοτε τό δικαίωμα νά γίνονται δεκτοί κάθε ώρα της ημέρας ή της νύχτας.

Απ' αυτούς πρώτος ήταν ο άνθρωπος τόν οποίον είχε επιφορτίσει νά άναζητήση τόν μυστηριώδη άρχηγό της συνωμοσίας, ή οποία έξυφαίνετο έναντίον του βασιλέως.

Τό δεύτερο άτομο, για τό όποιο ο Μαζαρίνος ήταν πάντοτε δραστής, είχε έντολή νά άποκαλύψη αντί πάσης θυσίας τό μέρος όπου είχαν κρυμμένο τόν περίφημο θησαυρό των «Δυσηρεστημένων».

Είδαμε ότι ο καρδινάλιος είχε αλλάξει όλους τους πορθητές του άνατολικού μέρους του Σηκουάνα.

Και τότο γιατί είχε είδοποιηθί ότι οί άρχηγοί των «Δυσηρεστημένων» μαζεύονταν σάν κάποιο μέρος του βασίλειου Κρασού.

Η ένδειξις βέβαια ήταν πολύ άόριστη. Γι' αυτό ο Μαζαρίνος έδωκε διαταγή νά προσβούν σέ άδιόκοτες έρευνες καθ' όλη την έκταση του δάσους.

Για τόν σκοπό αυτό μάλιστα είχε δώσει άδεια σέ μερικούς από τους φρουρούς του, τους πλέον τολμηρούς, νά ένωθούν με μικρό άπόσπασμα, τό όποιο ο μαρκήσιος ντε Κριβεγι έλαβε μαζί του για νά τόν βοηθήση νά άρπάξη διά της βίας και νά φέρη στό Παρίσι τη Μαγδαληνή τη Μπλανζίς.

Μόλις πληροφορήθηκε λοιπόν ότι ο

μαρκήσιος είχε επιτύχει την επιχείρησι, τότε ο καρδινάλιος περίμενε με άνυπομονησία την έπιστροφή των φρουρών του Ριγκομπέρ, Βανταγκύ, Λαριέλ, του Βάσκου και του Μαρτινιάκ, οί όποιοι θα του έδιναν άναφορά από ό,τι μπόρεσαν ν' άνακαλύψουν σχετικά με τους «Δυσηρεστημένους».

Ός προς τόν Πεισματάρη, ήταν άλλο πράγμα.

Ο Μαζαρίνος είχε τόση μεγάλη πεποίθησι στούς τρόπους της ένεργειάς του, ώστε περίμενε την έπιστροφή του, βέβαιος ότι ο επιδέξιός αυτός κατάσκοπος θα ήταν σέ θέση νά του πηρά σπουδαίο, που θα άφορούσε τόν θησαυρό.

Γνωρίζομε επίσης γιατί αί περισσότεροι από τους φρουρούς δεν μπόρεσαν νά έλθουν νά κάνουν την άναφορά τους στήν καρδινάλιο.

Τέσσερις απ' αυτούς είχαν σκοτωθί με μονομαχία από την οποία ο κωδωνοκρούστης είχε βγί νικητής.

Από τους δύο επιζώντες, ο Μαρτινιάκ είχε παρουσιασθί μόνος μπροστά στόν ύπουργό για νά του άναγγείλη ότι είχε φέρει τόν δεσμώτη, τόν όποιο ο μαρκήσιος ντε Κριβεγι είχε έμπιστευθί στη φύλαξί του.

Ο Μαζαρίνος είχε, όπως ξέρομε, επιτύχει από τόν βασιλέα ένα μυστικό διάταγμα έν λευκώ και είχε ένεργήσει νά φυλάκισουν τόν ύυλοκόπο Κλαύδιο με έναν άπλοην μονάχα αριθμό.

Εσκόπευε ν' άνακρίνη ο ίδιος τόν φυλακισμένο, αλλά τότε μόνο, όταν θα έβλεπε προηγουμένως τόν Πεισματάρη.

Δύο μέρες είχαν περάσει από την έπιστροφή του Μαρτινιάκ χωρίς ο Πεισματάρης νά φανή καθόλου.

Η τόσο μακρά άπουσία του έβασε σέ ύποψιες τόν Καρδινάλιο μήπως κι' αυτός είχε σκοτωθί όπως οί σύντροφοί του.

Την τρίτη όμως ημέρα πολύ πρωί, ενώ ο Καρδινάλιος έμελλε νά ύπάγη στά δωμάτια της Άννας της Αυστριακής, είδε νά μπαινί ο Πεισματάρης.

Ο Μαζαρίνος μόλις τόν είδε έχαμογέλασε:

— Ά, φίλε μου, μοι φαίνεται πως φτηνά τη γλύτωσες.

— Ξέρει λοιπόν ή έξοχότης Σας;

— Ξέρω, ξέρω, διέκοψεν ο ύπουργός: μ' ένα κίνημα.

Ο Πεισματάρης έκανε μία υπόκλισι.

— Σέ συγχάριω που δεν είχες και τό την ίδια τύχη με τους συντρόφους σου, αλλά δεν σε συγχάριω γιατί φάνηκες κατώτερος της άποστολής που σου άνέθεσα.

Ο Πεισματάρης προσποιήθηκε ότι ήταν πολύ άνήσυχος.

— Λοιπόν, δεν μοι φέρνεις καμμία σπουδαία είδησι;

— Ο φρουρός σιωπούσε.

— Εγώ λοιπόν πρέπει νά σοι δώσω πληροφορίες! έφώναξε ο Μαζαρίνος.

Ο Πεισματάρης έκανε νά σηκώσει τό μάτια και τά κατέβασε άμέσως.

— Ναι, έξηκλούθησε ο ύπουργός, σοι έχω άναθέσει νά άνακαλύψης τό μέρος όπου είνε κρυμμένος κάποιος θησαυρός. Δεν έμαθες λοιπόν τίποτε; Χρειάζόταν ένας άνθρωπος πιδ επιδέξιός από σένα. Και όμως είχα τόσο καλή γνώμη για σένα...

Εκτός τούτου, σοι έχω έμπιστευθί και μερικές ένδειξεις που θα σε έβάζαν στά ίχνη του άρχηγού μιάς τρομεράς συνωμοσίας. Αλλά γι' αυτό δεν άρκοι' νά έχη κανείς θάρρος και νά παύη τό σπάθι στά χέρια του. Τό κυριότερο για νά φθάση κανείς τό άποτέλεσμα που ήλπίζα είνε νά έχη όσφρησι και επιδεξιότητα για νά διαβάξη στη φυσιογνωμία των ανθρώπων.

Εκτός τούτου, σοι έχω έμπιστευθί και μερικές ένδειξεις που θα σε έβάζαν στά ίχνη του άρχηγού μιάς τρομεράς συνωμοσίας. Αλλά γι' αυτό δεν άρκοι' νά έχη κανείς θάρρος και νά παύη τό σπάθι στά χέρια του. Τό κυριότερο για νά φθάση κανείς τό άποτέλεσμα που ήλπίζα είνε νά έχη όσφρησι και επιδεξιότητα για νά διαβάξη στη φυσιογνωμία των ανθρώπων.

Εκτός τούτου, σοι έχω έμπιστευθί και μερικές ένδειξεις που θα σε έβάζαν στά ίχνη του άρχηγού μιάς τρομεράς συνωμοσίας. Αλλά γι' αυτό δεν άρκοι' νά έχη κανείς θάρρος και νά παύη τό σπάθι στά χέρια του. Τό κυριότερο για νά φθάση κανείς τό άποτέλεσμα που ήλπίζα είνε νά έχη όσφρησι και επιδεξιότητα για νά διαβάξη στη φυσιογνωμία των ανθρώπων.

Εκτός τούτου, σοι έχω έμπιστευθί και μερικές ένδειξεις που θα σε έβάζαν στά ίχνη του άρχηγού μιάς τρομεράς συνωμοσίας. Αλλά γι' αυτό δεν άρκοι' νά έχη κανείς θάρρος και νά παύη τό σπάθι στά χέρια του. Τό κυριότερο για νά φθάση κανείς τό άποτέλεσμα που ήλπίζα είνε νά έχη όσφρησι και επιδεξιότητα για νά διαβάξη στη φυσιογνωμία των ανθρώπων.

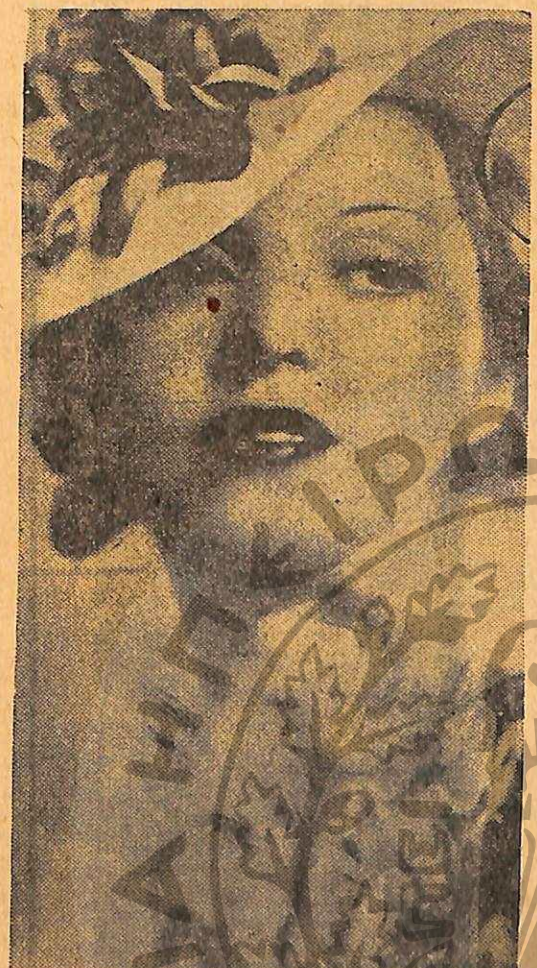
Εκτός τούτου, σοι έχω έμπιστευθί και μερικές ένδειξεις που θα σε έβάζαν στά ίχνη του άρχηγού μιάς τρομεράς συνωμοσίας. Αλλά γι' αυτό δεν άρκοι' νά έχη κανείς θάρρος και νά παύη τό σπάθι στά χέρια του. Τό κυριότερο για νά φθάση κανείς τό άποτέλεσμα που ήλπίζα είνε νά έχη όσφρησι και επιδεξιότητα για νά διαβάξη στη φυσιογνωμία των ανθρώπων.

Ένα πολύ ένδοξο όνομα!

Διήγημα υπό ΓΚΡΙΤΣΚΟ

Εκείνη την βραδυά τό καμπαρέ «Ματλώ» του Μονπαρνάς, παρουσιάζε έξαιρετική κίνησι. Η τζάζ με τους εύθυμους σκοπούς της ρούμπας και της καριόκας, ήλέκτριζε τά ζευγαράκια που στροβιλίζαν τά άγκαλιάσμένα σώματά τους στη φωτισμένη πίστα. Ένα γκρουπ από Άμερικανούς περιηγώντας σ' ένα θεωρείο χαλούσε τόν κόσμο άνοιγοντας συνεχώς σαμπάνιες...

Καθισμένοι στό τραπέζακι τους, ο Τζιοβάνι, ο Μισέλ και ο Φραντζέσκος άνάμεσά από τήν γενική εύθυμία μοιραζόντουσαν τό περιεχόμενο μιάς κοινής μπουκάλας κρασιού. Και οί τρεις τους, ύπάλληλοι στην ίδια εταιρία, έθγαιναν πού και πού από την πεζή συνηθισμένη ζωή που έκαναν, και θυσιάζοντας ένα μέρος του πενιχρού μισθού των, τό έρριχναν έξω! Έκαναν ένα «παριζιάνικο λουτρό καθα-

...Η όμορφη κυρία σήκωσε τά μάτια της στόν Φραντζέσκο.

μοι» όπως έλεγαν. Στην πραγματικότητα όμως μόνο οί δυο πρώτοι διασκέδαζαν σ' αυτές τις εύθυμες στιγμές, ενώ ο τρίτος ο φτωχός Φραντζέσκος μόλις και μετά βίας άκολουθούσε τους φίλους του στό γλέντι.

Δέν ήταν μεγαλείτερος στά χρόνια ούτε είχε τίποτε τό ελαττωματικό ώστε νά μειονεκτί άπέναντι των άλλων, αλλά εκ φύσεως δειλός, άτολμος και διστακτικός, δεν είχε πάρει τόν «άέρα» της ζωής και είχε μείνει στό έσωτερικό του ο έπαρχιώτης που ξεκίνησε μία μέρα από την μικρή πατρίδα του για την κατάκτησι της μετρίας και πεζής ζωής ενός άφανούς ύ-

παλλήλου, που άποτελούσε τό ιδανικό του. Ακόμα και ή σύμπτωση είχε πέξει φαίνεται μαζί του ένα άσχημο παινίδι γιατί το έτυχε νά λέγεται Μιραμπώ. Φραντζέσκος Μιραμπώ. Και αυτό τό ένδοξο όνομα που είχε... μοιρασθί με τόν περίφημο πρωταγωνιστή της Γαλλικής Επαναστάσεως, τόν έκανε κωμικό. Αυτή ή δουλειά είχε άρχισι από τά παιδικά του χρόνια.

Στό στρατό ο δεκαενός του κάγχαζε! —Ο ένδοξος Μιραμπώ νά πάρη την σκούπα και γραμμή για καθαριότητα.

Τώρα στό γραφείο που εργαζόταν, τό εφιαλτικό του όνομα τόν κυνηγούσε άκόμα. Οί συνάδελφοί του τόν κοροϊδεύαν.

— Μιραμπώ, έδω! Μιραμπώ, εκεί!

Κι' εκείνος καταβάζοντας τό κεφάλι κοκκίνιζε χωρίς ν' άπαντά.

Εκείνο τό θράδυ ένας από τους συναδέλφους του τόν ρώτησε:

—Θά χορέψης, Μιραμπώ;

—Εύχαριστά. Προτιμώ νά σάς βλέπω.

«Ελά, έλα Μιραμπώ, μην κάνης κουταμάρες, έπέμενε εκείνος. Θά χορέψης κι' εσύ!

Ο Τζιοβάνι κι' ο Μισέλ σηκώθηκαν, πιάσανε τόν Φραντζέσκο από τις μασχάλες και τόν παρέσυραν στην μέση της σάλας φωνάζοντας:

—Ανοίξε νά περάση ο κ. Μιραμπώ! Θά χορέψη ο κ. Μιραμπώ, με την πιδ ωραία κυρία!

Οί τρεις νέοι τρικλίζοντας έφτασαν κοντά στην παρέα των Άμερικανών.

Μιά έξαιρετικά όμορφη κυρία από την συντροφιά γύρισε προς τους νέους χαμογελώντας.

—Κυρία, είπε ο Τζιοβάνι κάνοντας μία υπόκλισι, επιτρέψατέ μου νά σάς παρουσιάσω ένα φίλο μας με ένδοξο όνομα: Ο κύριος Μιραμπώ!...

Η όμορφη κυρία σήκωσε τά μάτια στόν Φραντζέσκο που είχε γίνει κόκκινος σάν παπαρούνα, και με άμερικάνικη προφορά του είπε:

—Ω, κύριε Μιραμπώ, χαίρομαι πάρα πολύ για την γνωριμία σας. Καθήστε σάς παρακαλώ. Γκαρδόν γρήγορα μία σαμπάνια. Είμαι ή κυρία Ντόροθι Άντζελ-γούρθ, τοι γνωστού τραπεζίτου της Ν. Υόρκης. Τί εύτυχία νά γνωρίσω τόν άπόγονο του περιφήμου Μιραμπώ!

—Μά... ξέρετε — ψέλλισε εκείνος — πρέπει νά σάς δηλολογήσω ότι...

—Α! Πολύ ενδιαφέρον! Πολύ ενδιαφέρον! Φαντασθίτε τί μούτρα θα κάνουν οί φίλες μου στό Κολούμπια Στρίτ όταν τους πω ότι γνώρισα τόν άνηψιό του Μιραμπώ. Θα σιάσουν άσφαλώς από τη ζήλεια τους. Ακόμα λίγη σαμπάνια;...

Χόρεψαν μαζί, μέθυσαν κι' έφυγαν μαζί. Τί έγινε μετά; Ο Φραντζέσκος δεν μπόρεσε νά τό προσδιώρη.

Την άλλη μέρα τό πρωί έγυπνους στό δωμάτιό του ντυμένος, και είδε στόν καθρέφτη ότι τό πρόσωπό του ήταν γεμάτο σημάδια. Κόκκινοι λεκέδες από τά χείλη της ήταν...

Σηκώθηκε πλύθηκε και με βαρύ κεφάλι από τους άφρους της σαμπάνιας ξεκίνησε για τό γραφείο. Στά μάτια του έλαμπε μία άσυνήθιστη φλόγα.

Άργησε, και οί συνάδελφοί του τόν δέχτηκαν με περιφρονητικά μειδήματα και σόγια:

—Ο ένδοξος Μιραμπώ άργησε!

Χωρίς κανείς νά τό περιμένε ο Φραντζέσκος σήκωσε τό κεφάλι και κυττώντας στά μάτια τους θασσαστάς του είπε με σταθερή φωνή:

—Ναι, λέγομαι Μιραμπώ, ήλίθιοι! Δεν ύπάρχει όμως λόγος νά γελάτε γι' αυτό! Ο πρώτος που θα τολμήση νά κοροϊδέψη τό όνομά μου θα έχη νά κάνει μαζί μου.

Δέν χρειάστηκε νά εξακολοδώση. Οί συνάδελφοί του είχαν καταλάβει τί ένοούσε και ύποταγμένοι, κατέβασαν τά κεφάλια τους, ενώ ο Φραντζέσκος πέρασε ανάμεσά τους ύπερήφανος. Ο Φραντζέσκος Μιραμπώ, που έβηκε τό θάρρος του από μία κατάκτησι!...

Χωρίς κανείς νά τό περιμένε ο Φραντζέσκος σήκωσε τό κεφάλι και κυττώντας στά μάτια τους θασσαστάς του είπε με σταθερή φωνή:

—Ναι, λέγομαι Μιραμπώ, ήλίθιοι! Δεν ύπάρχει όμως λόγος νά γελάτε γι' αυτό! Ο πρώτος που θα τολμήση νά κοροϊδέψη τό όνομά μου θα έχη νά κάνει μαζί μου.

Δέν χρειάστηκε νά εξακολοδώση. Οί συνάδελφοί του είχαν καταλάβει τί ένοούσε και ύποταγμένοι, κατέβασαν τά κεφάλια τους, ενώ ο Φραντζέσκος πέρασε ανάμεσά τους ύπερήφανος. Ο Φραντζέσκος Μιραμπώ, που έβηκε τό θάρρος του από μία κατάκτησι!...

νοί του ήσαν ο Γιάννης Μώρ και ο Ροσκώφ.

— Η Λευκή βαστούσε την άναπνοή της.

— Άφοῦ ἔκανε αὐτές τις ἐκμυστηρεύσεις ζήτησα νά τοῦ προσφέρω τή συνδρομή μου. Ἐκεῖνος ὅμως ἀντέστη, ὄχι γιατί ἤθελε νά ἀποθάνῃ. Ἀπεναντίας ζητοῦσε νά ζήσει γιά νά ἐκδικηθῇ τόν θάνατο τοῦ Κρέθκερ καί τοῦ Μαυρικίου, νά ἐκδικήσῃ τόν ἑαυτό του. Ἐπιθυμοῦσε νά μὴ μάρθῃ κανεῖς ἄλλος πλὴν ἀπὸ μένα ὅτι ζῇ... Ὅυτε ἡ κόμησα... οὔτε ἐσεῖς, Λευκή... καί τὴν ὁποία τόσο ἀγαποῦσε.

Στάθηκε χαμογελῶντας πρὸς τὴ Λευκή κι' ἐξακολουθῆσε:

— Ὁ κόμης εἶχε στὸ γραφεῖο του ἓνα δραστηκώτατο νάρκωτικό, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὴ χρῆσι.

— Τὸ ἔφερα καί ἤπιε, ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε προηγουμένως τις τελευταῖες του θελήσεις καί ἀπεκοιμήθη σὲ ὕπνο ληθαργικό. Ὅλος ὁ κόσμος ἐξακολουθοῦσε νά τὸν θεωρῇ νεκρό.

— Κι' ἔτσι τὸν θάψαμε... Ἐννοεῖτε, Λευκή...

— Ἐννοῶ ἢ μᾶλλον δὲν τολμῶ νά ἐλυνήσω. Δὲν τολμῶ νά πιστεύω τόσο εὐτυχία.

— Καί ὅμως εἶνε ἀλήθεια.

— Ὁ πατέρας μου ζῇ;

— Ζῇ, Λευκή. Ζῇ καί σὰς περιμένει...

— Ποῦ εἶνε;

— Κοντὰ σας.

— Πέτρο, γιατί με κάνετε νά υποφέρω;

— Ὁ πατέρας εἶνε ἐδῶ, Λευκή, σὲ μιά στιγμή θά μπορέσετε νά τὸν ἀγκαλιάσετε.

— Ἡμπορῶ νά ἰδῶ τὸν πατέρα μου;

— Ἀμέως.

— Εἶνε ἑτοιμος νά με δεχθῇ;

— Σὰς περιμένει.

— Ὁδηγήστε με πρὸς αὐτόν.

— Ἐλάτε!

— Ἦταν ἑτοιμοὶ νά πάνε γιά τὸ διπλὰ ὁ δωματίου, ὅτε ἡ πόρτα ἀνοίξε καί στὸ κατώφλι φάνηκε ὁ Ζὺλ ντὲ Μιρμόν.

— Ἡ Λευκή ἔβγαλε μιά κραυγὴ κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

Καί ὁ Ζὺλ κατὰ τὴν ὑπέρτατη αὐτὴ στιγμή εἶχε λησμονήσει τὸν πρὸς τὴ Λευκή ἔρωτά του.

— Ὁ ἔραστής δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη, δὲν ὑπῆρχε ἤδη πρὸ πολλοῦ.

— Ἡ πατρικὴ στοργὴ μὲ μεγάλη τρυφερότητα, αὐτὸ ἔμενε ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνο.

— Λευκή, ἔλεγε ὁ Ζὺλ, Λευκή, ἀγαπημένη μου!

— Πατέρα! Πατέρα, σὲ ξαναβρίσκω ζωντανό, ἔσένα πού ὅλος ὁ κόσμος σὲ θεωροῦσε νεκρό!

— Δάκρυα χαρὰς τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια τους καί αὐλάκωναν τὰ πρόσωπά τους.

— Ὁ Ζὺλ ἐφίλησε καί πάλι τὴ Λευκή.

— Πήγαινε στὸ δωμάτιό σου, τῆς εἶπε, καί θάρῃ σὲ λίγο νά σὲ βρῶ. Ἐνα πρᾶγμα σοῦ λέγω, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε πατέρας σου...

— Ἡ Λευκή τοὺς ἄφησε.

— Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν μόνοι, ὁ κόμης ντὲ Μιρμόν κατέβασε τὴν κουκούλα τοῦ μανδύα του πάνω στὸ κεφάλι του.

— Ἐκρυσῆ ἐντελῶς τὸ πρόσωπό του. Τότε γύρισε καί εἶπε στὸν Μοργκάν:

— Εἶμαι ἑτοιμος.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Μοργκάν.

Βγήκανε ἔξω. Μπροστὰ τους εἶχανε τὸν Ροσκώφ κάτωχρο καί ζαρωμένο.

— Ὁ κόμης ἔμεινε στὴ σκιά.

— Ὁ Μοργκάν προχώρησε καί κατέλαβε τὴ θέσι του.

— Ροσκώφ, εἶπε, γιά τελευταία φορὰ ζητῶ νά ὁμολογήσῃς τὰ ἐγκλήματά σου, γιά τελευταία φορὰ σὲ παρακαλῶ νά μὴν ἀρνηθῇς.

— Ὁ Ροσκώφ ἀπήντησε:

— Γιά τελευταία φορὰ ἐπιμένω νά σὰς πῶ θὲν θεωρῶ γιά κουταμάρες τις κατηγορίες σας.

— Ὁ Μοργκάν ἐστράφη τότε πρὸς τὸν κόμην καί κλινικὴ παρατήρησι τῆς τρέλας τοῦ ἀπὸ εἰδικούς ἐπιστήμονας.

— Ὁ Ροσκώφ ἐξήγησε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

— Ἐρωτήστε τὴν κόμησα, εἶπε. Δὲν προδίδω τὸν ἔρωτά μας... διότι μαθῆται...

— Ἀγαπῶμαστε ἀπὸ καιρό. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ γεννήθηκε μιά κόρη... ἡ Μάργαρίτα θά σὰς πῇ ὅτι τῆς κόρης αὐτῆς δὲν εἰσῆε ὁ πατέρας... Εἶνε ἀληθεια ὅτι πρὸς χάριν τῆς γιά νά τὴν καταστήσω πλουσία ἔγινε δολοφόνος. Εἶμαι στὴν ἐξουσία σας... Θά με πλῆξετε, ἔτσι. Θά σὰς κατηγορῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή...

Τότε μόνον ὁ Ροσκώφ παρετήρησε τὸν καινουργιοφερόμενο καί ἀνατρίχιασε. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Καί γιατί ἦταν σκεπασμένος;

— Ὁ κόμης ντὲ Μιρμόν ἐπλησίασε.

— Ἐπειδὴ ἐξακολουθεῖς νά ἀνῆσαι, εἶπε ὁ Πέτρος, ἐπειδὴ ἐξακολουθεῖς νά ἱσχυρίζεσαι ὅτι δὲν διέπραξες κανένα ἐγκλημα γιά τὰ ὁποῖα σὲ κατηγοροῦμε, θά ἐπικαλεσθῶμε τὴ μαρτυρία κάποιου.

Καί ἀποτάθηκε στὸν Ζὺλ:

— Κόμη ντὲ Μιρμόν, ἀποκαλυφθῆτε!

Καί ὁ Ζὺλ ἄφησε τὸν μανδύα του νά πέσῃ. Παρουσιάστηκε ἡρεμὸς καί ὠχρός.

— Ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξε κεραυνοβόλος.

Μόλις εἶδε τὸν κόμητα ὁ Ροσκώφ, νύμισε ὅτι βρισκόταν σὲ μιά φρικώδη ὁπασία.

— Ὁπισθοχώρησε πνίγοντας μιά κραυγὴ.

— Ἐμεινε σὲ μιά στάσι τραγικὴ, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του.

Δὲν μποροῦσε νά πιστέψῃ ποτὲ ὅτι αὐτὸς πού βρισκόταν μπροστὰ του ἦταν ὁ Μιρμόν.

— Ὁ κόμης ντὲ Μιρμόν εἶχε πεθάνει.

Μήπως δὲν παρευρέθηκε στὴν τελευταία του ἀγωνία, στοὺς τελευταίους του σπασμούς;

Μήπως δὲν ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ κοντὰ στοὺς θάμνους ὅταν ὁ Γιάννης Μώρ κοιτοῦσε τὸν κόμητα κάτω ἀπὸ τὸ γόνάτο του καί τὸν στραγγάλιζε;

— Ὁχι, δὲν ἦταν αὐτός. Δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νά εἶνε τὸ φάντασμά του.

— Ὁ Μιρμόν σὰν νά κατάλαβε τις σκέψεις του, τὸν ἐπλησίασε καί τοῦ εἶπε:

— Με ἀναγνωρίζεις, δυστυχῶς, καί θά ἀρνηθῇς καί τώρα ἀκόμα τὸ ἐγκλημα σου; Ἐνα ἀπὸ τὰ θύματά σου σηκώνεται γιά νά σὲ τιμωρήσῃ. Οἱ νεκροὶ ἐκδικοῦνται... Μπορεῖτε νά ζητήσετε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸς μόνον θά σὰς συγχωρήσῃ...

— Ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι... Δὲν πρέπει κανεὶς νά ζητᾷ τὰ ἀδύνατα... Ἐμεῖς δὲν θά σὰς συγχωρήσωμε.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ροσκώφ εἶχε πέσει στὰ γόνατα.

— Ὁ Ρο

‘Εγκλήματα κατὰ παραγγελίαν γιὰ νὰ θεραπεύεται ἡ πλήξις

“Όταν οἱ εκατομμυριοῦχοι πεθαίνουν ἀπὸ... μελαγχολία.— ‘Η πρωτότυπη ἐφευρέσις τοῦ δόκτορος Γκρένεϋ.— Πῶς ἰδρύθη τὸ πρωτότυπον «Σανατόριον κατὰ τῆς πλήξεως».— ‘Αλλεπάλληλα ψεύτικα ἐγκλήματα, γιὰ νὰ διασκεδάζουν οἱ «ἄρρωστοι».— ‘Η ἐπιτυχία τῆς «ἐφευρέσεως».

‘Ασφαλῶς ἡ μελαγχολία εἶνε μιά μεγάλη ἀρρώστεια. ‘Αλλώστε ἔχει λεχθῆ: «Προτιμότερον κανεὶς νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀγάπην, παρά ἀπὸ... πλήξιν!». Τὸ ρητὸ αὐτὸ ἀνῆκει στοὺς ‘Αμερικανούς, οἱ ὅποιοι —μὴ σὰς φανήσῃ παράξενο— ὑποφέρουν ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀνίας. ‘Υπάρχει ὅμως καὶ ἀντίδρασις.

Στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν σήμερα πολλοὶ εκατομμυριοῦχοι καὶ πρὸ παντὸς ἐκατομμυριοῦχος ποὺ παρ’ ὅλο ὅτι ἀριθμοῦν μὲν 25 Μίλιους, ἔχουν δοκιμάσει κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἡ ζωὴ καὶ ὁ πλοῦτος, καὶ κατὰ συνέπειαν, εἶνε ἀπολύτως δικαιοδογημένοι, ὅταν παρ’ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτουν, ὑποφέρουν ἀπὸ πλήξιν...

Δὲν εἶνε ὅμως μόνο οἱ ‘Αμερικανοί, ποὺ ὑποφέρουν ἐστὶ. Πρόκειται, μάλλον, γιὰ μιά ὁμαδικὴ ἀρρώστεια, ποὺ προσβάλλει τοὺς πλουσίους καὶ τὴν ὁποία ἔνας ἔξυπνος γιαντὸς σοφίστηκε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἐπιτυχῶς. ‘Ο δόκτωρ Ρόντελ Γκρένεϋ ἐγκατεστημένος χρόνιον στὴν πόλιν Ντένερ τοῦ Κολοράδο, ἀριστος ἐπιστήμων, ἀλλὰ καὶ μεγάλος ἐπιχειρηματίας —ὅπως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων— εἶχε τὴν εὐτυχίαν ἐμπνεῦσι νὰ χτίσῃ ἕνα πάλαιον σανατόριον κατὰ τὴν ἰδίαν γιὰ τὰς κυρίες ποὺ πάσχουν ὄχι, βέβαια, ἀπὸ... φυματίου, ἀλλὰ ἀπὸ μελαγχολίας καὶ πλήξιν...

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ

‘Η πρωτότυπη ἐπιχείρησις τοῦ δόκτορος Γκρένεϋ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία στὴν...δολλαριοῦχον κοινωνίαν τοῦ Νέου Κόσμου καὶ σὲ λίγο ὅλο τὸ ἄνθος τῆς ἔτρεξε νὰ κρατήσῃ θέσεις στὴν πολυτελέστατη κλινικὴ, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν «νέα ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν κατὰ τῆς τρομερῆς ἀσθενείας τῆς μελαγχολίας» —ὅπως ἔγραψαν οἱ ἐγκύκλιοι ποὺ κυκλοφόρησε ὁ δόκτωρ Γκρένεϋ.

‘Η «κοῦρα» ποὺ σοφίστηκε ὁ ‘Αμερικανὸς ἐπιστήμων δὲν συνίστατο εἰς τὴν διασκέδασι τῶν ἀσθενῶν, μετὰ τὴν συνηθισμένην θεάματα τῶν θεάτρων ἢ τὰς ἀττραξιὸν τῶν «μιοῦζικ-χάλλ», ὅπως θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ κάθε θνητὸς. Τουναντίον ἔχει ἀρχὰς ποὺ βασίζονται ἐπὶ τῆς φυσιολογίας καὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀνθρώπου. ‘Αλλὰ ὡς ἀναφέρωμε μερικὰς λεπτομέρειας τῆς περιέργου αὐτῆς θεραπείας:

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΜΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

“Ενα πρῶν —ἐπὶ παραδείγματι— πέντε ἢ ἕξ ἀπὸ τὰς πλουσιώτερας τροφίμους τοῦ «σανατορίου» ἀνακαλύπτουν ὅτι ἔχουν χάσει ὅλα τοὺς τὰ κοσμήματα, συνολικῆς ἀξίας πολλῶν εκατομμυρίων δολλαρίων! ‘Η κλινικὴ ἢ μάλλον οἱ «ἄρρωστοι» τῆς ἀναστατώνονται.

“Ολοι διερωτῶνται πῶς ἔγινε τὸ ἐγκλημα καὶ τρέχουν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομίαν, ὅταν μὴ καμαριέρα θάζοντας τὰς φωνὰς ἐξηγῇ ὅτι ὄρῃκε ἕνα ὑποπτόν τύπον κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς στὸ τρίτο πάτωμα. Καὶ τότε ἀρχίζει ἕνα κυνηγητό, πολὺ διεγερτικὸ γιὰ τὰ νεῦρα τῶν κυρίων καὶ δεσποινίδων ποὺ κατὰ τὸ πλεῖστον κουράρονται στὴν περιεργὴν κλινικὴν τοῦ δόκτορος Γκρένεϋ.

“Οπλίζονται ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν μετὰ περιστροφὰ καὶ μάλιστα ἀνακαλύπτουν τὸν κλέφτην ποὺ ἔχει κρεμαστῇ ἀπὸ ἕνα παράθυρο, προσπαθώντας νὰ φύγῃ.

...“Ενας ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς σπνρίζει τὴν κἀνὴν τοῦ περιστεροῦ τοῦ στὸ πηλοῦν τοῦ κηπουροῦ, ποὺ ἔτρεξε ἐπάνω, ἀκούγοντας τὴν κραυγὴν μίας νέας ποὺ λιποθύμει.

“Ενα ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς σπνρίζει τὴν κἀνὴν τοῦ περιστεροῦ τοῦ στὸ πηλοῦν τοῦ κηπουροῦ, ποὺ ἔτρεξε ἐπάνω, ἀκούγοντας τὴν κραυγὴν μίας νέας ποὺ λιποθύμει.

“Ενα ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς σπνρίζει τὴν κἀνὴν τοῦ περιστεροῦ τοῦ στὸ πηλοῦν τοῦ κηπουροῦ, ποὺ ἔτρεξε ἐπάνω, ἀκούγοντας τὴν κραυγὴν μίας νέας ποὺ λιποθύμει.

“Ενα ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς σπνρίζει τὴν κἀνὴν τοῦ περιστεροῦ τοῦ στὸ πηλοῦν τοῦ κηπουροῦ, ποὺ ἔτρεξε ἐπάνω, ἀκούγοντας τὴν κραυγὴν μίας νέας ποὺ λιποθύμει.

1794

Πυροβολισμοί, φωνές, κακὸ, φασαρία, καὶ τέλος ὁ λωποδύτης —ἢ μάλλον ἡ... κούκλα ποὺ κρεμασμένη ἀπὸ τὸ παράθυρο παριστάνει τὸ λωποδύτη— πέφτει... νεκρὸς. Τὸ προσωπικὸν τῆς κλινικῆς τὸν ἀρπάζει πρὶν φθάσουν οἱ «ἄρρωστοι», τὸν χάνει σ’ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν ὁδηγεῖ δὴθεν στὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα.

“Εν τῷ μεταξὺ οἱ κυρίες ξαναπαίρνουν πίσω τὰ μπιζὺ τῶν καὶ γιὰ πολλὰς μέρας δὲν συζητεῖται τίποτε ἄλλο παρά αἱ φάσεις τῆς περιπετειώδους καταδιώξεως ποὺ — σκηνοθετημένη ἀπὸ τὸν δόκτορα Γκρένεϋ — προσάγουν οἱ «ἄρρωστοι», τὸν χάνει σ’ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς καὶ κατὰ συνέπειαν τοὺς ἔκανε νὰ ξεχάσουν τὴν μελαγχολίαν αὐτοῦ.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΘΗΡΙΩΝ!

Δὲν σταματᾷ ὅμως ἐδῶ ἡ παράξενη ἐφευρετικὴ τοῦ δόκτορος Γκρένεϋ. Νὰ ἔνα ἄλλο τέχνασμα:

“Ενῶ ἕνα ἔραδον οἱ κυρίες εἶνε συγκεντρωμέναι στὸ μεγάλο σαλόνι, ξαφνικὰ ἀπὸ τὰς πόρτας τῆς θεράντας ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΕΝ ΟΨΕΙ!...

“Αλλὰ τὰ θάσανα ἢ μάλλον ἡ δια-

σκέδαισι τῶν ἀρρώστων δὲν τελειώνουν ἐξὸς ἐδῶ. Τὴν ἐπομένην, ἀκριβῶς, ἡμέραν ἐνῶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες παίρνουν τὸ πρωινὸν τοὺς ἢ πόρτα ἀνοίγει ἀπὸτομα καὶ ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

“Εν τῷ μεταξὺ οἱ κυρίες ξαναπαίρνουν πίσω τὰ μπιζὺ τῶν καὶ γιὰ πολλὰς μέρας δὲν συζητεῖται τίποτε ἄλλο παρά αἱ φάσεις τῆς περιπετειώδους καταδιώξεως ποὺ — σκηνοθετημένη ἀπὸ τὸν δόκτορα Γκρένεϋ — προσάγουν οἱ «ἄρρωστοι», τὸν χάνει σ’ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς καὶ κατὰ συνέπειαν τοὺς ἔκανε νὰ ξεχάσουν τὴν μελαγχολίαν αὐτοῦ.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΘΗΡΙΩΝ!

Δὲν σταματᾷ ὅμως ἐδῶ ἡ παράξενη ἐφευρετικὴ τοῦ δόκτορος Γκρένεϋ. Νὰ ἔνα ἄλλο τέχνασμα:

“Ενῶ ἕνα ἔραδον οἱ κυρίες εἶνε συγκεντρωμέναι στὸ μεγάλο σαλόνι, ξαφνικὰ ἀπὸ τὰς πόρτας τῆς θεράντας ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΕΝ ΟΨΕΙ!...

“Αλλὰ τὰ θάσανα ἢ μάλλον ἡ δια-

σκέδαισι τῶν ἀρρώστων δὲν τελειώνουν ἐξὸς ἐδῶ. Τὴν ἐπομένην, ἀκριβῶς, ἡμέραν ἐνῶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες παίρνουν τὸ πρωινὸν τοὺς ἢ πόρτα ἀνοίγει ἀπὸτομα καὶ ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΕΝ ΟΨΕΙ!...

“Αλλὰ τὰ θάσανα ἢ μάλλον ἡ δια-

σκέδαισι τῶν ἀρρώστων δὲν τελειώνουν ἐξὸς ἐδῶ. Τὴν ἐπομένην, ἀκριβῶς, ἡμέραν ἐνῶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες παίρνουν τὸ πρωινὸν τοὺς ἢ πόρτα ἀνοίγει ἀπὸτομα καὶ ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΕΝ ΟΨΕΙ!...

“Αλλὰ τὰ θάσανα ἢ μάλλον ἡ δια-

σκέδαισι τῶν ἀρρώστων δὲν τελειώνουν ἐξὸς ἐδῶ. Τὴν ἐπομένην, ἀκριβῶς, ἡμέραν ἐνῶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες παίρνουν τὸ πρωινὸν τοὺς ἢ πόρτα ἀνοίγει ἀπὸτομα καὶ ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΕΝ ΟΨΕΙ!...

“Αλλὰ τὰ θάσανα ἢ μάλλον ἡ δια-

σκέδαισι τῶν ἀρρώστων δὲν τελειώνουν ἐξὸς ἐδῶ. Τὴν ἐπομένην, ἀκριβῶς, ἡμέραν ἐνῶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες παίρνουν τὸ πρωινὸν τοὺς ἢ πόρτα ἀνοίγει ἀπὸτομα καὶ ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΕΝ ΟΨΕΙ!...

“Αλλὰ τὰ θάσανα ἢ μάλλον ἡ δια-

σκέδαισι τῶν ἀρρώστων δὲν τελειώνουν ἐξὸς ἐδῶ. Τὴν ἐπομένην, ἀκριβῶς, ἡμέραν ἐνῶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες παίρνουν τὸ πρωινὸν τοὺς ἢ πόρτα ἀνοίγει ἀπὸτομα καὶ ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΕΝ ΟΨΕΙ!...

“Αλλὰ τὰ θάσανα ἢ μάλλον ἡ δια-

σκέδαισι τῶν ἀρρώστων δὲν τελειώνουν ἐξὸς ἐδῶ. Τὴν ἐπομένην, ἀκριβῶς, ἡμέραν ἐνῶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες παίρνουν τὸ πρωινὸν τοὺς ἢ πόρτα ἀνοίγει ἀπὸτομα καὶ ὁρμῶν μέσῃ αὐτῶν τεράστια λεοντάρια, μὴ λέοντα καὶ μὴ ἐξαγριωμένη τίγρις. Τὸ τί ἐπακολουθεῖ εἶνε εὐκολόν νὰ φαντασθῇτε.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΕΝ ΟΨΕΙ!...

“Αλλὰ τὰ θάσανα ἢ μάλλον ἡ δια-

Μόνο μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι πρόκειται νὰ γράψω τὴν παρακάτω ἀληθινὴν ἱστορίαν αἰσθάνομαι μιά ἐξαιρετικὴ συγκίνησιν νὰ με κυριεύῃ. ‘Η πέννα τρέμει ἀνάμεσα στὰ δακτυλά μου. Κρύβω, παγωμένες σταγόνας ἰδρώτα χαλαρώνουν τὸ μέτωπόν μου. Αἰσθάνομαι λυγμούς νὰ μοῦ φράζουν τὸν λαιμὸν καὶ τὰ δάκρυα θαμπώνουν τὸ βλέμμα μου, ποὺ μετὰ κόπο ξεχωρίζω τὰς γραμμὰς τοῦ χαρτίου. Εἶνε τόσο τραγικὸ αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ, πληγώνεται τόσο πολὺ τὴν καρδίαν μου, ποὺ φοβάμαι πῶς δὲν θὰ βρῶ τὰς κατάλληλας λέξεις γιὰ νὰ ἀποδώσω αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι, αὐτὸ ποὺ με πνίγει.

Μόλις εἶχα παντρευθῇ. Καθισμένος στὸ θάλαμον τοῦ αὐτοκινήτου μου, εἶχα δίπλ’ αὐτὸν, σχεδὸν κολλημένη ἀπὸ τὸν μου, τὴν ἀγαπημένην γυναῖκά μου. Δοκίμαζα μιά ἀμέτρητη χαρὰ μετὰ τὸ νὰ μπορῶ ἐλευθέρως νὰ τῆς ψιθυρίζω λόγια ἀγάπης, νὰ τὴν παίρνω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ τῆς χαϊδεύω τὰ μαλλιά... “Ετρεχα χαρούμενος προκαταβολικὰ γιὰ τὴν ἐκπληξὴν ποὺ θὰ δοκίμαζα ἢ Ραῦμόνδῃ μου σὸν ἀντίκρουσμα τοῦ ἀπαρτεμάν, ποὺ εἶχα ἐτοιμάσει ἀποκλειστικὰ γι’ αὐτήν. Σκεπτόμουν πῶς στὴ φιλίαν μου τίποτε δὲν θὰ ἔλειπε, ἀφοῦ ἡ βασιλίτισσά μου σὲ λίγο θὰ ἦταν στὸ παλατάκι τῆς. “Α! πόσο τὴν ἀγαποῦσα... “Όταν πιά ἦταν δική μου, ποὺ τίποτε δὲν μπορούσε νὰ μὴ χωρίσῃ, τότε μόνο ἔνοιωθα πόσο ἀπαραίτητη εἶχε γίνῃ ἐν τῇ ζωῇ μου.

“Ητρεπόμην νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀλλὰ ὡς διαβεβαίω, βλέποντάς τὴν ἔτσι ὡραία, σὰν ἕνα ὄνειρον, τυλιγμένην σὲ λευκά πέπλα τοῦ νυφικοῦ της, νὰ εἶνε ὁ στόχος τοῦ θαυμασμοῦ τῶν καλεσμένων μας καὶ τῶν περαστικῶν, αἰσθάνθηκα γιὰ μιά στιγμὴν τὸ μαῦρον φεῖδι τῆς ζήλειος νὰ με ἀγκωνῇ. Γρήγορα ὅμως ἐδιώξα τὰς κακὰς σκέψεις καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ μιά βροχὴν κουφέτα, ρύζι καὶ εὐχὰς, ξεκίνησα γιὰ τὸ σπιτάκι μας, ποὺ μὰς πρόσμενε χαρῶν.

Καθισμένη σὲ μιά γωνίαν τοῦ αὐτοκινήτου, ἢ Ραῦμόνδῃ ἄφινε νὰ τὴν παρασύρῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους χωρὶς νὰ μιλά. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε καμμίαν σημασίαν, γιὰτὶ ἀκούγα τὸς γρήγορους χτύπους τῆς καρδιᾶς τῆς ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δικούς μου. Γιὰ μιά στιγμὴν θέλησα κάτ’ ἐν πῶ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σωπάσω... “Αλλὰς τε, τί θὰ τῆς ἔλεγα;... Τί περισσότερο ἀπὸ ὅτι τὴν ἀγαποῦσα, τὴν ἀγαποῦσα σὰν τρελλός;...

“Ελπίσθηκα, δὲν εἶχα ὅμως προφθάσει νὰ βάλω τὸ αὐτοκίνητον στὸ γκαράζ, ὅταν ὅλο ἐκεῖνο τὸ εὐτυχισμένον ὄνειρον με μιάς χάθηκε καὶ ξαναγύρισα ἀπὸτομα στὴν σκληρὴν πραγματικότητά. Μόλις ἐτοιμαζόμουν νὰ σβύσω τὴν μηχανήν, ὁ Γκιουζέπε, ὁ ὑπηρέτης μου, ἔτρεξε κοντά μου:

—Μόλις ἐτηλεφώνησαν, κύριε, προσέθεσε ὁ Γκιουζέπε διακριτικὰ. Κῦτάξα τὸ ρολόγι μου. Μόλις πρόσφαιναν νὰ τρέξω στὸν σταθμό. Τὸ πάθος μου γιὰ τὴν δημοσιογραφίαν με ἐσπρώξε ν’ ἀποφασίσω με μιάς. Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ στερήσω τὴν ἐφημερίδα μου ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἐντυπωσιακὸν νέο.

—Ραῦμόνδῃ μου, φεύγω!... —Πρῶτ’ ἀπ’ ὅλα τὸ καθήκον μας. Αὐτὸ τὸ πρῶτ’ ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃς γυρίσει. Θὰ σὲ περιμένω ἀνυπομονῶς,

—Λοιπόν; —“Ο κύριος πρέπει νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ... Εἶχα σημειώσῃ τὸ ὄνομα. Καὶ οὐδ’ ἔτινε ἕνα κομμάτι χαρτί, ὅπου ἦταν γραμμένον τὸ ὄνομα ἐνὸς σταθμοῦ τῶν περιχώρων τοῦ Παρισιοῦ.

—Μὰ δὲν σοῦ εἶπαν τί συνέβη; —Μοῦ φαίνεται πῶς βρῆκαν στὴς γραμμὰς τὸ πτώμα τῆς εξαφανισθείσης γυναίκας.

Δὲν κατάρθωσα νὰ συγκρατήσω μιά μικρὴν κραυγὴν ἐκπλήξεως. —Τὸ πτώμα τῆς ἐξαφανισθείσης! Τῆς γυναικός, ποὺ ἡ εξαφάνισις συνετάραξε δολόκληρον τὸ Παρίσι, παρ’ ὅλο ποὺ παρόμοια ἐγκλήματα σὲ μιά μεγαλοπόλιν εἶνε συνηθισμένα πράγματα.

“Υπὸ ἄλλας συνθήκας ἀσφαλῶς θὰ εἶχα ἴδῃ ἀρπάξῃ τὴν βαλίτσα μου καὶ θὰ ἔτρεχα γιὰ τὸ σταθμό, ἀλλὰ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ θὰ στράγγιζα τὸ ποτήρι τῆς εὐτυχίας, ποὺ τόσο ποθοῦσα, αἰσθάνθηκα τὸ εἶναι μου νὰ διαμαρτύρηται.

“Η γυναῖκά μου ἤξερα τὰς λεπτομέρειας τῆς εξαφανίσεως, γιὰ τὴν ὁποία εἶχεν ἀσχοληθῇ δολόκληρη ἡ ἀστυνομία τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας. “Ολοι οἱ ντέεκτιβ, οἱ συντάκτες τοῦ ἡμερησίου τύπου εἶχαν ἀσχοληθῇ ἐπίσης. Κι’ αὐτὴ ἐπίσης ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐξεσκεπάσῃ τὸ μυστήριον, ποὺ κάλυπτε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

—“Όστε, φεύγεις; —Εἶνε δυνατόν νὰ σ’ ἀφήσω μόνην, ἀγαπημένη μου; Θὰ τηλεφωνήσω νὰ με ἀντικαταστήσουν με κανένα συνάδελφον.

—Μὰ ποῦ φαίνεται ὅτι ἀνέλαδες αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἀπ’ τὴν ἀρχήν, θὰ ὑποχρεώθῃς νὰ παραχωρήσῃς δολόκληρην τὴν ἀμοιβήν σου.

Θέλησα νὰ τὴν παρηγορήσω, προσπαθώντας νὰ τὸ ρίξω στὸ ἀστεῖον, ἀλλὰ —μὰ τὴν ἀλήθειαν — ἡ γυναῖκά μου εἶχε δίκην, παρ’ ὅλο ὅτι ἦταν σκληρὸ, πολὺ σκληρὸ. Φώναζα τὸν Γκιουζέπε:

—Δὲ μοῦ λές, ὅταν σοῦ τηλεφώνησαν τί ἀπήντησες; —“Οτι ὁ κύριος ἔλειπε, ἀλλ’ ὅτι σὰς περίμενα ἀπὸ στιγμὴν ἐν στιγμῇ. “Μόλις ἐπιστρέψῃ ὁ κύριός σου — μοῦ ἀπήντησαν — νὰ φύγῃ ἀμέσως. Μεγάλῃ δουλειᾷ. Δὲν ἔχει εἰδοποιηθῇ ἀκόμα καμμίαν ἐφημερίδα, νὰ φύγῃ ἀμέσως.

—Τὸ τραῖνον φεύγει στὴς 11½, κύριε, προσέθεσε ὁ Γκιουζέπε διακριτικὰ. Κῦτάξα τὸ ρολόγι μου. Μόλις πρόσφαιναν νὰ τρέξω στὸν σταθμό. Τὸ πάθος μου γιὰ τὴν δημοσιογραφίαν με ἐσπρώξε ν’ ἀποφασίσω με μιάς. Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ στερήσω τὴν ἐφημερίδα μου ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἐντυπωσιακὸν νέο.

—Ραῦμόνδῃ μου, φεύγω!... —Πρῶτ’ ἀπ’ ὅλα τὸ καθήκον μας. Αὐτὸ τὸ πρῶτ’ ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃς γυρίσει. Θὰ σὲ περιμένω ἀνυπομονῶς,

“Αστυνομικὸ μυθιστόρημα ἀφαντάστου πλόκης γραμμένον ἀπὸ τὸ διάσημον συγγραφέα Ι. ΓΚΑΣΤΟΝ

Τὴν φίλησα πολλές φορές, ἄρπαξα εἰς ἀμάλλιον κασκόλ, ποὺ μοῦ ἔτεινε ὁ Γκιουζέπε, καὶ κατακλύσας τὰς σκάλες.

“Α! “Αν μπορούσα νὰ φαντασθῶ τί θὰ μοῦ συνέβαινε, δὲν θὰ εἶχα φύγει ποτέ! Δὲν θὰ εἶχα ἀφήσει οὔτε μιά στιγμὴ μόνην τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα τόσο θερμὰ!

“Ετρεχα πρὸς τὴν περιπέτειαν, πρὸς τὴν ἀπελπισίαν, πρὸς τὰ μεγαλότερα βασανιστήρια, ποὺ μοῦ ἐπεφύλασσε ἡ μοῖρα!

“Α! τί μακάθρια νύκτα! Τί μοιραία σκέψιν καὶ διαβολικὴ ἐκδίκησις! “Ασφαλῶς, οἱ κολασμένοι ὑποφέρουν λιγώτερον ἀπὸ ὅτι τρώθῃς ἐγώ. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπῆρξε ἀνθρώπος, ποὺ νὰ πόνεσε περισσότερο ἀπὸ μένα!

Τὰ δάκρυά μου πέφτουν στὸ χαρτί. Θέλω νὰ φωνάξω... νὰ οὐρλιάξω, νὰ ξελαφρώσω. Πρέπει ὅμως νὰ συγκρατηθῶ, νὰ γράψω. Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσω ν’ ἀνακουφισθῶ λιγάκι.

II

Θὰ ἦταν περίπου μιά μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὅταν ἐβόρσεν στὸ σταθμὸν Σαιν-Ντενίς, ἀλλὰ, ἐκπληκτος, παρητήρησα μιά ἐξαιρετικὴ ἡρεμίαν ἐν βασιλείῃ. Νόμιζα πῶς θὰ ἀντικρούνα πτώματα, αἵματα καὶ ἀστυνομικούς, ἐνῶ τουναντίον δὲν εἶδα οὔτε ψυχὴ ζῶσα.

“Ενας ὑπάλληλος, κρατώντας τὸ φανάρι μετὰ τὰ κόκκινα καὶ πράσινα σήματα, στεκόταν στὴν ἀποβάθρᾳ τοῦ σταθμοῦ, ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σήμα ἐκκινήσεως. Κανένας ἄλλος στὸ μισοσκοτεινὸν σταθμό.

Παραξενεμένος, κατέβηκα ἀπὸ τὸ βαγόνι μου, ἐνῶ τὸ τραῖνον ξεκινούσε, καὶ πλησίασα τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον.

“Όταν τοῦ μίλησα γιὰ τὸ πτώμα, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀνακαλυφθῇ σύμφωνα μετὰ τὴν πληροφορίαν τῆς ἐφημερίδος μου, στὸ σταθμὸ τοῦ Σαιν-Ντενίς, ἔμεινε τόσο ἐκπληκτος γιὰ τὸ νέο, ποὺ ἀκούγε ἀπὸ μένα, ὥστε πέσθηκα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, πῶς ἔπεσα θύμα μίας πλεκτάνης.

“Αλλὰ γιὰ ποῖο σκοπὸ;

“Αλλὰ τί γελοία ἦταν ἡ θέσις μου ἀπέναντι αὐτῆς τῆς πλεκτάνης.

“Αλλὰ ποῖος ἦταν ὁ αὐτουργὸς αὐτῆς τῆς ἀνόητης φάρσας;

Προσπαθούσα νὰ ἐκκαθαρίσω τὰς σκέψεις μου γιὰ νὰ θέσω τὰ πράγματα σὲ μιά λογικὴ σειρὰ.

Αἰδικὰ σκεπτόμουν, αἰδικὰ τυραννοῦσα τὸ μυαλό μου.

Καὶ τὸ μόνον ποὺ ἤξερα, ἦταν ὅτι ἀντὶ νὰ περάσω τὴν νύκταν στὸ κρεβάτι μου, δίπλα στὴν χαριτωμένην γυναῖκά μου, τὴν πρώτην αὐτῆς νύκταν τοῦ γάμου μου, ἔδωκα ὅτι ἡμῶν καταδικασμένος νὰ ξενοχτήσω πᾶν ὅσον στὴς γρα

Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΠΟΛΥΠΛΟΚΗ

Ποία εἶνε ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ποῦ θά δεχόταν νά
περάσῃ ἕναν ὁλόκληρο χειμῶνα χωρὶς νά ντυθῇ
λιγάκι;
Ἀνάλογα μὲ τὶς ὥρες καὶ τὶς περιστάσεις ὑπο-
δεικνύονται διάφορες τουαλέττες.

Εἶνε τὰ πρακτικά φορέματα τῆς φτωχολογίας,
τὰ ὁποῖα ἔχουν διπλὸ σκοπὸ καὶ ἔννοια.
Οἰκονομικὸ σκοπὸ καὶ πρακτικὴ ἔννοια.
Οἰκονομικὸ, διότι δὲν χρησιμοποιοῦνται πολλὰ

“Άλλα μεγάλα καταστήματα, των οποίων η πε-
λατεία έχει κι’ αυτή τις απαιτήσεις της, έφήρμοσαν
κι’ αυτά το «φόρεμα μπριτί» το βραδυό ταγιέρ»,
δηλαδή για μέρες καταστάσεις του είδους που λ’

Εἶνε ἡ μεταπολεμικὴ κρίσις;
Εἶνε ἡ ἀδιαφορία στὴ μεγάλη φιλαρέσκεια;
Εἶνε οἱ τόσο μεγάλες ἀπασχολήσεις τῆς ζωῆς;
Πάντως κάτι ἀπ' ὅλα αὐτά, κάτι θὰ εἶνε ποὺ
ἔχει δόξα, ἀπὸ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ἀδυναμίας τῆς

Εξ άλλου ποιὰ θὰ μπορέση νὰ φέρη ἀντίρρηση
γιὰ μερικά βραδυνὰ ταγιέρ ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο

ПРЛО.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε μία αποπειρά του-
ούτου είδους, διακινδυνευμένη υπό του οίκου Μόδας
Πώλ Πουαρέ ακριβώς πρό δέκα ετών.

Δὲν τὸ λογάρισσαν καθόλου ὡς μοντέλλο τοῦ μέλλοντος.

από βραδυνάταγιέρ, τὰ ὁποῖα ἔτυχαν μεγάλης υποδοχῆς ἀπὸ τὸν γυναικόκοσμο τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ Ζάν Πατού, π.χ. γιὰ τὴν ὥρα τοῦ κοκτέιγ πού συνεχίζεται καὶ ἑραδυνά πολὺ, ἔδωσε μπλου-

Οι φούστες μακρείες, οι μπλουζες νεκοιτέ στὰ
πίσω. Τὰ νέα χρώματα πού λανσάρει ὁ Πατοῦ εἶνε
τὸ «μπρουτζίνο» καὶ τὸ μπλέ τῆς ἱρίδος, εἰδικῶς
γιὰ τὰ μεταξωτὰ βελούδα.

Στου Καλλίν, ένα βραδυνό ταγίερ πολύ διακριτικό από σάτεν πράσινο με γιακαδάκι, γραβάτα και τζακι από λαμε ροζακινί ή χρυσο φοριεται μ ένα μακριό βραδυνό μαγιώ σκατωέζικο μπλέ-κόκκινο.

Σ. χεδόν όλα τὰ φορέματα καὶ τὰ μεταξωτά ται
γιὲρ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ μικρὰς βέστες ἢ ἀπὸ
μπλουζὶν γυνίνα.

A vertical sequence of three panels showing hands working on a woven basket. The top panel shows hands using a tool to shape the rim of a round, woven basket. The middle panel shows hands pulling a cord to close a lid with vertical ridges. The bottom panel shows hands working on a rectangular woven basket with a diamond pattern.

ΛΙΑΗ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Η επιτυχία όμως του ταγιέρ δεν αποκλείει από τη γυναικεία γκαρντερόμπα και το πρωινό μάλλινο

Συμπεριφορά

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ ΘΕΣΕΩΣ

Εν πρώτοις, όταν κατά τὸν τρόπον αὐτὸν
ραχωρῆτε τὴ θέσιν σας, δὲν πρέπει νὰ ἔχετε τὸ
φύσος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κάνει μιὰ ἀγυρεία
καὶ κοινωνικῆς μορφῆς. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν

ῥαχάρωντας τῇ θεοῖ σας νὰ δείχνετε οἱ τὸ κατὰ
αὐτὸ μὲ εὐχαρίστησι.
Ἔπειτα, ὅταν προσφέρετε τῇ θεοῖ σας,
νὰ ἀπομακρυνθῇτε ἀπὸ ἐκεῖ, οὕτως ὥστε νὰ
ῥαχάρωνται τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ εὐδυνεὶα ὑμῶν

Επίσης δεν επιτρέπεται να πασαχωρήσει την
 σας σε μιὰ δεσποινίδα την στιγμή κατά την
 βρίσκεται στο τράμ ή στο λεωφορείο όρθια με
 λικισμένη κυρία ή ένας γέρος. Το πράγμα
 είναι, αλλά δημοκρατία είναι παρ' όλα αυτά.

Υγιεινή

Γιὰ νὰ περιορισθῇ ἡ ὑπερβολικὴ ἐξόγκωσις τοῦ
γοφῶν, ποὺ ἀσχημίζει τὴ σιλουέττα ὥρισιμων
φυσικῶν, δίνουμε κατωτέρω μιὰ σειρά ἀποτελεσματικῶν
φυσικῶν ἀσκήσεων διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὑγιεινῆς

1) "Ορθία στάσις.
Στηρίζετε τὸ δεξιὸν χεῖρὶ ἐπὶ τὸν ἄνωχον
καρέκλας καὶ κατόπιν αἰσθεῖσθε τὸ ἀριστερὸν

τῆς εἶνε καὶ ἡ ἐκγύμνασις τῶν χειρῶν, τὰς ἰσχυροποιεῖτε κατὰ τὴν αὐτὴν φορὰν καὶ συγχροῶν τὴν κίνησι τῶν ποδιῶν.
 "Ὅταν νομίζετε ὅτι ἐπροπονήθητε ἀρκετὰ,

να λαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν χωρὶς στήριγμα, ἀρ

παι, πρέπει το πόδι να σηκώνεται έντελως τεντω-
μένο. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ
καὶ διὰ τοῦτο συνιστᾶται καὶ ὡς κλασσικὸν γύμνα-
σια εἰς ὅλας τὰς σχολὰς
χοροῦ.

6 φορές τὰ πόδια σας ἐναλλάξ, οὕτως ὥστε
σηματίζουν κάθε φοράν ὀρθὴν γωνίαν μετὰ τὸ
τὰ τὴν ἄσκησιν αὐτὴν τὸ κεφάλι πρέπει νὰ

Εξ ου συνιστούμε την έκτέλεσι των ανωτέρω γυ-
μνασμάτων τακτικά κάθε πρωί. Άναγκαίο συμπλή-
ρωμα κατά την έκτέλεσί του είνε ένα θερμό ντους
ή ένα ελαφρύ τρίψιμο. Τά αποτελέσματα της Θε-

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

...
...αντίθετο πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴ
...τῆς γυναίκας. Καὶ ἐν τοῦτοις πόσο ἄσχημο
...πόσο ἀντιτίθενται στὴ φιλαρέσκεια τὰ χαλα-
...ἀλγούμενα δόντια!

...να βουλώση τα τρυπία και να αντικα-
...βγαλμένα.
...οι γιάνκηδες της 'Αμερικῆς εἶχαν λαν-
...μόδα τῶν χρυσῶν.
...πρὸς γυναικὰ ἰδίως εἶνε φημισμένη

ἀπὸ τῆ γενικῇ αὐτῇ ἐπιδιόρθωσι τῶν δον-
 γειάζεται ἀπαραιτήτως ἡ συντήρησις τους.
 αὐτὸ πού σας χρειάζεται εἶνε μιὰ μαλ-

ὅτι τὰ τριψήφια τῶν δοντιῶν.
ὅτι ἅπαντα φαγώσιμα εἶδη ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ
φάγουν τὰ δόντια. Ἐξαιρετικῶς ἡ ζάχαρι.
ὅτι νὰ μὴν τρώτε ζάχαρι ἢ καραμέλλες τῇ νύ.

βλαβερό γιὰ τὰ δόντια εἶνε τὸ πολὺ ζεστό.
καὶ τὸ πολὺ ζεστό.

Μάλθα.

Σ ΠΑΝΑΚΟΠΗΤΤΑ

...παρασκευάζετε
...εύκολο· για να κατασκευάζετε
...εξοικονομώσατε και να ποικίλλετε έτσι το με-
...ας με ένα φαί της εποχής.

...με, αφού στραγγίξουν καλά και αλατισθούν
τα τοποθετούμε σε μία λεκάνη. Παράλληλως
τηνάν μας έχουμε κόψει τὰ κρεμμύδια σε πι-
...στάκια και με λάδι τ' αφίνουμε στη φω-

...μπακλαβά, ἀφίνοντας τις ἄκρες νὰ ἐξεχουν ἀπὸ
...καὶ ἔπειτα βάζουμε ἀπὸ πάνω 4—5 ἀκόμα
...μπακλαβά, τὰ ἀλείφουμε μὲ λάδι, χαράσ-
...τὸ μαχαίρι τῆς κουζίνας μας τὰ κομμα-

καὶ 4-5 αὐγά, τὰ ὅποια προσθέτουμε τὴν ὥ-
ρην τριέσθαι τὰ χόρτα στὴ λεκάνη.
Οἱ κυρίες θέλοντας νὰ δώσουν καλὴν γεῦσιν

★
 ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΕ ΟΛΕΣ
 ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ
 ΤΗΣ ΑΙΛΑΝΤΙΔΟΣ

Ακαδημίας 45. Έμποροραπτικά κατά
της Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ.

Ένα μοντελλάκι του Παρισινοῦ Οἴκου Μαρσέλ Ροσά :
Μαντῶ ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα χρώματος μπρίκι, τοῦ ὁποῖου
ὁ γιάκῳς εἶνε ντυμπλαρισμένος ἀπὸ γούνα ἀνοιχτοτέρου
χρώματος

A red dress with a dark, possibly floral or abstract pattern, and orange shoes. The background is a light brown or tan color, featuring a large, faint circular watermark. The watermark contains the word 'PANTAN' in a stylized font, surrounded by a tree-like or leafy pattern. The overall style is that of a vintage or antique illustration or print.

Είχε δίκην ο Μπόμπυ!

Αισθηματικό διήγημα

— Άρκετά. Φτάνει, έδηλώσε άποφασιστικά η Καίτη. Δέν θέλω νά ξέρω πιά...
— Τι πράγμα; Μά ποιόν τάχεις πάλι; ρώτησε ο Τζίμ.
— Ναί, μέ την Μαντελένα.
— Μά άφού έσύ έχεις χρόνια νά της μιλήσης.
— Τόσο τό χειρότερο: Τή βλέπεις όμως έσύ...

Ο Μπόμπυ, τό ιρλανδέζικο φός-τεριέ, μύρισε φαίνεται στόν άέρα καυγαδάκι, γιατί έτρεξε στά πόδια του κυρίου του και άρχισε νά γαυγίζει.

— Πάψε, Μπόμπυ, φώναξε ο Τζίμ. Ξέρω πώς μέ την Καίτη δέν τά βγάζω πέρα!
Καί γυρίζοντας πρós την Καίτη πρόσθεσε:

— Άκουσέ με, Καίτη. Η Μαντελένα δέν ύπολογίζεται. Σου όρκίζομαι, μου είνε τελείως αδιάφορη.

— Αλήθεια; ή Καίτη σου είνε αδιάφορη; είπε η Καίτη ειρωνικά, ένώ φορούσε μέ θυμό τό καπέλλο της. Μάθε λοιπόν πώς δέν συμβαίνει τό ίδιο και σ' αυτήν την παληογυναίκα πού σέ βρίσκει πάρα πολύ συγκαταβατικό, άφού τό πουτοφόλι σου θά την άνακουφίση από τις έννοχλήσεις των πιστωτών της.

— Άρπαξε τό παλτό της, ένώ ο Τζίμ σηκωνόταν από την πολυθρόνα του.

— Ποδ πάς;
— Στό σπίτι μου. Φεύγω, φίλε μου, κι' αδητή τη φορά γιά πάντα.

Ο Τζίμ προσπάθησε νά τη μεταπείση.
— Σου έπαναλαμβάνω ότι η Μαντελένα μου είνε αδιάφορη.

— Πές το, σ' εκείνη καλύτερα, έμένα δέν μ' ένδιαφέρει πιά. Μαντελένα στό φαί, Μαντελένα στόν ύπνο, Μαντελένα στόν περίπατο. Ά! Δέν είνε κατάστασις πιά. Γιά ποιά λόγο νά παντρευτώμε; Είνε προτιμότερο νά πάρης τη Μαντελένα σου. Έγώ, πάει πιά... τελείωσε.

— Θά σέ συνοδεύω έως τό σπίτι σου, είπε ο Τζίμ ψυχρά. Άλλάωτε πρέπει νά κάνη τον περίπατό του ο Μπόμπυ.

Στή μαγική εκείνη λέξι τό μικρό φός-τεριέ άρχισε νά τρέχη σάν τρελλό μέσα στό σπίτι και τέλος πηδώντας από τη χαρά του φάνηκε κρατώντας στά δόντια του τό λουρί του. Ήταν ή όραιότερα στιγμή της ημέρας του, όταν ο Τζίμ τόν έπαιρνε μαζί του έξω γιά νά συνοδεύση, όπως συνήθιζε, την Καίτη έως τό σπίτι της. Η Καίτη έσκυψε και χάριδεψε μέ άγάπη τό σκυλάκι πού κουνούσε την ουρά του.

— Καλέ μου Μπόμπυ, έχε γειά, του είπε.

Και χωρίς νά κυττάξη τόν Τζίμ, έτρεξε πρós την έξοδο και βγήκε έξω χτυπώντας την πόρτα μέ δύναμι πίσω της.

Ο Μπόμπυ είδε περίλυπος την πόρτα νά κλείνη.

— Όστε σήμερα δέν θά βγούμε περίπατο; διερωτήθηκε, γυρίζοντας πρós τόν κύριό του.

Ο Τζίμ τόν παρηγορήσε.
— Μη στενοχωριέσαι, Μπόμπυ μου, θά κάνωμε τόν περίπατό μας. Μη σκάς!

Καί βγήκαν. Άλλά ο περίπατος εκείνος ήταν άληθινό βασανιστήριο γιά τόν Τζίμ, πού γύριζε στους δρόμους, χωρίς κανένα σκοπό, καπνίζοντας ό,σένα.

Μόλις έαναγύρισε στό σπίτι, ρίχτηκε στό τηλέφωνο.

— Άκού, Καίτη. Σου δίνω τό λόγο της τιμής μου, πώς δέν έχω καμιά σχέση μέ τη Μαντελένα, αλλά άν έπιμένης, σου όρκίζομαι πώς σέ μία βδομάδα μέσα θά την παντρευτώ. Τί; Έπιμένεις; Καλά, λοιπόν, δέχομαι τά συγχαρητήριά σου γιά τόν γάμο μου. Άντίο.

Έκλεισε φουρκισμένος τό τηλέφωνο και έπεσε στό κρεβάτι του, χωρίς νά ρί

ξη ούτε ένα βλέμμα στόν Μπόμπυ.

Τό άλλο πρωί χωρίς νά χαιρετίση ή νά χαϊδέψη τό σκυλί του βγήκε ακόμα θυμωμένος. Η καθαρίστρια πού ήρθε άργότερα νά τακτοποιήση τό σπίτι ξέχασε νά του έτοιμάση τη σούπα του. Έτσι γιά πρώτη φορά ο Μπόμπυ έμεινε νηστικός και κλεισμένος όλη την ημέρα.

Στις τρεις τό πρωί πού γύρισε ο Τζίμ στό σπίτι ούτε και θυμήθηκε τό φτωχο σκυλάκι του πού πετάχτηκε όλόρθο άπ' τόν καναπέ στό άκουσμα του γνώριμου βαδίσματος του κυρίου του.

Την άλλη μέρα τό πρωί ένώ πήγαινε στό μπάνιο του, ο Τζίμ άκουσε πίσω του έναν λυγμό. Ήταν ο Μπόμπυ πού ζητιάνευε ένα χάδι. Άλλά ο Τζίμ δέν είχε όρεξη γιά τρυφερότητες και δέν πρόσεξε. Έφυγε και πάλι όλη την ημέρα και έτσι ο Μπόμπυ έμεινε και πάλι νηστικός και χωρίς νά κάνη τόν περίπατό του. Τό βράδυ όταν γύρισε ο Τζίμ νευριασμένος, μόλις άνοιξε τό ηλεκτρικό αντίκρουσε ένα ζευγάρι από τά παπούτσια του ξεσκισμένα.

— Μπόμπυ! φώναξε μέ θυμό. Μπόμπυ, έλα έδω!

Ο Μπόμπυ έμεινε κρυμμένος κάτω άπ' τό ντιβάνι χωρίς νά βγάξη τσιμουδιά.

— Μπόμπυ! φώναξε ξανά ο Τζίμ.

Μέ τ' αυτιά κατεβασμένα και την ουρά ανάμεσα στά σκέλια, ο Μπόμπυ έπί τέλους ύπήκουσε. Χωρίς νά συγκινηθή ο Τζίμ άρπαξε τό μαστίγιο και του τις έθρεξε γιά καλά.

Τό έπόμενο πρωί ο Μπόμπυ ανέκαλυψε ότι η καθαρίστρια του σπιτιού έδερνε μέ πιό μεγάλη δύναμη από τόν κύριό του.

Άπελπισμένος ξανακρύφτηκε κάτω από τό ντιβάνι έως την ώρα πού ο Τζίμ γύρισε μαζί μέ μία ξανθούλα. Τόν φώναξε και παίρνοντας τον στά γόνατα του είπε μέ καλωσύνη:

— Σου παρουσιάζω, Μπόμπυ, τη δεσποινίδα Μαντελένα, πού θά παντρευτώ σέ τρεις μέρες, δηλαδή την έρχομένη Κυριακή. Θά δής πόσο θά σ' αγαπάη.

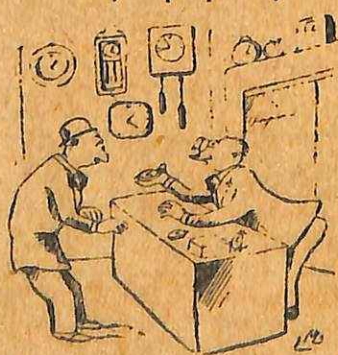
— Δέν μ' άρέσουν τά σκυλιά, είπε εκείνη μέ άποστρέψη. Άσε τό σκυλί, Τζίμ, και έλα νά γράψωμε τις προσκλήσεις τού γάμου μας, γιατί μόλις προφτάινουμε νά ντυθώμε γιά νά πάμε στό σπίτι τού Πέρσου. Ξέρεις; Θά είνε προσκαλεσμένη και ή Καίτη, ή πρώην φιλενάδα σου...

— Άκου, αγαπημένη μου, δέν μπορούμε ν' άρνηθώμε αυτή την πρόσκλησι.

— Όχι... Οί Πέρσου έχουν άνοιχτό σαλόνι και θά είνε μοναδική εύκαιρία

♦♦♦♦♦

Λογική έρώτησις

Ο ρολογας: Αυτό τό ρολόι εργάζεται μία έβδομάδα χωρίς νά τό κουρδίσετε.

Ο πελάτης (σοβαρώς): Κι' όταν τό κουρδίσω... πόσο δουλεύει;

νά φορέσω τό καινούργιό μου φόρεμα. Θά πάμε όπωσδήποτε.

Και η Μαντελένα πουδραρίζοντας τη μύτη της, κάθισε στό γραφείο και άρχισε νά έτοιμάη τις προσκλήσεις τού γάμου. Άργότερα ο Τζίμ και η Μαντελένα μπαίνοντας στό σαλόνι της οικογενείας Πέρσου, τόν πρώτο άνθρωπο πού συνήθησαν ήταν ή Καίτη.

Ο Τζίμ βλέποντάς την έται ώραία μέ τό άσπρο της φόρεμα περικυκλωμένη από ένα σωρό νεαρούς πού την φλερτάζνε, έννοιωσε μέσα του κάτι νά τόν πιέζει. Πλησίασε πρós τό μέρος της.

— Τί γίνεσαι. Καίτη; της είπε δήθεν αδιάφορα. Δέν περίμενα νά σέ συναντήσω έδω...

— Ευχαριστώ... Όστε είνε γεγονός; καλή τύχη.

— Ευχαριστώ!

— Άλήθεια, έ'χασα νά σέ ρωτήσω, Τζίμ, ο Μπόμπυ τί κάνει;

— Βρέ νά πάρη ο διάβολος — φώναξε ο Τζίμ χτυπώντας τό μέτωπό του — έ'χασα τό φτώχό ζωό χωρίς φαί. Πόσο είμαι άφηρημένος! Παρντί, Καίτη, νά ρωτήσω την Μαντελένα δυό λεπτά.

Έτρεξε στην άρραβωνιστική του πού έβρινε σάν διασημένος καρναβόλης τό ένα ούτσκι πάνω από τ' άλλο.

— Μαντελένα, της είπε, ξεχάσαμε τόν Μπόμπυ χωρίς φαί. Τρέχω δυό λεπτά στό σπίτι.

— Τί κουταμάρες λές! Γιά τό παληό σκυλό θά χάσης τό γλέντι σου;

— Όχι, Μαντελένα, έπέμενε ο Τζίμ. Έγώ θά πάω. Έσύ άν θέλεις κάθισε. Κάποιος θά σέ συνοδεύση στό σπίτι σου. Δέν πειράζει γιά μία βραδυά.

— Όπως θέλεις! του είπε εκείνη αδιάφορα. Γεία σου και καλή διασκέδασι μέ τό βρωμόσκυλό σου!...

Σέ λίγο ο Τζίμ γύρισε στό σπίτι άναστατωμένος. Η συνάντησίς του μέ την Καίτη τόν είχε κάνει νά σκεφθή πολλά πράγματα. Άνοίγοντας την έξώπορτα αντίκρουσε τό, σπίτι του άνω-κάτω. Στό πάτωμα κουρελιασμένες όλες οι προσκλήσεις τού γάμου του, τά μαξιλάρια τού καναπέ ήσαν πεταμένα κάτω, ένα βάζο ήταν θρύψαλα.

— Μπόμπυ! Ποδ είσαι, Μπόμπυ; φώναξε ο Τζίμ.

Στά πόδια του, μέ κατεβασμένα αυτιά, τρέμοντας γιά την τιμωρία πού τόν περιμενε, μέ κλειστά ματάκια, σύρθηκε ο άτυχος Μπόμπυ.

Έσκυψε, τόν πήρε στην άγκαλιά του, πήρε και μία μισοσκιμένη πρόκληση. Έπειτα μέ κομμένη φωνή δείχνοντας στό σκυλί του τό κατεστραμμένο άγγελτήριο τού γάμου του μέ την Μαντελένα, ψιθύρισε:
— Μπόμπυ, έχεις δίκην...

♦

Την έρχομένη Κυριακή ο Τζίμ Γουίλσον παντρευόταν την Καίτη Χέντερσον.

ΟΥΓΙΛΑΡ ΓΟΥΛΑΝΤ

Οί άπαντήσεις του συμβουλίου των ιατρών μας

A. P. KINEZON. Την παροιμία πού λέγει: «Καίσαρε ή γρή σ'ά σ'όκα» την έέρετε. Τό ίδιο συμβαίνει και με σας. Άτυχεώς τά πολλά σόκα, φίλε μου, και μάλιστα τόσο άφθόνας τραγώμενα, προτιμώτε να θαρστομαχιάσετε. Η σημερινή κατάστασις είνε κάτι, πού θάναί έπισολογικώς. Ακόμη έρήςστε τόν οργανισμό νά επανέλθη μόνος του, χωρίς νά τόν καταβλήτε με την άείωσή σας νά σας τέρψη και νά σας προφυλάττη από την άπερεατιτίδα. Τονώσατέ τον δε, λαμβάνων καθ' ήμεραν τρία κοχλιάρια της σούπας έκ του:

Lecithino;

και κάμνων τρίς της έβδομάδος, ένδομικώς, άνά έίαν διπλήν ένεσιν έκ των:

Testosan - Fort

ΟΔΥΣΣΕΑ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΝ. Έπειδή έκ της μακρολογίας της επιστολής σας, ή όποια φθάνει εις τό μη περαιτέρω, συμπεραίνω ότι δέν στέκετε καλά λιανητικώς, σάς συνιστώ, άν συμβαίνει αυτό πού ύποπτεύομαι, νά κόψετε τάς κακάς έξεις της νύκτος ήλικίας. Όσον διά τά μάτια σας, νά παίρνετε έσωτερικώς τρία κοχλιάρια σούπας ήμερησίως έκ της:

Adenolysine «Pivot»

τόν δε χειμώνα άφθονον μουρουνέλαιον. Στάζετε επίσης κάθε βράδυ δυό σταγόνες σέ κάθε μάτι από τό κάτωθι κολλύριον:

Sulfate de zinc	gr. 0,10
Chlor d'adrenaline	> 0,001
Eau distillée	> 20,0

ΛΙΣΙΘΑΘΕΟΝ. Πεδιάδα. Σας ευχαριστούμε διά τά καλά σας λόγια, τά όποια αποτελούν δι' ή μάς αληθή ήνίκην ικανοποίησιν. Διά τό ζήτημα πού μας γράφετε, φρονούμε ότι δέν συμβαίνει τί ποτε. Άν θέλτε όμως περισσότερο νά πεισθώτε κάμνετε μίαν άκτινογραφίαν θώρακος τού περί ος πρόκειται άτομου. Ακόμη, καλόν είνε, προληπτικώς, νά διατάταται καλώς, νά παίρνη Comprimés Calcioi

άπό καιρού εις καιρόν και κάθε χειμώνα μουρουνέλαιον. Επίσης νά άποφύγη τους πολλούς τοκετούς.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΝ ΑΙΝΙΑΝ, Παραμυθιά. Άνάγκη δεύτερας καλής άκτινοσκοπήσεως τού στομάχου και των έντέρων, προκειμένου περί της σούζου σας. Σεις, φρονούμε, ότι δέν έχετε τίποτε τό σοβαρόν, από την κοιλία. Διά τόν τριχοφάγον φρονούμεν, ότι δέν ύφίσταται πλέον, έφ' όσον μάλιστα δέν μεγαλώνει. Άλλά, ότι έχετε πάθει έγκαιμία, όποτε δέν είνε δυνατόν μέ κανένα μέσον νά βγάλετε τρίχες έκεί.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

PERMANANT EMMANOUELA ΔΡ. 100

Καλλιτεχνική ή κτέλεσις της Περμανάντ και διδασκαλία αυτης εις τό μοναχικόν έν Έλλάδι κομμωτήριον EMMANOUELA.

Τά μαλλιά διαστηροούνται επί 9 μηνάς μαλακά, διότι χρησιμοποιοούνται τό νεωτάτου συστήματος ευρωπαϊκά φάρμακα. Τό κομμωτήριον EMMANOUELA διαθέτει τά μόνα δυαλωτικά γιά νά μην άσπρίζουν τά μαλλιά και πωλεί όλα τά τεχνικά μέσα της κομμωτικής τέχνης εις τιμάς χονδρικής και λιανικής πώλησεως.

Χαλκοκονδύλη 11 Έναντι Θεάτρου Άλάμπρας.

♦♦♦♦♦

Τά φορέματά σας μόνον άν τά βάζετε μέ:

ARTI

♦♦♦♦♦

Προϊστάμενος Γυπογραφείου
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
Χαροκόπου • Καλλιθέα

MONON

ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΛΑΜΠΤΗΡΑΣ

ΩΜΕΓΑ

ΕΧΕΤΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

DEA

Ο Γάλλος Χημικός A. Thomassen, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφευρεσίον του σχετικώς μέ την κατασκευήν των κραγιόν χειλέων εις την Άρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον τό Κραγιόν PEA κατασκευάζεται μέ ό,τι τελειότερον ή έπιστήμη έχει νά μάς επιδείξη.

Ευρίσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς: όταν τό φορήτε τά χείλη σας δέν φαίνονται ότι είναι θαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ο συντονισμός του μέ τό χρώμα τού προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τά χείλη σας 48 όλόκληρες ώρες, πράγμα πού σας κάμνει νά άποφεύγετε τό συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και δά ίδητε γιατί κάθε γυναίκα μέ γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη μέ τό Κραγιόν PEA.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ! εάν θέλετε νά έχετε γρήγορα άσπρα και γυαλιστερά δόντια άρχίσετε νά τά βουρτσίζετε μέ ΚΟΛΥΝΟΣ, επί ξηράς ψήκτρας.

Θά ίδητε πόσο γρήγορα άποκτούν μια θαυμασία λευκότητα, τά δέ ούλα σας έξυγιαίνονται τελείως. Η ΚΟΛΥΝΟΣ ώμορφαινει τά δόντια σας τόσον όσον χαμιά άλλη όδοντοκρεμα. Θά δητε ότι σέ λίγο χρονικό διάστημα τά δόντια σας θά γίνουν κατά πολλάς άποχρώσεις λευκότερα. Δοκιμάσατε από σήμερα την όδοντοκρέμαν

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΙΑΤΡΟΙ ΤΗ ΧΑΛΔΟΝΗ

ΜΑΙΡΗΒ. — Το μόνο που σας συμβουλεύω είναι τα τοπικά ντους με το ίδιο το μηχανήμα. Το μηχανήμα αυτό σιγίζει περί τις 250 δρ. Αποστείλτε μου τη διεύθυνσή σας γιατί περιμένω μερικά εν περιπτώσει να σας ειδοποιήσω. Ποδύρα και κρέμα δύνασθε να μεταχειρίζεστε τη «Ρέα».

ΖΑΡΑ. — Να μεταχειρισθίτε τη λουσιόν 'Αγ-γλές κάθε πρωί μ' ένα βαμβάκι.

30 gr. Alcool camphré
15 » Teint Benjoin
100 » Eau de cologne

Για το στομάχι σας ζητήσατε το Φιν-α-μίντ. Καλ. ΚΑΤΙΑ. — Να πλένεσθε με χαμομηλόνε-ρο. Κάθε βράδυ να τρίβετε το πρόσωπο με το κά-κι υγρό:

100 gr. Alcool
0,10 » Sublimé
1 » Resorcine
2 » Chloral

*Αφού πλύνετε το πρόσωπο, τότε βάζετε την κά-τωθι πομάδα:

0,20 gr. Camphre
0,20 » Acide salicylique
2 » Oxyde de zinc
8 » Vaseline
8 » Lanoline

Το μόνο κατάλληλο για την πλαστικότητα των μυών είναι το Λινιμέν Ρόμα. ΖΑΝΤΙΑ. — Παραγγέλλετε στο φαρμακείο να σας φτιάσουν:

50 gr. Vaseline
25 » Huile de ricin
25 » Rhum
2 » Extrait Quinquina

Αγοράσατε επίσης ένα σωληνάριο 'Αζουρίνη. Κραγιόν σας συνιστώ της αποχρώσεως που θέ-λετε το κραγιόν Ρέα. ΕΛΕΝΗ Χ. — Μεταχειρισθήτε την πομάδα Φι-σάν εις σωληνάριο. ΖΑΝ ΚΟΥΡΩ. — Διαβάσατε τί συμβουλεύω να κάνη παραπάνω ή Καλ. Κάτια. *Επίσης προμηθευθήτε το Τονέξ, το οποίο θα σας αποδώση δυνάμεις.

ΜΑΛΒΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

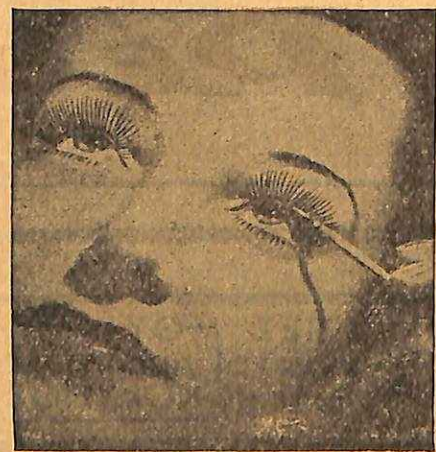
Του προσώπου και οϊουδήποτε μέ-ρους του σώματος χρησιμοποιήσα-τε το παγκοσμίου φήμης απο-τριχωτικόν RAPIDENTH, το όπτι-ον εξαλείφει διά παντός με την οί-ζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρό-νως δέ λόγω των έκλεκτων του καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την απαλότητα θελού-δου.

*Αποκλειστική πώλησις διά την 'Ελλάδα

ERMAN ΜΑΡΧ

Στοά Φέξη 59 (Πρώτος όροφος) 'Αθήναι.

Αί βαφαί ARTI δέν φθείρουν τὰ φορέματα.

ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΣΑΣ ΚΟΣΜΗΜΑ

*Ελαφρά επάλειψις κάθε πρωί με την ORELIA και θα έχετε συντόμως μεγάλα πυκνά και έκφραστικά ματόκλαδα. Διά το θάψιμο των ταινύρων σας μεταχειρίζε-σθε την υγρὰν θαφὴν ORELIA ή την O-RELIA COMPACT, ή όποια άντέχει εις τὰ θαλάσσια λουτρά και τὸν ιδρωτά. Πω-λείται εις όλα τα μυροπωλεία.

Γεν. 'Αντ. Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ

*Εμμανουήλ Μπενάκη 8.

ORELIA

SEVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

Τὰ Καλλυντικά.

...ΠΟΥ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗΣΑΝ εις τὴν τελευταίαν διεθνή 'Εκθεσιν τοῦ ΛΟΝΔΙΝΟΥ με μέγα τιμητι-κὸν βραβεῖον καὶ χρυσὸν με-τάλλιον εἶναι τὰ ἀγνά καλλυν-τικά τῆς ACADEMIE DE BEAUTE μεσ ΚΕΤΤΥ - Ερμού 35 'Αθήναι Τηλέφ. 22-0-88

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ - ΟΡΜΟΝΕΣ

ΦΩΝΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΙΑΚ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ
(Στοά Δαγκλή).

Δένονται βιβλία, ἐπιστημονικά πε-ριοδικά με πάσαν ἐπιμέλειαν καὶ τέχνην

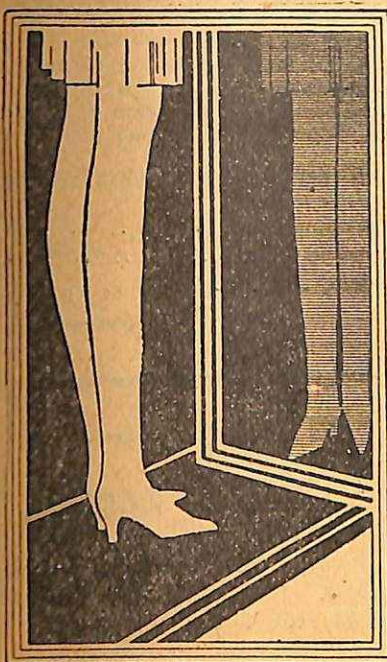
Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ χαρ-τικά εἶδη

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΓΕΡ 23 α. — Τη-λέφωνον 25.532. — 9 — 2, 5 — 8. ΙΔΙ-ΑΙΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ

ΑΣΘΕΝΗ.

ΕΛΒΕΟ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΣΑΣ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΟ;

Τότε δέν πρέπει νά μεταχειρίζε-σθε μία συνηθισμένη κάλτσα, αλλά μία λεπτή κάλτσα ΕΛΒΕΟ από φυ-σική μετάξα που κάμνει τὸ πόδι α-δύνατο.

ΖΗΤΕΙΤΕ εις όλα τὰ καλά κα-ταστήματα καλτσάκια παιδικά α-εθάστου στερεότητος.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Μητροπόλεως 46. Τηλ. 21318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑ-ΒΑΣ Α. Ε.

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ

προσφέρω τὰς καλύτερας τι-μάς δι' αἰ-μάντας, μπριλ-λάντια, πλατίνη, μαργαριτάρια, σμαράγδια, παλαιὰ ἀσήμια καὶ χρυσὰ κοσμήματα. Λόγω ρεκλά-μας, ἡγγυημένη ἐπισκευὴ διὰ 5 ἐ-τη ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων εις τιμὰς ἀσυνγωνιστους.

*Έχω τούς καλύτερους τεχνίτας. *Επίσης σας προσφέρω τὰ παγκο-σμίου φήμης ΕΥΠΗΝΗΤΗΡΙΑ ΜΑΡ-ΚΑΣ «ΜΑΡΙ», ἡγγυημένα γιὰ 20 ἐτη καὶ πάσα τυχόν βλάβη τους ἢ ἐπισκευὴ δωρεάν (ἐκτός θραύσμα-τος) καὶ ἀντὶ δραχμῶν 150 ἑκα-στον. Δίδονται με μικρὰς ἐδόδοι-διαίας δόσεις ὁρολόγια, κοσμή-ματα ἀδαμάντινα κλπ.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

*Ὁρολογοποιοί-Χρυσοχόοι

*Αθηνάς 56. Τηλέφ. 26-717

Γ. ΡΟΖΑΝ. *Αποκλείσαι από τη στήλη μας, γιατί στο 25ο τεύχος έδωσες ένα ποίημα με την υπογραφή σου, ενώ ανήκει στον ποιητή ΧΡΥΣΟ ΟΝΕΙΡΟ.

ΣΠ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΝ. Τι έννοείται επανόρθωσις; *Εμείς πρέπει να κάνουμε, ή σεις καὶ να μη στέλ-νετε τὰ ίδια πράγματα σε δέκα περιοδικά;

Ν. ΚΑΨΑΛΗΝ. Θά συστηματοποιήσῃ αὐτὸ που μάς συστήνετε. Πρὸς τὸ παρὸν ὁργανώσατε τὸ πα-ράρτημα τῆς Ε.Φ.Α., ἐρχόμενοι σε συνενόησι με τὸν Γραμματέα κ. Α. Τριποδάκην, Ε.Φ.Α., «'Α-τλαντίς». Εὐρίτιδου 8, 'Αθήνας.

ΑΝΝΑΝ ΚΟΥΤΣΙΚΑ. *Αποστέλλετε δύο μικρὰς φωτογραφίες, καὶ 5 δραχμὰς να λάβετε τὸ δελτίο ταυτότητος. Εγκρίνεται.

ΣΤ. ΘΕΟΧΑΡΑΤΟΝ. *Αποστέλλομεν.

ΣΤ. ΚΑΣΤΡΙΤΗΝ. Θά τὸ διαβάσω με προ-σοχή, κι' ἂν εἴνε καλὸ, θά δημοσιευθῇ χωρὶς προ-ειδοποίησι.

Ν. Α. ΛΑΖΑΡΙΔΗΝ. Εἴνε πολὺ μεγάλο γιὰ πε-ζοτράγουδο. *Ενὼ ἔχει θέμα, δόστε του λιγάκι δρᾶσι να γίνῃ διήγημα.

Β. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ. Δέν εἴνε καθόλου δουλε-μένο, πολὺ προχειρογραμμένο. Προσέχετε, μη βια-ζόσαστε να στέλνετε.

ΤΖΙΡΑΤΗΝ. *Ελάσαμε. *Εκτελεσθῇ ή παραγγε-λία σας.

Μ. ΑΜΙΜΗΤΟΝ. Μονάχα τὸ πρῶτο τετράστιχο καλὸ.

ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. *Αγρίνον. Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίας δι' ὅλας ἐνεργείας σας. Σχηματίσατε τὴν Ε.Φ.Α. Συνεννοήσῃτε με τὸν Γ. Γραμματέα Α. Τριποδάκην.

Γ. Κ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΝ. Δέν λέει τίποτα.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ. *Ὡς θέματα εἴνε πολὺ καλὰ, ὡς τραγοῦδια ὅμως ὀχι. *Επιχειρήσατε να γράψετε πεζὸ.

ΝΤ. ΛΑΖΑΝΑΝ. *Αποστέλλομεν.

ΙΩΑΝΝ. ΣΑΡΡΗΝ. *Αν δέν εἶχαν ἐκεῖνες τίς ἐπαναλήψεις, θά ἦσαν πολὺ καλὰ, γιατί ἔξερετε καὶ διαλέγετε τὸ θέμα. Θά ἦθελα κατὶ καλύτερο.

ΤΑΚΗΝ ΛΩΡΗΝ. Πολὺ περιγραφικός. Γράφε-τε ἄλλα, μη στέλνετε. Βάζετε τὰ σὺρτάρι κι' ἔ-πειτα ἀπὸ καιρὸ, ξαναδιαβάσατε τὰ παλαιά, να διαλέγετε ἐνὰ τὸ καλύτερο, γιὰ δημοσίευσιν.

Μ. ΧΑΒΑΡΑΚΗΝ. Εὐχαριστοῦμε ἀπὸ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ νὰ γράψαστε τὴ φιλολογικὴ Δευτέρα στα γράφετά μας 7—8 μ.μ. Αὐτὸ που μάς προτεί-νετε εἴνε δύσκολο, γιατί δέν ἔχει κανεὶς τὸ δικαί-ωμα τῆς ἀναδημοσίευσως.

Δ. ΠΟΔΑΡΙΔΗΝ. Εἰκονογράφησις πολὺ καλή.

Μόνον. Μη διαζόσατε.

ΤΑΣ ΣΟΝ ΧΑΤΖΗΓΡΗΓΟΡΙΟΥ. Γράψετε με-ρικά ἀκόμα να συνηθῇ τὸ μυαλὸ καὶ τὸ χέρι. Τὸ σημερινὸ πολὺ ἀγούρο. Μὴν ἀπογοητεύεσθε.

ΝΤ. ΔΙΑΛΕΚΚΟΝ. *Αποστέλλετε δύο μικρὰς φω-τογραφίες καὶ 5 δραχ. να λάβετε τὴν ταυτότητά σας. *Επίσης γράψετε στὸ Γεν. Γραμ. τῆς Ε.Φ.Α. *Ἀρην Τριποδάκην. «'Ατλαντίς». Εὐρίτιδου 8, να συνεννοήσῃτε γιὰ τὴν ἰδρυσιν παραρτήματος Ε.Φ.Α.

Ν. ΚΩΣΤΑΚΗΝ. *Εγκρίνεται.

ΠΑΝΑΓΗΝ. Ταυτότητα τὴν ἔδωσα στὸν κ. Μπε-ρουτζίην. Χρήματα γιὰ ἀνθολογία, μολοντὶ ἦθελε να πληρώσῃ, δέν εἰσέπραξα, διότι ὑπάρχει πιθανό-της να μη βγῇ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ λάδι, δέν τὸ ἔ-λαβα ἀκόμα. *Εγκρίνεται. Δημοσίευσιν.

ΣΤ. ΕΛΑΙΑΝ. Πολὺ ἀγούρο. Ἀκούσατε. Βιαζόσα-στε να στείλετε διαβάστε τὰ ὅλα πρὶν.

ΔΗΜ. ΔΑΦΝΗΝ. Συγχαρητήρια. Δυστυχῶς ἐ-σταμάτησε ή σελὶς τοῦ 'Αλφουμ.

ΠΑΡΗ ΓΙΟΥΛΑΗ. *Εγκρίνεται καὶ τὰ δύο.

ΜΙΜΗ ΣΙΑΛΑΡΜΟ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ τραγοῦδι εἴνε ἀτελείωτο. Συμπλη-ρώσατε τὸ. Καὶ στὸ διήγημα ἔχετε ταλέντο. Μη βια-ζόσατε ὅμως να στέλνετε. Γράψετε πολλὰ καὶ στέλ-νετε ἔνα.

ΜΙΧ. ΧΡΗΣΤΟΥ. Βλέπω πὺς ἀρχίσαμε τὰ ἴδια. *Έχετε καιρὸ καὶ δρεῖ γιὰ πνεῦμα, ἐνὼ ἐγὼ δέν ἔχω καθόλου καιρὸ. *Η πρόξα σας πολὺ πεζή. *Α-σφαλῶς κατὶ ἔχετε πάθει. *Ενὼ τὸ πρῶτο διήγημά σας ἦταν τόσο καλὸ. *Έχετε καθε δικαίωμα να γρά-φετε, ὅσα θέλετε, κανεὶτε ὅμως ἀσχημα να τὰ στέλ-νετε ὅλα γιὰ δημοσίευσιν. Αὐτὸ σας βλάπτει πάρα πολὺ καὶ γιατί δέν ὅσα μένει καιρὸς να ξαναδια-βάσατε ἐκεῖνα που γράφατε.

Ι. ΔΡΟΣΙΝΟΝ. Πολὺ ἀσχημα γραμμένη ή «Λαβωμένη καρδιά». Μη ξαναγράψετε, κανεὶτε κα-κὸ στὸν ἑαυτὸ σας.

Α. ΣΚΕΠΙΑΡΙΔΗΝ. Δυστυχῶς ἐσταμάτησε ή σε-λίς τοῦ 'Αλφουμ.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ Π. Πολὺ ἀσχημογραμμένο τὸ ση-μερινὸ. Προσέχετε. Σεις δέν πρέπει να κανεὶτε τε-τοια πράγματα.

ΑΓΓ. ΤΕΡΖΗΝ. *Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἴδιο παρὰ-πονο ἔχει. Δέν φταῖον ἐγὼ. Φταῖτε ἐσείς που πληθύ-νατε, ναί. Τὸ σημερινὸ δέν εἴνε ἐπιτυχμένο. Με-ταξὺ πεζοτράγουδου καὶ διηγήματος. Τοῦ λείπει ἐπὶ πλέον ή πνοή.

ΠΑΡΙΝ ΦΟΥΣΗΝ. Θά τὸ διαβάσω με προσοχή κι' ἂν εἴνε καλὸ, θά δημοσιευθῇ χωρὶς προειδο-ποίησι.

Γ. ΞΕΝΟΝ. Προσπαθήσατε να βγάλετε τὰ «Ὀτιμ», τὰ «Ὡ ναί». Κι' ἀρχίστε ἀπὸ τὸ «Νοῦθω τοῦ νοῦ κλπ.» καὶ ξαναγράψτε τὸ.

ΔΗΜ. ΣΤΕΚΑ. Τὸ τραγοῦδι ἐνὼ ἔχει τόσο ὀ-ρατὸ θέμα, τὸ σκοτώνετε στὸ μέτρο. Τὸ διήγημα θά τὸ διαβάσω με προσοχή κι' ἂν εἴνε καλὸ, θά τὸ δη-μοσιεύσω χωρὶς προειδοποίησι.

ΤΕΛΗΝ ΑΘΑΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Πολὺ καλὰ. *Αν ἀφαιρέσατε μερικὰς πολὺ «ὠμέ» λέξεις, που δέν πάνε γιὰ τραγοῦδι, θά ἦταν

καὶ δημοσιεύσιμα. Σ' ας κρίνω αὐστηρά, γιατί γρά-φετε καλὰ. Καθαρίστε τα.

Γ. ΓΙΡΑΝΤΑΝ. Θέλουν πολὺ χτένισμα τὰ τρα-γοῦδια σας. Μη βιαζόσατε.

ΖΑΝ ΓΙΑΝΑΓΗΝ. *Ελήφθησαν. *Η ἀνθολογία πι-θανὸν να μὴ βγῇ. Τὸ διήγημα θά τὸ διαβάσω στὴν ὥρα του, κι' ἂν εἴνε καλὸ, θά δημοσιευθῇ.

Γ. ΜΠΟΥΡΓΙΟΥΡΗΝ. Πολὺ πεζὸ. Μοιάζει με δη-μοιογραφικὴ εἰδησι.

ΛΑΚΗΝ ΑΕΤΙΔΕΑ. Πολὺ προσωπικὸ δέν ὅσα φαίνεται; *Ηταν προτιμότερο να τὸ βάζατε σ' ἑνα φάκελλο καὶ να τὸ στέλνατε. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια.

ΒΕΝΕΤΗΝ. Θά τὰ διαβάσω με προσοχή κι' ἂν εἴνε καλὰ — μὴν ἀμφισβηλεῖτε — θά δημοσιευθοῦν.

ΠΑΝ. ΓΕΩΡΓΑΛΛΑΚΟΝ. Οἱ «Μποῦκλες» ἐγκρί-νονται.

ΗΛ. ΡΩΜΑΙΟΝ. Διαβάσατε τί γράφω παραπάνω στὸ Λάκη 'Αετιδέα.

ΜΠ. ΚΑΤΣΟΥΛΗΝ. Εἴνε φιλοσοφικὸ τερτίπι. Δέν εἴνε οὔτε πεζοτράγουδο, οὔτε διήγημα. Μὴν παίζε-τε με τὸ πνεῦμα σας, με τὸ κουράζετε ἐνὼ μπο-ρεῖτε να γράψετε πὺ ἀπλά.

ΑΝΔΡ. ΚΟΝΤΟΝ. *Επειδὴ εἴνε μεγάλον, θά τὸ διαβάσω με προσοχή, κι' ἂν εἴνε καλὸ, θά δημο-σιευθῇ χωρὶς προειδοποίησι.

Τ. ΓΕΡΑΓΓΑΛΑΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τίς εὐχές. *Εγκρίνεται.

ΜΑΝ. ΚΑΡΥΔΗ. *Αφὺ ἔξερετε ὅτι παραπάνω ἀπὸ μία σελίδα διήγημα δέν μπερῶ να βάνω, γιατί μοῦ στέλνετε χειρόγραφα 3 σελίδες; Ἰὸ κρατῶ τὸ διαβάσω.

Δ. ΚΟΥΓΕΑΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Σ' ας συμβουλεύω, μη γράφετε. Ἰὸ γράφι-μο εἴνε χάρισμα.

ΖΑΝ Κ. Καθόλου μέτρο. Ξαναφτιάσατε τὸ.

ΚΑΜΠΑΝΟΝ. Να τοὺς αντιγράψετε.

Μ. ΤΡΑΚΚΑΝ. *Αποστέλλομεν.

ΕΛ. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ. Τὸ πρῶτο καὶ τέταρτο τε-τράστιχο θεδιασμένα. Τὸ πεζὸ μποροῦσε να γίνῃ ἑνα ὥραϊο διηγηματάκι. *Ετσι ὅπως εἴνε, δέν λέει τίποτα.

Α. ΛΑΜΠΡΟΥ Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Σ' τελειε δύο φωτογραφίες καὶ 5 δραχμὰς να λάβετε ταυτότητα. *Ὁργανώσατε μεταξὺ τῶν φί-λων σας τὴν Ε.Φ.Α. Τὸ ἔργο σας δέν θά τὸ δημο-σιεύσω, γιατί πρέπει ν' ἀσοληθῇτε πρῶτα πολὺ με τὸ γράψιμο, να σχίσετε πολλὰ καὶ στὸ τέλος ν' ἀρ-χίσετε να στέλνετε.

Σ. ΚΟΛΙΑΝ. *Οχι, δέν εἴνε καλὸ.

Γ. ΧΑΙ ΜΑΝΤΑ. Τόσο τὸ πεζὸ, ὅσο καὶ τὸ ποί-ημα, δέν ἔχουν καθόλου σειρὰ στὸ γράψιμό τους. Χτυπιέται ή μία φράσι με τὴν ἄλλη. Ξαναδιαβάζε-τέ τα ὅταν τὰ στέλνετε.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ. Πολὺ βεδιασμένο.

Ν. ΛΙΑΓΚΑΝ. Τὸ ἔσχισα γιὰ να σας εὐχαρι-στήσω. Κυττάμε τὴ σειρά καὶ ὀχι τὸ σύνδεσμο.

Α. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΝ. Πολὺ καλὸ, ἀλλὰ μεγάλον.

ΑΝ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ. *Ὅλα πάνε με τὴ σειρά τους. *Εγκρίνεται τὸ «Σ' ἀν ἀγαποῦμε» μόνον.

Σ. ΚΑΖΑΚΟΝ. Σημειώμα σας ἐδόθη στὸ Γεν. Γραμματέα τῆς Ε.Φ.Α. *Η «Ανάμνησις» μποροῦσε να γράφῃ καλύτερα. Πολὺ βιαστική.

Σ. ΟΝΟΠΟΥΡΟΥΝ ΣΙΟ. Δέν εἴνε καλὸ. Πο-λὺ προσωπικὸ.

Β. ΧΑΛΑΡΙΤΗΝ. Καλὸ, ἀλλὰ πολὺ μεγάλον.

Π. ΑΡΚΟΥΔΗΛΟΝ. Σ' τελειε μας 2 φωτογραφί-ες καὶ 5 δραχ. να λάβετε ταυτότητα ἀνταποκριτοῦ.

ΙΩΑΝ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. Πολὺ ὑπερβολὸν να μὴ ἐκδοθῇ ή 'Ανθολογία, πάντως γι' αὐτὸ θά σας εἰ-δοποιήσωμε. Δέν μ' ἀρέσει τὸ δέν θά σε ξαναἰδῶ, βεδιασμένο πολὺ στὸ μέτρο του.

Β. ΠΕΠΠΑ. *Απαντοῦμε μέσῳ τῆς στήλης αὐτῆς γιὰ ὅσα λαβαίνουμε.

ΜΑΡ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ. Δέν ἔχει καθόλου μέ-τρο τὸ τραγοῦδι σας. Για προσέχτε τὸ λιγάκι.

Ν. ΠΑΣΙΝΟΥ. *Εγκρίνεται.

Μ. Κ'ΝΤΟΠΟΥΛΟΝ. *Εγκρίνεται.

Τ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ «Ὅταν οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν» με λίγο διορθωμὸ γίνεται πολὺ καλὸ. Πέρασε καμμία μέρα μετ' ὁ ἀντίγραφον να τὸ δι-ορθώσωμε μαζί.

ΜΑΡΟΥΔΗΝ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λό-για. *Ενεργήσατε. Ἰὰ διηγήματα τὰ ἐξεχώρισω καὶ τὰ διαβάσω προσωπικά. *Ὅταν εἴνε καλὰ, δη-μοσιεύονται χωρὶς προειδοποίησι. Μυθιστορήμα δέν μποροῦμε ἀ δεχτοῦμε. *Έχω κλείσει σειρά.

Τ. Δ. *Αποστέλλατε μας δύο μικρὰς φωτογραφίες καὶ 5 δραχμὰς να λάβετε τὴν ταυτότητα. Εὐχαρι-στοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. *Εγκρίνεται ή «Ταίφ» γαλάσι.

Γ. ΤΣΟΚΑΝ. Μὴν ἀποπονηθῇ.

ΜΑΡ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ. Τὸ «Φθινόπωρον» ὀχι καλὸ, *Η «Συνείδησις» θά δημοσιευθῇ με τὴν μετὰ τῆς.

Γ. ΤΑΜΒΙΣΚΟΝ. Μποροῦσε να γίνῃ καλύτε-ρο, ἀφὺ ἔχει θέμα. Προσπαθήσατε ἀλλάζοντας τὸ τέλος.

Ν. ΣΥΛΒΙΟΝ. *Εδῶς τὸ γραμματάκι σας στὴν Ε.Φ.Α. Ἰὰ τραγοῦδια σας πολὺ καλὰ ὡς θέ-ματα. Δέν θά θέλατε να τὰ περιποιηθῇτε λιγάκι, στὸ στίχο, εἴνε λείξεις τους; Κανεὶτε μία τέτοια προσπάθεια.

Τ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΝ. Μὴν ἔχετε παραπάνον. *Ὅλα με τὴ σειρά τους. Ἰὰ «Ὅπως κι' ἐγὼ» πολὺ καλὸ. *Εγ-κρίνεται.

ΓΡΗΓ. ΜΑΛΑΜΑΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. *Αποστέλλετε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. να λάβετε τὴν ταυτότητά σας. Ἰὰ διηγήματα σας θά τὰ διαβάσω με προσοχή καὶ μὴν ἀμφισβηλεῖτε, ἂν εἴνε καλὰ, θά δημοσιευθοῦν χωρὶς προειδοποίησι.

Π. ΓΕΩΡΓΙΑΚΑΚΟΝ. *Εγκρίνεται τὸ «Καλύτερα που λείπει».

ΑΝΔΡ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ. Κάπως ἀνάκατο, ἀσυγκρίτῳ στὶς φράσεις του. Τὸ θέμα του πολὺ καλὸ. Διαρῶσατε τὸ.

ΑΘ. ΤΣΟΚΑΝ. Θά διαβάσω με προσοχή τὸ διήγημά σας καὶ μὴν ἀμφισβηλεῖτε, ἂν εἴνε καλὸ, θά δημοσιευθῇ χωρὶς προειδοποίησι.

με, αποστέλλουμε.
ΝΤΙΝΗ. Προσέχετε πολύ όταν γράφετε και πρὸ πάντων μὴ στέλνετε ὅτι γράφετε. Αὐτὸ σας κάνει κακό, γιατί δὲν τὰ ξαναδιαβάζετε.
Μ. ΧΑΪΝΤΑ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἡ πρός σας ἐγκρίνεται. Ἀποστέλλετε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δραχμές, νὰ λάβετε τὴν ταυτότητα.
ΤΑΣΟΥΛΑ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ. Πολὺ προσωπικό. Περάστε ὅποτε θέλετε μ' αὐτὸ πού μου λέτε, νὰ τὸ κυττάζουμε μαζί.
ΗΛ. ΜΠ. Συλλογισθῆτε ὅτι ὑπάρχουν περὶ τοὺς 600 πού στέλνουν. Ἄν μου στέλνετε κάθε βδομάδα ἀπὸ 3—4, ἀλλοίμονο τότε. Θὰ περιμένετε πολὺ. Ὑπάρχουν πολλοὶ πρὶν ἀπὸ σας. Τὸ «Φθινόπωρο» πολὺ μεγάλο, μολοντὶ καλὸ.
Κ. ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗ. Ἐγκρίνονται.
Π. ΚΑΛΑΒΙΤΗΝ. Ἐλάβαμε, ἀποστέλλομεν. Ἐγκρίνονται.
 (Ἀπάντῳ σ' ὅσα γράμματα ἔχω λάβει μέχρι τῆς 27ης Ὀκτωβρίου).

Αλληλογραφία «Ε.Φ.Α.»

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ Χ. ΜΠΟΥΧΙΣΥΝΗΝ, Ἐνταῦθα. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως διέλθετε μιὰ Δευτέρα ἀπόγευμα ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀτλαντίδος» καὶ προῆτε εἰς τὴν ἐγγραφὴν σας ὡς τακτικοῦ μέλους τῆς «Ε.Φ.Α.» Δικαίωμα ἐγγραφῆς εἶνε δραχμαὶ 10 καὶ μηνιαία συνδρομὴ δρχ. 5.
ΒΛΑΣΙΟΝ ΚΑΖΑΜΗΝ, Ὑψιστον - Κομοτηνῆς. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως ἀναλάβετε πρωτοβουλίαν ἰδρύσεως παραρτήματος τῆς «Ε.Φ.Α.» εἰς τὸ μέρος σας. Ἐάν κωλύεσθε, μοῦ γράφετε διὰ τ' ἀναθέσθαι ὅλον πρόσωπον τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ παραρτήματος.
Α. ΓΡΥΠΑΡΗΝ, Ζάκυνθος. Ἐντείνετε τίς ἐνεργείας σας καὶ κρατῆστε ἐνήμερον γιὰ τὸ παράρτημα τὴν «Ε.Φ.Α.»
ΦΩΤΟΝ ΣΕΛΗΝΟΝ, Καλλιθέα. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως διέλθετε μιὰ Δευτέρα ἀπόγευμα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀτλαντίδος» καὶ προῆτε εἰς τὴν ἐγγραφὴν σας ὡς τακτικοῦ μέλους.
ΝΙΚΟΝ ΚΑΨΑΛΗΝ, Χίον. Συναθροῖσάτε τοὺς φίλους μας καὶ γράψατέ μου καὶ τότε θὰ σας ἀποστέλω καταστατικόν. Μὴ βιάζεσθε. Θέλω νὰ ἰδρῶθῃ καλὸ παράρτημα.
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΤΕΡΖΟΓΛΟΥ, Ἀγγίστη. Προσ-

παθήσατε νὰ ἰδρῶσατε παράρτημα τῆς «Ε.Φ.Α.» σὺ μέρος σας καὶ θερμῶς σας παρακαλῶ νὰ μὲ κρατῆσατε ἐνήμερον τῶν ἐνεργειῶν σας.
ΜΑΚΗΝ Κ. ΚΟΡΟΛΗΝ, Ἐνταῦθα. Παρακαλεῖσθε θερμῶς ὅπως διέλθετε μιὰ Δευτέρα ἀπόγευμα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀτλαντίδος» καὶ προῆτε εἰς τὴν ἐγγραφὴν σας ὡς τακτικοῦ μέλους.
ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΚΑΛΑΘΙΤΗΝ, Κεφαλληνία. Συναθροῖσάτε τοὺς φίλους σας πρῶτα, πάρτε τίς γνώμες τῶν ἂν θέλουν νὰ γράψουν μέλη τῆς «Ε.Φ.Α.» καὶ γράψατέ μου διὰ νὰ σας στείλω νέες οδηγίες καὶ καταστατικόν.

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΣΥΛΒΙΟΝ, Ἐνταῦθα. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως διέλθετε μιὰ Δευτέρα ἀπόγευμα ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀτλαντίδος» καὶ προῆτε εἰς τὴν ἐγγραφὴν σας ὡς τακτικοῦ μέλους τῆς «Ε.Φ.Α.»
ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΖΑΚΟΝ, Καβάλλα. Συναθροῖσάτε τοὺς φίλους σας καὶ γράψατέ μου, ἔάν ἀποφασίσετε τελικῶς νὰ ἰδρῶσατε παράρτημα σὺ μέρος σας.

ΑΝΝΑΝ Δ. ΚΟΥΤΣΙΚΑ, Θεσσαλονίκη. Θὰ σας γράψω ταχυδρομικῶς.

ΜΑΝΩΛΗΝ ΚΑΡΥΔΗΝ, Σπάρτην. Πήραμε τὸ γράμμα σας καὶ σας εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ γιὰ τὴν προθυμίαν σας νὰ κάνετε παράρτημα τῆς «Ε.Φ.Α.» στὴν Σπάρτη. Σὲ λίγες μέρες θὰ ἐτοιμασθῇ ἀπ' τὸ τυπογραφεῖο τὸ καταστατικόν καὶ θὰ σας ἀποσταλῇ με σχετικὲς μας οδηγίες.

ΙΩΑΝΝΗΝ Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Κρέσταινα. Γράψατέ μου πόσα μέλη ἔχετε συναθροίσει καὶ τὰ ὀνόματά των. Σὲ λίγες μέρες, ἂν ἐτοιμασθῇ τὸ καταστατικόν, θὰ σας τὸ ἀποστέλω με σχετικὲς οδηγίες.

ΠΑΝΟΝ Α. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνταῦθα. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως διέλθετε μιὰ Δευτέρα ἀπόγευμα ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀτλαντίδος» καὶ προῆτε εἰς τὴν ἐγγραφὴν σας ὡς τακτικοῦ μέλους τῆς «Ε.Φ.Α.» Δικαίωμα ἐγγραφῆς εἶνε δρχ. 10 καὶ μηνιαία συνδρομὴ δρχ. 5.

Κ. ΚΑΛΟΗΝ, Βέρροια. Συναθροῖσάτε τοὺς φίλους σας πρῶτα, πάρτε τίς γνώμες τῶν ἂν θέλουν νὰ γράψουν μέλη τῆς «Ε.Φ.Α.» καὶ γράψατέ μου διὰ νὰ σας στείλω νέες οδηγίες.

(Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς «Ε.Φ.Α.»)

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ «Ε.Φ.Α.»
 Τὴν 10ην πρωΐν τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς, 10ης Νοεμβρίου, καλῶνται νὰ προσέλθουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ε.Φ.Α.
 (Ἐκ τῆς Γραμματείας)

Δήλωσης «ΕΦΑ»

«Ὅσοι κι' ὅσες θέλουν νὰ γίνουν μέλη τῆς Ε.Φ.Α. ἄς συμπληρώσουν τὸ παρακάτω σκεῦος καὶ ἄς τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα μας:
 Α. Τριποδάκην, γεν. Γραμματεῖα Ε.Φ.Α. «Ἀτλαντίς», Εὐριπίδου 18 Ἀθήνας

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ Ε.Φ.Α.

Ὄνοματεπώνυμον
 Ἐπάγγελμα
 Διεύθυνσις
 Ὑπογραφή

Ὁ εἰδικὸς παιδίατρος

Δρ. Ν. Γ. Ζερβὸς

ἐπιμελητὴς τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Παιδων, μετώκησεν Ἡπείρου 38 καὶ δέχεται 4—6 μ. μ., τηλ. 24-656

ΔΕΛΤΙΟΝ

τοῦ Β' βιβλίου

«ΟΙ ΘΑΙΜΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ»

Μοντέλλο Περμανάντ 1935-36

ΟΙΚΟΓ. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΡ',

Τὰ ἐργαστήριά μας θὰ σας παρουσιάσουν τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς **PERMANANT**. Τόσον δὲ ἡλεκτρισμοῦ, ὅσον καὶ τῆς ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ.

Ἐχομεν τὰς τελειοτέρας μηχανιστὰς ἐγκαταστάσεις καθὼς καὶ φάρμακα εὐρωπαϊκά.

Ἐγγυώμεθα τὴν ἐπιτυχίαν διὰ 8 μῆνας.

Διὰ σὰς **ΚΥΡΙΕΣ** μου, πού ἔχετε βαμμένα μαλλιά ἢ ὀξυζενωρισμένα ἀπ' ὅ,τι δῆποτε φάρμακα ἂν εἶνε, ἀναλαμβάνομεν νὰ σας κάμωμεν **PERMANANT** ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ, χωρὶς μηχανήμα. ἐγγυημένη διὰ 6 μῆνας. Δοκιμὴ δωρεάν. Τιμὰ 100—150. Ἡ διαίτερον τμήμα Μασάζ (Ράδιο Λούξ) διὰ τὰς Κυρίας. Ἐρέμα διὰ πανάδες εἰς χόμα. Ὁδηγίαι δωρεάν.

Ἐργαστήρια Περμανάντ

Βεργοπούλου

13 Χαλκοκονδύλη 13

Τηλ. 24.961

Κρασί

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΤΤΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

